

ת"פ 10/102 - מדינת ישראל נגד נחום בן יצחק, אוחד דדון

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט י' נעם

ת"פ 10-2

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

- 1. נחום בן יצחק**
ע"י ב"כ עו"ד ק' בן שעיה
2. אוחד דדון
ע"י ב"כ עזה"ד ר' פישרoni שטרול

פסק דין

פתח דבר

1. ביום 9.10.09 בשעה 03:00 לפנות בוקר, ליד מועדון "ואן גור" ברחוב כורש בירושלים, נהרג י. (א). מ. ז"ל (להלן - המנוח), בהיותו .... בלבד. חיו של המנוח קופהו כתוצאה מדקירת סכין בצווארו. הוא קרס במקום ומת בתוך זמן קצר מדים מסיבי מעורק הצוואר. באותו אירע, בסמוך לדקירת המנוח, נזכר בחזהו א. ס., בן דודו של המנוח. האירוע התרחש על-רקע עימות בין צוירים, זאת בעקבות מחלוקת של מה בכר שהחלה בתוך המועדון.

בigen האירוע הוגש כתוב-האישום דנן נגד נאם 1 - נחום בן יצחק, נגד נאם 2 - אוחד דדון, שבו הושמו השנים בעבירות שלහן: הריגה - לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק); חבלה בכונה חמירה - לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; תקיפה בנסיבות חמירות - לפי סעיף 382 לחוק; והחזקת סכין - לפי סעיף 186 לחוק. התביעה האשימה את הנאים בבעיטת העברות האמורתי מבצעים בצוותא, זאת מכוח דין השותפות, מבלי שיחסה למי מהם את מעשי הדקירה הפיזיים, בין במנוח ובין בא. ס..

כתב-האישום

2. להלן העובדות המיחסות לנאים בכתב-האישום. ביום 8.10.09 יצאו הנאים יחד עם הקטינה ל' (להלן - ל'), חברותו דאז של נאם 2, אשר הייתה כבת 17 באותה עת, מבתיהם ב... לבילוי במועדון בירושלים. השלשה, שנסעו

עמוד 1

במכוניתו של נאשם 1, ניגשו תחילת למועדון "אייזן", לשם כניסה רק נאשם 2 לפרק זמן קצר. וזאת לאחר שהנאשמים שתו משקה חריף מבקבוק שרכשו ב..... בהמשך נסעו הנאשמים ול' למועדון "ואן גור" (להלן גם - המועדון), ונכנסו למועדון לאחר שהחנו את הרכב בצדו המזרחי של רחוב כורש. לפני כניסה למועדון שתו הנאשמים מספר כסות נספות מבקבוק השתייה. השלושה נכנסו למועדון וובילו למקום בריקודים. בעת שהייתם במקום הם שתו כסות נוספות של משקה חריף.

כן נטען בכתב-האישום, כי במהלך הבילוי במועדון התפתח עימות פיזי, של דחיפות הדדיות, בין לי' לבון י. ב. י... (להלן - י.), חברתו של המנוח. נאשם 2 התעורר בעימות ודחף את י.; ובתגובה לכך קראה י. למנוח. המנוח התקרב אל נאשם 2 עם קבוצה מחבורי, ובין המנוח לבין נאשם 2 התפתח דין ודברים, שבמהלכו אמר נאשם 2 למנוח, בין-היתר: "בוא צא בחוץ אם אתה גבר", או ביטוי דומה. במקביל קרא נאשם 2 לנאשם 1 לצאת עמו מהמועדון כי "יש בעיות". הנאשמים ול' מצד אחד, והמנוח וקבוצת של חבריו מצד שני, יצאו מהמועדון לרחוב כורש, ועמדו על המדרסה מול פתח המועדון.

על-פי הטענה, נאשם 2 והמנוח החלו להתעמת ביניהם, ומנהל האירוע במועדון ביקש מהשנים לתרחק מהמקום, כדי שלא יריבו בקרבת המועדון. נאשם 2 והמנוח פנו לסמטה המחברת בין רחוב כורש לבין מגרש חנייה פנימי (להלן - הסמטה), שם המשיכו להתעמת. באותו הזמן, רץ נאשם 1 לרכב והביא עמו סכין, שהיה ברכב. הוא חזר לסמטה ואמר לנאשם 2: "אל תדאג אני מצoid", זאת על-מנת שידע כי ברשותו סכין. עוד נטען, כי נאשם 1 קרא בקול לעבר הנוחחים: "אני מצoid", הוסיף כי הוא חבר של נאשם 2, ואימ - "אתם לא יודעים מי אני ותケפ אשטגע ואוציא את מה שיש לי" (או ביטוי דומה), אגב הצבעה לעבר כס מסכני. הוא הוסיף וצעק: "אנחנו לא סוגרים כלום", והצטרף לעימות בין נאשם 2 לבין המנוח. בין שני הנאשמים לבין המנוח ואחרים התפתחה קטטה שכלה דחיפות ומכות הדדיות. כאשר התערבה י. בקטטה, בכך שדחה את נאשם 1 בצדיה להרחקו מהמנוח, הכה אותה נאשם 1 באגרוף בפנים.

עוד טענת המאשימה בכתב-האישום, כי בשלב זה יצאו הנאשמים ול' מהסמטה לרחוב כורש ופנו מזרחה לכיוון הרכב. לאחר מספר מטרים, רדף אחריהם המנוח כשהוא אוחז באבן, ובהגיעו בסמוך אליהם השילכה לעברם, אך זו לא פגעה בהם מהם. בשלב זה תקף נאשם 2 את המנוח, ואחד מהנאשמים ذكر את המנוח בסכין בצווארו ובכתפו. הדקירה גרמה לחתך عمוק באורך 10 ס"מ, שעבר דרך השדריר וחתך את עורק התרדמה מיימן (העורק הראשי המספק דם לראש). כתוצאה מהדקירה בצוואר, קרס המנוח לארץ ומת מאובדן דם תוך זמן קצר. בה-בעת, הגיע למקום א. ס., בן דודו של המנוח (להלן - א.), ובתגובה לדקירותו של המנוח, התעמת עם הנאשמים. על-פי הטענה, א. הכה את נאשם 2

באגרפו בראש; ובתגובה הכו אותו שני הנאים באגרופים ובעיטות, אחד מהם ذكر אותו בסכין בחזה, דקירה שחדרה לגוף ופגעה בריאה. בתגובה לכך רצו הנאים ול' עבר הרכב, ונמלטו בנסיעה ל.... בדרכם השליכו את הסcin שבאמצעותו בוצעו הדקירות, ובמהשך אף העלימו את בגדייהם שהיו מגואלים בדם. עד כאן - העובדות הנטענות בכתב-האישום.

תשובה הנאים לאישום

3. נאם 1 לא חלק בתשובתו לאישום על נסיבות הגעתו למועדון. בכל הנוגע לתקירת שאירעה בתוך המועדון, אישר נאם 1 כי נאם 2 "קרה לו לצאת החוצה", אך טען כי לא היה בקרבת הנזדים ולא נטל חלק בעימות בתוך המועדון. באשר לאיורים מחוץ למועדון, הבהיר נאם 1 כי היה לו חלק בעימות בין נאם 2 לבין המנוח, וכן הבהיר כי צעק "אנחנו לא סוגרים כלום". לטענתו, מילים אלו הושמעו על-ידי אחד מחבריו של המנוח. נאם 1 אישר בתשובתו לאישום, כי רץ לרכבו להביא סcin, אך לטענתו עשה זאת לבקשת נאם 2. הוא טען, כי מסר לנאם 2 את הסcin כדי שירתיע באמצעותו את המתקהלים, ולפיכך גם צעק "אני מצויד", כדי להביא להפסקת המריבה בין נאם 2 לבין האחרים. כמו כן טען נאם 1, כי לא שלף סcin, ומילא לא עשה כל שימוש פוגעני בסcin. הוא הבהיר כי הייתה קטטה כלשהי בין המנוח; אך אישר כי הכה את י', זאת בעת שנאלץ, לטענתו, להזוף אותה מעליו. בנוסף, הבהיר נאם 1 כי המנוח רדף אחריו והשליך אבן לכיוונו. לטענתו, המנוח התעמת עם נאם 2 בלבד, כאשר הוא עצמו, נאם 1, לא היה כלל בקרבתם. נאם 1 הבהיר כי התעמת עם המנוח או עם א., ומילא - כי דבר מי מהם. באשר להתרחשויות לאחר התקירת ברחווב, הבהיר נאם 1 את הנסיבות מהזירה ואת השלכת הסcin; והוסיף טען, כי בגדי לא היו מגואלים בדם, וכי היו אלו בגדיו של נאם 2 שהוחתמו בדם.

4. נאם 2 טען בתשובתו לאישום, כי בתקירת שבת נהרג המנוח הוי - קלשון בא-כוכח - "שני איורים המנותקים זה מהה לחוטין". לגרסתו, האירוע הראשון היה בסמטה, והוא הסתיים "בלחיצת יד ומחליה הדדית" שלו ושל המנוח; ובairוע השני, שהסתומים במותו של המנוח ובפציעתו של א., היה זה נאם 1 ש开阔 את המנוח ואת א., זאת בשעה שנאם 2 עשה כל מאמץ כדי להסתלק מהמקום. בכל הנוגע להתרחשויות בתוך המועדון, הודה נאם 2 בתשובתו לאישום, כי בתגובה לעימות שנתגלו בין י' לבן חברתו ל" "הדף" את י'; ואף אישר כי על-רכע זה התפתח דין ודברים בין לבן המנוח. לטענתו, המנוח אמר לו: "בוא צא החוצה", והוא הסכים לכך. נאם 2 הבהיר כי ביציאתו מהמועדון קרא לנאם 1 להצטרף אליו. בכל הנוגע להתרחשויות מחוץ למועדון, טען נאם 2, כי שוחח עם המנוח במטרה לסימן את הפרשה بصورة חברותית - בלחיצת יד, וכך אף היה. לגרסתו, בשלב מסוים הם נتابקו להתרחק מהמועדון, ועל-כן פנו לעבר הסמטה. הוא הבהיר כי התעמת עם המנוח בסמטה, וטען כי הם הגיעו לכדי סיום האירוע בלחיצת יד, תוך

שהסבירים אותו צועקים: "הכל נסגר, הכל נסגר". לගרטסו של נאשם 2, בשלב זה החיל אירענו נסף - שכונה על-ידי בתשובהו לאישום - "הפרשייה השניה". לגרטסו, בשלב זה הופיע נאשם 1 בזירה וצעק לעבר הנוכחים: "כלום לא נסגר", "אני מצoid", "אתם לא יודעים מי אני ותיכף אשtagע ואוציא את מה שיש לי בכיס", תוך שהוא מצביע לעבר כיס מכנסי. לדבריו, בשלב זה הכה נאשם 1 את יי', חברתו של המנוח, במכת אגרוף בפנים, וכתוואה מכך פרצה קטטה מרובת משתתפים. לדבריו, במהלך הקטטה הוכחה בראשו, ובתגובה לכך פתח בריצה מן הסמטה לרחוב כורש, בכך לנתק עצמו מן האירועים. על-פי גרטסו, במהלך מנוסתו צעק לו מאן דהווא: "אוֹהֶד תִּזְהָר", ומשמעו זאת ופנה להבטה לאחר מכן, הבחן במנוח אשר רדף אחריו כשהוא אוחז לבנה בידו, מטענו כוונה להטיחה בראשו. בתגובהו, ומtower מטרה להגן על עצמו, הדף את ידו של המנוח והכה אותו בצד שמאל של פלג גופו העליון. לטענותו, בשלב זה הגיע נאשם 1 מאחורי המנוח ודקר אותו בצדיו הימני של הצוואר,omid לאחר מכן קרס המנוח על הקרקע. נאשם 2 הוסיף וטען בתשובהו לאישום, כי בעת יציאתו מהסמטה לא היה לו מידע לגבי מיקומו של נאשם 1 ומעשיו באותה עת; והציג כי מעשיו של נאשם 1 בוצעו בניגוד מוחלט לכוונתו ולמעשיו שלו. נאשם 2 אף הכחיש כי היה לו עימות כלשהו עם א... לנוכח האמור, טען נאשם 2 בתשובהו לאישום כי לא ניתן לראותו כמו שפועל בנסיבות חדא עם נאשם 1, בתקיפתם של המנוח ו...>.

על-ידי האירועים ותמצית יריית המחלוקת

5. אקדמי ואסקור תחילת את תמצית האירועים כפי שנתחוויה ממשמעת הראיות, תוך התמקדות בהצגת עיקרי יריית המחלוקת העובדתית והמשפטית.

השלב הראשון של האירועים היה במועדון. במהלך הבילוי במועדון נדחפה, מבלי משים, חברתו של נאשם 2, לי', על-ידי חברתו של המנוח, יי'; ובתגובה - דחף נאשם 2 את יי'. משדיוויה יי' למנוח על התקנית, ניש האחורי לנאשם 2 ושאל אותו מדוע דחף את חברתו. לאחר חילופי דברים ביניהם, יצאו השניים מהמועדון לשם בירור המחלוקת. בשאלת, מי היה זה שביקש מרעהו לצאת מהמועדון, כמו-גם בשאלת תוכן הדברים שהושמעו, נשמעו גרסאות שונות על-ידי העדים. מהעדויות עולה, כי נשמעו המילים "בוא נצא בחו"ז" ובהקשר זה אף הושמעה המילה "גבר". חלק מהעדים ציינו שנאשם 2 אמר למנוח: "בוא בחו' אם אתה גבר", או מילים בסוגנון דומה. מנגד, טען נאשם 2 בעדותו, כי אמר למנוח: "בוא נצא בחו' לדבר, גבר", או מילים דומות, זאת כדי להגיד עמו בחו' הויאל ולא ניתן להם לשוחח בתוך המועדון, מחמת הרעש והצפיפות. לאחר שנאשם 2 והמנוח יצאו מהמועדון, יצא לרחוב גם נאשם 1 - אשר לא נכח לצד השניים בעת ששוחחו בתוך המועדון. לטענתו המאשימה, נאשם 2 הזמין את המנוח לעימות מחוץ למועדון, ושני הנאים יצאו מהמקום "יציאה מודעת לעימות ולקטטה" (כלשון ב"כ המאשימה בסיכון). נאשם 2 טען, כאמור, כי יצא מן המועדון, כדי לשוחח עם המנוח, להבהיר לו מה קרה במועדון ולישב עמו את ההדורים; ונאשם 1 טען, כי יצא

מהמועדון לבקשתו של נאשם 2, ללא מודיעות לרקע שקדם לכך.

6. השלב השני של האירועים היה בסמטה, מחוץ למועדון. בעניין שלב זה, נשמעו גרסאות של עדים לא מעטים, כאשר כל אחד תיאר פרטים שנחरטו בזיכרונו, מזוויות ראייתו ועל-פי מה שהתמקד בו. המנוח ונאשם 2 עמדו מצד שמאל של הסמטה ושווחו ביניהם; ובטים אחרים, חלקם חבריו של המנוח, החלו להתקהל במקום, ועמדו מצד ימין. אין חולק, כי בשלב כלשהו רץ נאשם 1 לרכבו, שחנה ברחוב כורש, נטל מתוכו סכין וחזר עמו לזרה. עם חזרתו לזרה, כשהסcin בכיסו, צעק נאשם 1 בקול רם שהוא מצויד בסcin. על תוכן הדברים שצעק, נשמעו גרסאות שונות. מרבית העדים ציינו שנאשם 1 צעק: "אני מצoid", "אני מסודר", זאת אגב הצבעה לעבר כיסו, אף הוסיף קריאות אזהרה ואיום, שככל אחד מהעדים ציין חלק מהן: "אתם לא יודעים מה אני מסוגל לעשות", "תיקף אני אשגנע ואוציא את מה שיש לי בכיס", "אתם לא יודעים עם מי אתם מתעסקים", "אני אוציא את מה שיש לי", אני מצoid", "אתם תאכלו פה חורים" או "אני אעשה בכם חורים". נאשם 1 טען בעדותו, כי צעק: "אני מצoid, אני מסודר", ועשה זאת, בין-השאר, כדי להרתיע את המתקהלים מפני פגעה בנאשם 2. לדבריו, הביא את הסcin מהרכב לבקשת נאשם 2, וכאשר הגיע לזרה, העביר לו את הסcin בהסתדר, ולאחר מכן הכנסו לכיסו. נאשם 2 הכחיש הן את הזמנת הסcin והן את קבלתו. המחלוקת בעניין היוזמה להבאת הסcin, ובשאלה האם הווער מיד נאשם 2 לידו נאשם 1, תידון ותוכרע בהמשך הכרעת-הדין. בשלב כלשהו, כי בעת שהייתה של המתקהלים בסמטה, פרצה תגרה, שאודות נסיבותיה נשמעו גרסאות שונות. מעיקר העדויות עולה, כי נאשם 1 תקף את י. בסמטה והכה אותה בפניה; ואף נאשם 1 עצמו לא חלק בעדותו על כך שפגע בפניה של י... אירע זה הפעם תקרית אלימה בסמטה. מיד בתגובה לתקיפתה של י. על-ידי נאשם 1, החלה התפתחת תגרה במקום, ושני הנאים נמלטו מהסמטה לכיוון רחוב כורש, כאשר המנוח וחבריו דולקים בעקבותיהם. המנוח רדף אחרי נאשם 2, כשהוא אוחז אבן גדולה בידי מתח קונה להשליכה עליו. המאשינה גורסת, כי בתקרית האלים בסמטה היו מעורבים שני הנאים, וכי היא באה בעקבות ובהמשך ליציאתם של השניים מן המועדון לשם עימות עם המנוח. נאשם 2 טען, כי שוחח עם המנוח בסמטה בכך לישב עמו את ההדורים; כי נמלט מהמקום ברגע שפרצה המהומה. נאשם 1 כתזאה מעשי האמורים של נאשם 1; כי לא תקף איש בסמטה; וכי נמלט מהמקום ברגע שפרצה המהומה. נאשם 1 טען, כי נדחף על-ידי י. ונאלץ להדוף אותה, כי בשלב זה הותקף על-ידי אחרים, בין-השאר וככל הנראה גם באמצעות נשק קר, ונמלט מן הסמטה לכיוון רחוב כורש בעקבותיו של נאשם 1.

7. השלב השלישי של האירועים התרכש בעת מנוסת הנאים ברחוב כורש. בשלב זה של האירוע נפגע המנוח מדקירה קטלנית בצווארו, וכן נדקר א. בבחזהו. אודות ההתרחשויות בשלב זה נשמעו גרסאות שונות מפני העדים השונים - מי שנטלו חלק בעימות, עדי הראה שעמדו במרחקים שונים ממוקד הזרה וכן הנאים עצמם. קטע קצר ביותר

מהעימות, הנמשך כארבע שנים בלבד, אף תועד במצילמת האבטחה שהותקנה על קיר בניין הפלקליטות אשר נמצא במקום. אין חולק, כי בעת הימלטותם של הנאים ברחוב כורש, לאחר יציאתם מן הסמטה, רדף המנוח וחלק מחבריו אחר הנאים; כי המנוח רץ בעקבותיו של נאשם 2, כשהוא אוחזaban בידו ומנסה להשליכה לעברו של נאשם 2; כי בתגובה לאחר מכן, ארע עימותים, שנמשך שניות ספורות, ואשר במהלך נתקלו נזכר המנוח בצווארו וא. נזכר בחזהו; וכי מיד בהמשך עזבו הנאים ול' את הזירה, ורצו לרכbam שחנה בהמשך רחוב כורש. עדי הראה מסרו בעדויותיהם בבית- המשפט, וכן בהודעותיהם במשטרה, גרסאות שונות אודות זיהויים של מי שתקפו את המנוח ואת א., ועל כן יורחב הדיון בהמשך. בכל הנוגע לגרסת הנאים, יאמר בטעמיה, כי הדף את האבן מיד; וכי בעת העימות עמו, שככל מכך נאשם 2 טען, כי המנוח רדף אחריו כשהוא מצויד באבן; כי הדף את האבן מיד; וכי בעת העימות עמו, שככל מכך הודיעות, הגיע לפצע נאשם 1 מן הצד, הכה את המנוח בצווארו ופצע אותו. לדבריו, מיד לאחר מכן המשיך במנוסה ברחוב כורש, אך לא שלל אפשרות לפיה בטרם החל להימלט אף התעמת עם א.. נאשם 1 טען, כי בעת שברת מהסמטה לרחוב כורש, הבחן כי המנוח רודף אחר נאשם 2. לדבריו, תשומת לבו הופנה אותה עת ל', ולפיכך לא ראה מה אירע בין המנוח לבין נאשם 2. על-פי עדותו, בשעה שהמשיך לרוץ ברחוב כורש הבחן בשני אנשים שרועים על הארץ. הוא חלף על פניהם, והמשיך בריצה בעקבותיו של נאשם 2 לעבר הרכב. בסיכוןיה ביקשה המאשימה, כי יקבע שני הנאים אחרים לדקירות במנוח וב. ולתוואות המעשים, זאת מכוח היותם - לשיטתה - מבצעים בצוותא, לפי דיני השותפות. היא גרסה, כי לא ניתן להוכיח בוודאות הנדרשת מי ذקר את המנוח ואת א.; אך לא שללה בסיכוןיה, כי בית-המשפט מוסמך לקבוע מי ביצע את הדקירות בפועל, ככל שישبور שהדבר הוכח מהראיות שהובאו לפני. מטעם זה לא טענה המאשימה, הן בכתב-האישום והן בסיכוןיה, מי משני הנאים ביצע את הדקירות. הנאים אחזו במידה משפטית משותפת, לפיה יש לדחות את בקשה הפלקליטות להחלטת דיני השותפות על כל אחד מהם; וטענו - כל אחד מטעמי - כי לא הייתה חבירה משותפת, אף לא ספונטנית, לביצוע תקיפה אלימה בזירה. עם זאת, כל אחד מהשניים טען, כי הדקירות בוצעו על-ידי רעהו, וחלק ניכר של הגנת הנאים, ובכל זה חוות העדים, מתמקד בשאלת זיהוי של הדוקר.

8. השלב הרביעי של האירוע מתמקד הן בהמלטות מהזירה, שבמהלכה נשמעה התוודות של נאשם 1 בביצוע הדקירות, והן בהימלטותו של נאשם 1 לצפון הארץ לתקופה ממושכת. מיד לאחר התקritis ברחוב כורש, רצו שני הנאים ול' בעקבותיהם בהמשך הרחוב והגיעו לרכב. הם נסעו למעלה-אדומים, דרך תחנת הדלק "פז מנדלבאום" - שם יצא נאשם 2 מן הרכב לknوت שתהה לאחר שהסיר מעליו את חולצתו. ב.... הורידו הנאים את ל' מן הרכב, ובהמשך - נסעו לדירה אחיו של נאשם 2, הנמצאת ב.... בשעות הבוקר התיצב נאשם 2 במשטרה. נאשם 1 נמלט מירושלים והסתתר בצפון הארץ במשך תקופה ממושכת של חודשים, עד להסגרתו למשטרה באמצעות אביו. במהלך הנסיעה ברכב, נשמעה מפי נאשם 1 התוודות בביצוע דקירות. ל' העידה, כי במהלך הנסעה אמר נאשם 1: "וואי, ואי,

ואי, דקרטית שלושה אנשים, נראה לי שאחד מת". נאש 1 אישר בעדותו, כי אמר ברכב ללי "דקרטית שלושה אנשים", אך טען שעשה זאת לביקשו של נאש 2, אשר ביקש ממנו, בטרם נכנסה ל' לרכב, לומר שהוא ביצע את הדקירה, זאת כדי של' "לא תיבהל" ו"לא תעשה לו בעיות". נאש 2 הכחיש את טענותו האמורה של נאש 1, שলפיה התקבקש על-ידו לומר את הדברים, וטען, כפי שהוא ל', כי נאש 1 אמר ברכב באופן ספונטאני: "וואי, ואי, דקרטית שלושה אנשים, נראה לי אחד מהם מת". נאש 2 הוסיף, כי בمعנה לשאלתו לנאש 1 מדוע עשה זאת, ציין נאש 1 כי לא הייתה לו ברירה שכן "כולם קפצו علينا". כל אחד מהשלושה - הנאים ול' - מסר גרסה שונה על הנסיבות שב汗 הושלך הסיכון מהרכב ועל מקום השלכו. בכל הנוגע לדברים שהוחלפו בדירתו של אחיו של נאש 2, העידו נאש 2 וגיסתו, לינוי דזון, כי נאש 1 הודה בפניהם כי דкар את המנוח. נאש 1 הכחיש את הדברים, וטען כי לא השמיע התוצאות כלשהן בדירת אחיו של נאש 2. למחלוקת בעניין השמעת ההתוודויות האמורויות, הן במהלך הנסיעה ברכב והן בדירת אחיו של נאש 2, אשוב בהמשך.

עד כאן נסקרו תמציאות הראיות ועיקר המחלוקת.

מבט-על אודות הראיות

9. מדובר בתיק רב-היקף בהיבט הראייתי, שבו העידו כשלושים עדים במשך ארבעים דינונים. על האירועים במועדן וברחוב העידו מטעם המאשימה שורה ארוכה של עדים. מרביתם של העדים היו חברים ידידיו של המנוח: א. ס., בן דודו של המנוח, שנפגע באירוע; י. ב. י., חברותו של המנוח; ד. ח., חברותו של א. (להלן - ד.); כ. ב. א. (להלן - כ.); א. א. (להלן - א.); א. ק. (להלן - א.); ד. ר. (להלן - ר.); וב. מ. (להלן - מ.). עדי ראייה נוספים שהעידו מטעם המאשימה היו: הקטינהל', חברותו אותה עת של נאש 2 כאמור; י. ש., שטיפל במנוח בסמוך לפגיעתו; וכן א. ל., מי ששימש כיחס'ן של המסיבה במועדון. כן נשמעו עדויותיהם של אחותה ואביה של ל', על הגרסה שמסרה להם בתכופת לחזרתה לביתה בבוקר האירוע. בנוסף העידו המומחה לרפואה משפטית, פרופ' יהודה היס, אשר נתיח את גופת המנוח; רפ"ק עמי ליפור, שתיעד את הממצאים בזירה; סנ"ץ מוטי אדרעי, קצין אגף החקירות של מרחב ציון, שהיה מופקד על החקירה מתוקף תפקידו; רפ"ק יורם סנדורי, שעמד בראש צוות החקירה המוחד שהוקם לחקירה האירוע (הצח"מ); שני חוקרי צוות הצח"מ - שלמה קדושומיכאל שימוש; חוקרים שביצעו פעולות חקירה שונות; ואנשי מקצוע שטיפלו בסרטוי מצלמות האבטחה שתיעדו חלק מהזירה. בפרש התגננה העידו שני הנאים. מטעם נאש 2 הזמנה עדת התביעה י. ישעה, למסירת עדות משלימה; וכן נשמעו עדויותיהם של לינוי דzon - גיסתו של נאש 2, אורן פלדמן - איש מקצוע בתחום של סרטוי מצלמות אבטחה, והוריו של נאש 1 - על נסיבות הימלטו של בנם מירשלים לתקופה ממושכת בתכוף לאירוע.

במסגרת ייעול הדיון, הוגש בהסכמה עשרות רבות של מוצגים מטעם המאשימה, וכן מוצגים מטעם נאשם 1 ותייך מוצגים מטעם נאשם 2. הפרוטוקול מחייב כ-1,500 עמודים - רובם מוקלדים, ועשרות המוצגים מקיפים מאות עמודים.

מבט-על אודוט החקירה המשפטית

10. עם תחילת החקירה הוקם צוות חקירה מיוחד בראשותו של רפ"ק יורם סנדורי. הצוות דאג לאיסוף ראיות בזירת העבירה ולגביה הودעות מעדים - הן עדים שהיו מעורבים בתקנית, והן עדי ראייה שהיו בקרבת מקום. התיאורים שמסרו העדים היו שונים ומגוונים, זאת לנוכח העובדה שהאירועים היו במהלך התקהלות שבה היו מעורבים אנשים רבים, שהנסיבות הפיזי התרחש בפרק זמן של שנים בודדות, שהמעורבים שינוי תנוחה ומיקום תוך כדי העימות, שהעדים עמדו במקומות שונים, ושכל אחד מהם מicked את מבטו במקום אחר. גם לא ניתן להתעלם מכך שחלק מהעדים היו תחת השפעת משקאות משכרים באותו הערב, כפי שהיעדו, והדבר השפיע על יכולתם להבחין בפרטיהם ולשחרר את האירועים. אך יש להוסיף, כי חלק מהעדים שוחחו לאחר האירוע עם חברים שהיו בזירה, וקיים אפשרות כי עדותם הושפעה ממידע ששמעו אחרים. זאת ועוד, לנוכח העובדה שני הנאים מסרו בסופו של יום, כי היו בקרבתם של המנוח וא. עובר לדקירתם, ולאחר הודהתו של נאשם 2 לפיה התעמת עם המנוח ברחוב והעובדת שלא שלל את האפשרות כי התעמת גם עם א. - נקל להבין את הגרסאות השונות שמסרו עדי הראייה בדבר זהותם של התקופים, כאשר חלק טוענו שהתקופה היה נאשם 1, חלק אחר טען שהתקופה היה נאשם 2, וחלק גרסו כי שני הנאים תקפו את הנגעים.

11. במסגרת מאמציה של המשטרה למצות את החקירה בעניין זהות הדזוק או הדזוקרים, נתפסו כאמור סרטים ממצלמות האבטחה. באחד מהסרטים תועד קטע בן ארבע שנים, של עימות הנזהה להיות בין המנוח לבין נאשם 2. כפי שיצין בהמשך, אין חולק כי המערכת שצילה את הסרט האמור הייתה פגומה, ועל-כן תועד רק קטע בודד של התקנית, שלא משקף את כל מהלך האירוע, מבלתי לדעת מה אירע לפני קטע זה ולאחריו. זאת ועוד: התיעוד החזותי בקטע זה הוא באיכות ירודה ביותר, מוטשטש לחלוטין, וכלל אינו מאפשר לזיהות את הדמיות ולהבחין בינהן, פרט להבדלים כלליים בגובה ובחולצות. חוקרי המשטרה היו משוכנעים בעית החקירה, כפי שהיעדו במהלך המשפט, כי בעימות נזהה נאשם 2 חובט בצווארו של המנוח, וכי מדובר בעימות האחרון של המנוח לפני נפל על המדרכה. הם עמדו על דעתם זו גם בזמן המשפט, ציינו כי לדידם מי שזכיר את המנוח היה נאשם 2. בהיותם משוכנעים כי הדזוק הינו נאשם 2, הציגו החוקרים את הסרט האמור למabit העדים, ובכלל זה לנאים, מתוך מגמה שהללו יאשרו בעדותם את התזה האמורה. אקדמיים ואצ"ן כבר עתה, כי אלה זו אינה מבוססת כלל ועיקר, שכן מדובר הסרט קטעו בן ארבע

שניות, ממערכת צילום פגומה ובלתי תקינה, ולא ניתן להסיק ממנה כי הוא מתעד את החבטה האחורה במנוח בטרם נפל מתבוסס בדמו. לא ניתן לשלוול, כי הצגת הסרטים על-ידי החוקרים לנחקרים השונים השפיעה על עדותם של העדים, בין במודע ובין שלא במודע. באשר לעדותה של ל", י"א אמר בקצרה, כי בהודעותיה הראשונות בחקירה היא הפלילה את נאשם 1 כי שדקר את המנוח; ובשלב מאוחר יותר, לאחר שנעצרה לחקירה (בין-השאר לאור סברת החוקרים, כי הסרט מתעד כיצד נאשם 2 דזוקר את המנוח), ציינה בהודעותיה כי העימות הפיזי האחרון של המנוח היה עם נאשם 2 בלבד. הנאשמים מסרו אף הם גרסאות שונות וסתוריות תוך כדי החקירה המשטרתית, וחיקויותיהם כללו גביית הודעות (רובן מוקלטות), ביצוע שחזרים בזירה, הפגשה עם מדובבים, וכן ערכית עימותים - בין עצם ובין לבין ל". באמירותיו הראשונות בחקירה הכחיש נאשם 2 מעורבות בנטילת חלק בעימות פיזי קלשו, ואף לא הפליל את נאשם 1. רק בהמשך החקירה, החל נאשם 2 לספר על חלקו באירוע ועל מעשיו של נאשם 1, זאת באופן הדרגתי. נאשם 1, שכאמור הסגיר עצמו לאחר חודשים של המלטות מירושלים, הכחיש בתחילת החקירה את מעורבותו באירועים, גם לאחר שנאשם 2 הטיח בו את גרסתו המפלילה נגדו. רק בהמשך החקירה החל נאשם 1 לחושף בהדרגות את מעורבותו באירועים והפליל את נאשם 2.

חוות-הදעת המקצועית וסרטי מצלמות האבטחה

12. בבית-המשפט הוגש - בין השאר - חוות-דעת של מומחה לרפואה משפטית, פרופ' יהודהysis, על הפגיעה במנוח, ד"ה ותצלומים מזירת העבירה, וכן קטעים מסרטוי וידאו של מספר מצלמות אבטחה ברחוב כורש.

מחוות הדעת הפטולוגית (ת/2) וכן מעודתו של פרופ'ysis, עולה כי מותו של המנוח נגרם עקב דימום מפצע דקירה בצוואר עם חתק בעורקי התרדמה מיomin. עוד עולה מחוות הדעת, כי בגופת המנוח נמצא שלושה פצעי דקירה בצוואר מיomin, פצע חתר בכף ימין, פצע חתר באצבע יד שמאל ופצע קרע בגבה השמאלית, זאת בנוסף לפצעי שפוף ושריטות במקומות שונים. על-פי חוות-הදעת, יתכן שהפצעים נגרמו על-ידי אותו להב או להבים דומים, באורך של לפחות 8 ס"מ וברוחב שאינו גדול מ-3 ס"מ. כן נקבע בחוות-הදעת, כי פצע החתר באצבע כף יד שמאל, יכול להתישב עם "פצע הגנה", דהיינו - כתוצאה מהושטת היד להדיפת תקיפה באמצעות סכין. בעודו בבית-המשפט ציין פרופ'ysis, כי אין אפשרות לקבוע האם הדוקר עמד מול המנוח, מצדיו או מאחוריו, והאם כל החבלות נגרמו מחפץ חד אחד, או מספר חפצים. הוא לא שלל את האפשרות לפיה כל הפציעות נגרמו כתוצאה מהנפת יד אחת כלפיו הצוואר והזרע, כאשר האצבע נגעה שעווה שהמנוח ניסה להדוף את הדוקר; וכן לא שלל אפשרות לפיה הדקירות נגרמו על-ידי שלושה דוקרים (עמ' 275).

על הפגיעה ב א. ס. ניתן ללמידה מගילוון סיכום המחלוקת (ת/4), שמננו עולה כי הנפגע נזכר בחזה, כי הדקירה הותירה חתך של כ-2 ס"מ, וכי הנפגע אושפז לטיפול בבית-החולים במשך 12 ימים, שבמהלכו הוכנס נקז לתוך בית החזה.

13. על הממצאים בزيارة העבירה ניתן ללמידה מחוות-הදעת (ת/5) של מומחה המעבדה ליזיוי פלילי, רפ"ק עמי הוד ליפור, וכן מעדותו של המומחה בבית-המשפט. מחוות הדעת ומהתצלומים שצורפו לה עולה, כי כתם הדם המרכזי נמצא על המדרכה ברחוב כורש, ליד קיר בניין הפרקליטות, זאת באזרע שבין הסמטה לבין קיר הרחובות כורש - עוזי חסן. מהשוואת התמונות בלוח התצלומים המצורף לחוות-הදעת (ת/5), לסתה האבטחה שצולם מקיר בניין הפרקליטות (ת/8), ניכר כי מדובר באותו מקום שבו נפל המנוח על המדרכה, לאחר שנפגע בצווארו. מחוות-הදעת של המומחה ענת גסט (ת/1), בנוגע בדיקות DNA, עולה כי כתמי הדם על המדרכה (מספרנו 1, 3 ו-7 בחוות-דעתו של ליפור), הם של המנוח; וכתמים 4-6 שנמצאו על-גבי עמוד הקיר ולרגלו, אינם של המנוח ואינם של נאשם 2; ולא מן הנמנע כי מדובר בדם של א., אשר כאמור נפצע במהלך והתקרב לאחר פציעתו למקום נפילתו של המנוח. יותר, כי חוות-הදעת לא התייחסה לבדיקת DNA של נאשם 1, למראות שככל הנראה (על-פי עדותו של החוקר קדוש, בדבר בירור שערך עם המומחה), פרופיל ה-DNA שלו היהאותה עת במاجر. עוד ציון, כי באזרע נפילתו של המנוח נמצאו שרשתות ותליון מוכתמים בדם, אך החקירה המשטרתית לא העלתה מהם נפלו השרשתות והתליון ולמי יש לשער את כתם הדם. מעין בדו"ח מז"פ ובתצלומים, עולה כי באזרע הכבש עצמו, מול המדרכה שבה נפל המנוח, קיימות סבסות לניקוז מי גשמיים ליד פח אשפה - מקום שאליו התייחסו חלק מהעדים כמקום תקיפתו של א..

לבית-המשפט הוגש סרטים של מספר מצלמות אבטחה, אשר תיעדו שניות בזדדות של האירועים, בשלבים השונים. מדובר בסרטים שהופקו מרבע מצלמות: האחת - שהוצבה בקיר בניין הפרקליטות, בסמוך למקום נפילתו של המנוח; השנייה - שהותקנה על גג בניין הפרקליטות וצפתה לעבר צומת הרחובות כורש - עוזי חסן; השלישייה - שבחנות "סקיריטי" בהמשך רחוב כורש, לכיוון מזרח; והרביעית - אחת מצלמות תחנת הדלק "פז מנדלבאום", ליד הקונסוליה האמריקאית שבמזרחה העיר, מקום שבו עצרו הנאים את הרכב לאחר הימלטותם מהזירה.

אתiology תחילת לסרטי מצלמות האבטחה שהותקנו בגג בניין הפרקליטות ובחנות "סקיריטי" (מצולמות שנחזרות בלוח התצלומים ת/6). בצילמה שהותקנה על גג בניין הפרקליטות והייתה מכוונת לצומת הרחובות כורש - עוזי חסן, נראה שני הנאים נמלטים מהזירה, כאשר הם צמודים אחד לשני, ול' בעקבותיהם. השניים גם נקלטו מספר שניות לאחר מכן בצילמת חנות "סקיריטי", הממוקמת בהמשך הרחוב, זאת כאשר נאשם 1 ונאשם 2 רצים בצדדים איש

לرعاו ול' רצה מאחוריהם. בצלום האחרון ניתן לראות כתם על החולצה הבירה של נאשム 2. לטענת המאשימה, יתכן שמדובר בכתם דם, וזה הייתה הסיבה לכך שנאשム 2 הסיר את חולצתו לאחר מכן. לגרסת ב"כ נאשム 2, הנסמכת על עדותו של המומחה מטעמו, מדובר בכתם שנוצר מצל. כמו כן יצוין, כי בסרט מצלמת גג בניין הפרקליטות, כמו גם בסרט מצלמת קיר בניין הפרקליטות, נקלטה דמota רצח הלוון ושוב, דבר המתישב עם ריצתו של נאשム 1 לרכב להביא סכין, עובדה שלא הייתה שנייה במחלוקת. בסרט מצלמת האבטחה של תחנת הדלק "פז מנדלבאום", תועד נאשム 2 ב:url>מצלמת האבטחה של חנות "ילו", כשהוא קונה שתיה, כאשר הוא לבוש גופיה בלבד בפלג גופו העליון.

14. מכאן לסרט מצלמת קיר בניין הפרקליטות (המוריע באסופה התקליטורים ת/8). הסרט נתפס על-ידי חוקרי המשטרה ממערכת מצלמות האבטחה של בניין פרקליטות מחוז ירושלים. אין חולק, כי סרט זה, המתעד חלק מהעימות עם המנוח על המדרסה ברחווב כורש, הנו סרט שאICONתו הויזואלית יודעה BIOTHER, כאשר הצילום עצמו קטוע, ואופן הפעולה של מערכת התיעוד, שאינה מקליטה ברכף, כוללת "קפיצות" לא מעטות, ובלתי מוסברות. משעה 3:18:46 יש קפיצה של 17 שניות עד 4:03:19, ובשלב זה רואים שתי דמויות נכנסות ל"פריים", בעימות שנמשך 4 שניות עד 4:07:19. על קטע זה נسب עיקר המחלוקת בתיק. לטענת המאשימה, מדובר בעימות בין נאשム 2 לבין המנוח, שבמהלכו נזכר המנוח בצווארו; ולגרסת נאשム 2 - לא ניתן לזהות את המתעמתים, אף אם מדובר בעימות של נאשם 2 עם המנוח - לא עולה כי מדובר בתקיפה שגרמה לתוכאה הקטלנית. לאחר הקטוע הקצר של העימות בין ארבע השניות, קיימת "קפיצה" הסרט עד 4:26:19, שם כבר נראה הטיפולים במנוח וניסיונות ההחיה. בניסיון לשפר את האיכות הויזואלית, וכן להאט את מהירות הסרט כדי לשפר את יכולת הבדיקה בפרטים, הוגש תקליטור "משופר" (ת/8(2)), וכן הודפסו תמונות הסרט, "פריים" אחר "פריים", חלק מ-8. הקטוע האמור, בן ארבע השניות בלבד, שלפניו ואחריו היו "קפיצות" ממושכות יחסית בצילומים, הוצג על-ידי המשטרה לעדים רבים, מקרוב עד הראייה, בשלב החקירה; והוא אף הוצג בבית-המשפט מספר פעמים, ובכלל זה לחלק מהעדים. הסרט הנו, כאמור, באיכות ויזואלית יودעה BIOTHER. הדמויות המתעמתות נראות מטושטות, ולא ניתן להבחין בפרטים מזהים כלשהם, פרט לכך שהוא מושך לבש חולצה בהירה בעלת שרוטלים ארוכים, והשני לבש חולצה עם שרוטלים קצרים. קשה אף להבחין בפרט העימות הפיזי עצמו - האם מדובר בדחיפות או במלחמות. שתי הדמויות נכנסות ל"פריים" של התמונה בתנועה ובשינוי מקום ותנוחה, תוך כדי הסתובות, מאחור הכבש לאחור המדרסה. במהלך התקרה שתי הדמויות דוחפות זו את זו. הדמות הראשונה, עם הולצתה בעלת שרוטלים הקצרים, הודפpta את הדמות הראשונה בחזרה אגב הנפת יד לפנים, ולא ברור אם מדובר בדחיפה או במכת אגרוף. בשלב זה, בעיצומו של העימות הקצר בין ארבע השניות, עם שרוטלים הארוכים, על קיר בניין הפרקליטות; והדמות השנייה הודפpta את הדמות הראשונה בחזרה אגב הנפת יד לפנים, ולא ברור אם מדובר בדחיפה או במכת אגרוף. נאשム 2 לבש חולצה עם שרוטלים קצרים, ונאשם 2 לבש חולצה עם שרוטלים ארוכים. נאשם 2 לא זיהה עצמו הסרט, אך לא שלל האפשרות לפיה הסרט מתעד את העימות שהוא לו עם

הairoう במועדון

15. על האIROう במועדון העידו מספר עדים. אין חולק, כי במהלך הריקודים נדחפה י', כנראה מבל' משים, על-ידי י', חברתו של נאשן 2, ובין השתיים היו חילופי מילויים בעניין זה. עוד אין מחלוקת, כי בעקבות הדחיפה האמורה וחילופי הדברים בין הצעירות, התעורר נאשן 2 ודחף את י', בהושיטה את שתי ידיו לכיוון כתפייה. בשלב זה דיווחה י'. למנוח על מעשיו של נאשן 2, והמנוח פנה אליו לבירור פשר מעשיו. על שאירע משלב זה, ועד ליציאתם של נאשן 2 והמנוח מן המועדון, קיימת מחלוקת בין הצדדים. המחלוקת מתמקדת בשאלת, לצורך מה יצאו השניים מהמועדון ומה היו חילופי הדברים ביניהם. המאשימה גורסת, כי בין הנאשן לבין המנוח התפתח עימות מילולי, שבסיומו יצאו השניים מהמועדון כדי להמשיך את העימות ואף להסליםו, בין אם מדובר היה ביציאה בעקבות דבריו של נאשן 2 למנוח: "בוא צא החוצה אם אתה גבר", או ביטוי דומה (כפי שהעידו חלק מהעדים); ובין אם נעשה הדבר בעקבות קרייאתו של המנוח לנאשן 2: "בוא צא אם אתה גבר" או התבאות דומה (כגرسת נאשן 2). נאשן 2 טוען, כי כאשר ניסה להסביר למנוח מה אירע במהלך הריקודים, לא הבין המנוח את דבריו מחתמת הצפיפות והרעש, ואמר לו: "בוא נצא בחוץ לדבר גבר", או משפט דומה (עמ' 1025); כי יצא מהמועדון על-פי בקשתו של המנוח; וכי בכוונתו היה לישב את ההודרים מחוץ למועדון, להסביר למנוח מודיע דחף את חברתו ולבקש ממנו סליה. אסקור להלן את העדויות בעניין שלב זה של האIROうים.

16. י.בנ', חברתו של המנוח, מסרה עדות התומכת בגרסתו של נאשן 2, בציינה כי המנוח ונאשן 2 יצאו מהמועדון לצורך ישור ההודרים ביניהם, ולא לשם עימות. בהקשר זה ציינה, כי נאשן 2 אמר למנוח: "בוא, אתה רוצה לסגור את זה בחוץ?", והמנוח השיב לו: "כן, נצא אני ואתה". היא ציינה בעדותה בחקירה הראשית, כי להערכתה השניים יצאו "בשביל שלא יצאו כולם ולא יהיה בלאגן"; כי תוקן כדי היוצאה הם התחילה לדבר, ואף בשלב מסוים ראתה אותם "סוג של מחובקים, כאלו שמים יד אחד על השני"; וכי מחתמת העבודה שהיו הרבה ברחוב, הם ירדו לשוחח בסמטה (עמ' 190). בחקירה הנגדית ציינה י', כי גם בראיון בטלוויזיה, בתוכנית של רפי רשף, מסרה שהנאשן והמנוח יצאו מהמועדון "במטרה לדבר", והוסיפה - "כשהם יצאו מהמועדון ראייתי אותם שמים יד אחד על השני, וזה כאלו הולך להיסגר" (עמ' 201-202). בחקירה החזרת אישרה י'. את הגרסה שמסירה בהודעה במשטרת, לפיה היה זה נאשן 2 שאמր למנוח: "בוא, אתה רוצה לסגור את זה בחוץ?", וכי המנוח השיבו: "כן, בוא" (עמ' 210). בסיכון ציין ב"כ המאשימה, כי י'. מסירה "עדות מדודה זההירה" (כלשונו), אך אין להטעם בעניין זה מנטיותה הטבעית של י', לטענותו, לומר דברים לזכותו של המנוח, ולראות בו צד תמים שלא עשה דבר, ובוודאי שלא מי שיצא מהמועדון במודיע לעימות ולריב שבסופו מצא את מותו. יוער, כי בהודעתה במשטרת מיום 12.10.09 ציינה י', כי נאשן 2 אמר למנוח שהוא מצטער, וכי אף אמרה

דברים אלו בראיון בתוכנית של רפי רשף. ואולם בעודותה בבית-המשפט, מסרה כי אינה זוכרת את אמירת הדברים מפי הנאשם, ויתכן שמסרה על דברים ששמעה מפי אחרים, עת שוחחה עמו על האירוע (עמ' 205).

17. ד.ח., חברתו של א., ציינה בעודותה כי לאחר שהתפתח עימות מילולי בין י. לבין ל', בעקבות דחיפת האחונה את הראשונה, התקרב נאשם 2 ל', אמר לה לא להתקrb לחברתו ודחף את י.. עוד מסרה ד. בעודותה, כי כאשר המנוח הגיע למקום, שאל את נאשם 2 מדוע דחף את חברתו, הגיב נאשם 2: "אם אתה חושב שאתה גבר, בוא תצא בחוץ". המנוח השיב בחובב, השניים יצאו מהמועדון, ובעקבותיהם - אחרים. לדבריה, שומר השער של המועדון אמר למתקהלים: "אם אתה רוצים לרב, תריבו בצד", ביקש מהם להתרחק מהמקום, והקבוצה עשתה את דרכה לסמטה (עמ' 215).

18. א. ס., בן דודו של המנוח, מסר בעודותו, כי עמד במרחך של כ שני מטרים מהמנוח ומנאשם 2 בעת שה dwóch שוחחו במועדון, ועל כן לא שמע את תוכן הדברים. את תיאור המפגש במועדון והיציאה ממנו תיאר כדלהלן: "אודה והמנוח דיברו במועדון, הם יצאו החוצה כי היה רעש, יצאו אחרים, הרבה אנשים יצאו אחרים, היו ממול המועדון, אחד והמנוח דיברו, רצו לסגור, כן לסגור, דיברו, דיברו ביניהם, אז היו הרבה אנשים שבאו אליהם, אחד הדורמנים ניגש אליהם ואמר לנו תלכו מפה, אל תעשו את זה פה, תשברו את הראש רחוק מהמועדון. נכנסנו לתוך הסמטה" (עמ' 21).

19. ד. ב. היה אף הוא במועדון עם המנוח. הודיעתו במשטרת (ת/88 ות/89) הוגשו כתחליף לעדות בחקירה הראשית. בהודעתו השנייה ציין, כי לא שמע את הויוכוח בין המנוח לבין נאשם 2, מחמת הרעש במועדון; ובחקירה הנגדית הסביר, כי לא שמע על מה דיברו השניים, אך לפי הבנתו והתרשםו מהבעות הפנים - "הדבר לא יותר מדי אגרסיבי", והם "דיברו די יפה אחד עם השני... מישחו אומר בווא נצא החוצה, או משחו צזה" (עמ' 304).

א. א., שבילה במועדון ומכיר הן את המנוח והן את הנאים, מסר בעודותו כי הוא מתבקש לזכור את האירועים, ובכלל זה את הנסיבות שבהן יצאו המעורבים מתוך המועדון. בהודעתו במשטרת (ת/105 ש' 7) ציין העד, כי ראה "ויכוח כלשהו והמולאה" בין י. לבין ל', וכן בין המנוח לבין נאשם 2, וכי אמר לצדדים: "די, אין צורך לרב", וכולם יצאו מהמועדון.

20. י', חברתו של נאשם 2, תיארה בעודותה את הויוכוח שהתפתח בינה לבין י., ציינה כי כאשר התכוונה לבקשסליחה מי', והאחרונה וחברותיה התעמתה עמה, נתן נאשם 2 ל'. "דחיפת קטנה ביד, שתעוזב אותה" (עמ' 381). בהקשר

זה הוסיפה ל": "היא נתנה לי דחיפה בקטנה, אז אודה התערב... אמר לה אל תגעי בחברה שלי ונתן לה דחיפה קטנה בכתף" (עמ' 382). לגרסתה, בתכוֹף לכך הגיע המנוח למקום, שאל את נאש 2 מודיע נגע בחברתו, ובהמשך אמר לנאש 2: "בוא בחוץ", ונאש 2 הגיב: "בוא אם אתה גבר, משהו זהה" (עמ' 382); והשניים יצאו מן המועדון, כשאחרים מצטרפים אליויהם, ובכלל זה נאש 1 (עמ' 494). ל' הוסיפה בעודותה, כי התקשתה לשמוע את חילופי המיללים בין המנוח לבין נאש 2 בתוך המועדון, מחמת הרعش המוגבר בתוכו, אך הבניה כי המיללים "בוא אם אתה גבר" או מילים דומות, לא הושמעו "בקטע שלRib" (כלשונה), וכי השניים "באו לסגור את זה" (עמ' 498). בהמשך, מחשש למועדון, נאש 2 והמנוח "התחלו בקטע של דברים, Rib זהה", ואז אחד מעובדי המקום אמר להם ולמי שנקבצו לידם: "אם אתם רוצים לRib, אל תריבו פה" (עמ' 382-381); והקבוצה התקדמה לכיוון הסמטה. בחקירה החזרת אישרה ל', כי בהודעתה במשטרה מיום 9.10.09, מסרה שנאש 2 אמר למנוח "בוא נדבר בחוץ, אני ואתה בלבד בחוץ, נסגור את זה יפה", ציינה כי כך היו פני הדברים (עמ' 568), וכי נאש 2 אמר: "בוא בחוץ אם אתה גבר" (עמ' 569).

21. אלעד לוי, שהוא כאמור היחצן של המסייע במועדון, מסר עדותו עוד במהלך פרשת התביעה, כעד מטעם נאש 2. הלה ציין, כי ראה התקהלות מחשך למועדון, והבחן בנאש 2 עם חברתו ל', וכן במנוח וחברתו י... לדבריו, אמר לנאש 2: "אם יש בעיה, שילך מהמועדון"; ומיד בהמשך ראה כי נאש 2 לוחץ את ידו של המנוח "לחיצת יד חברותית", ואף "חיבק" אותו בסיטואציה של "חיבוק ידידותי" (עמ' 436-440). אלעד הבHIR, כי במילים: "חיבוק ידידותי" התקoon ל"זרע מונחת על הכתף... מבחינת... חיבוק של שני חברים" (עמ' 446-447). העד שאל את נאש 2 אם הכל בסדר, והוא השיב בחיוב. משלב זה ואילך, לא ראה העד את המשך האירועים.

22. גרסתו של נאש 2 לגבי האירועים בתוך המועדון, הייתה גרסה מתפתחת. בתחילת חקירותו במשטרה הבהיר כי התרחש אירוע כלשהו בתוך המועדון (ת/57); בהמשך מסר, כי הדחיפות במועדון נעשו על-ידי אחרים, ולא ציין כי התערב בריב בינו לבנות ושדחף את י'. (ת/54 ות/55); ובהודעתו מיום 26.10.09 (ת/3) ציין לראשונה, כי ל' נדחפה והוא "דחף בחזרה", מבליל ציין שדחף את י... גם בנוגע לחילופי הדברים עם המנוח בתוך המועדון, מסר נאש 2 בחקירותו גרסה מתפתחת. בהodiumו הראשונה מיום 9.10.09, לא הזכיר כי קיים שיחה עם המנוח במועדון (ת/57), אך בעקבות עימות מ�отקר בינו לבן ל', שנערך ביום 13.10.09 התייחס לחילופי הדברים עם המנוח בתוך המועדון. בעימות המבוקר צין נאש 2, כי המנוח אמר לו: "צא בחוץ אם אתה גבר", או מילים בסוגנון דומה; ובהמשך, בעקבות דברי ל' בעימות, מסר כי המנוח אמר לו: "בוא נצא", והוא השיב: "בוא נצא בחוץ" (ת/72(ב)). בהמשך חקירותו במשטרה, צין נאש 2 כי המנוח אמר לו: "בוא תצא", והוא השיב למנוח: "בוא נצא", והשניים יצאו מן המועדון (ת/53 ות/46). בעודותו

בבית-המשפט מסר נאשם 2 גרסה מעט שונה. לדבריו, כאשר ניגש אליו המנוח ושאל מדוע דחף את חברתו, ניסה להסביר לו מה אירע, אך התפרש שהמנוח לא מבין את הסבריו בשל הרعش והצפיפות במועדון, וככלשונו: "הבנייה ממנה שהוא ענה לי, שהוא לא מבין מה אני אומר לו. היה רעש במועדון, צפיפות, צעקות של אנשים. הוא ניגש אליו יותר קרוב ואמר לי 'בוא נצא לחוץ לדבר גבר'" (עמ' 1025, 1149). בהמשך עדותו הבהיר, כי אין זכר את המילים המדוייקות - "בוא נצא, גבר - מהهو זהה" (עמ' 1078). בנוסף ציין נאשם 2, כי הקראיה לצתת אל מחוץ למועדון לא נשמעה כאיום או הזמנה לעימות פיזי, וכי התכוון להסביר למנווה מה אירע במהלך העימות עם י', וככלשונו: "הבנייה שבאותה הוא רוצה לשאל אותו מה קרה שם, כי הוא לא היה ליד... כשהוא פנה אליו, הרגשתי צורך עצמי לבוא ולהסביר לו... הרגשתי שדחיפתי את חברה שלו, לא הייתה בסדר. הרגשתי שני רוצה להסביר לו, כי הוא לא הבין אותו" (עמ' 1025). כן הדגיש, כי לא יזם את היציאה מן המועדון, וככלשונו: "המנוח פנה אליו וביקש שנדבר בחוץ, אני נענית לבקשתו שלו" (עמ' 1026). נאשם 2 הוסיף והuid, כי לא קרא לנאשם 1 להצטיף אליו, כי חברים רבים של המנוח יצאו עמו ממועדון (א., א., י., ז. וא.א - שעד אותה עת לא הכירם בשמותיהם). לדבריו, כאשר הגיעו לכניסה למועדון, שאל אותו המנוח מדוע דחף את חברתו, וכאשר התכוון להסביר לו, ניגש אליו ושאל אם "הכל בסדר". הוא והמנוח השיבו לו, כל אחד בנפרד, כי "הכל בסדר"; ולביקשו של אלעד, התרחקו מהכניסה למועדון לכיוון הסמטה, כאשר חבריו של המנוח (שנמננו לעיל) הולכים בעקבותיהם. המאשימה גורסת, כי המילים שהשתמש בהן נאשם 2 בתחילת חקירתו במשטרה: "צא בחוץ אם אתה גבר", שוניות מהמילים שציין בעדותו בבית-המשפט: "בוא נצא לדבר גבר"; כאשר לטענתה, האمرة הראשונה הינה באופן מובהק "הזמןה לעימות", או "הליכה מודעת לעימות", לעומת האמרה השנייה, שהיא "זמןה ניטרלית" (פסקאות 36 ו-42 לסייעים בכתב). גרסה זו אף הוצגה על-ידי ב"כ המאשימה לנאשם 2 בחקירתו הנגדית, והآخرן ציין כי הוא מתבקש לזכור את המילים המדוייקות שהוחלפו עם המנוח, אך נחרט בזיכרון, כי המנוח אמר לו "בוא צא בחוץ גבר" (עמ' 1154-1153).

23. נאשם 1 העיד, כי לא עמד ליד נאשם 2 במהלך העימות במועדון, ואין מחלוקת על כך. לדבריו, בשעה ששוחח עם צעירים במועדון, הגיע אליו נאשם 2 ואמר לו: "נחים, יש בעיות בוא החוצה" (עמ' 861). לטענתו, לא הבין מה קרה, וממילא - את משמעות הבקשה. הוא העיד, כי ביציאה מהמועדון ראה יוכחים סוערים, "חילופי ידים" וڌחיפות; אך עדותו לא הלמה כלל ועיקר את עדויותיהם של יתר העדים, לרבות זו של יחצ"ן המועדון, אלעד לו.

24. מכאן, להערכת הראיות והמסקנות בעניין נסיבות היציאה מן המועדון. מכלול העדויות עולה, כי נאשם 2 והמנוח יצאו מן המועדון כדי להמשיך את הבירור שהחל בתוכו, אודות הנסיבות שבן דחף נאשם 2 את י', חברתו של המנוח. כפי שעולה מהעדויות, המנוח ניגש לברר עם נאשם 2 מדוע דחף את י', ובתוך המועדון הייתה ביניהם שיחה

בלבד, ללא כל עימות פיזי. אין לשלול את טענת נאשム 2, לפיה במהלך שיחה זו השתדל להסביר את הרקע למעשה וניסה ליישב את הדרורים עם המנוח, וכי הוא והמנוח החליטו המשיך את השיחה בחוץ, מחמת הרعش והצפיפות בתוך המועדון. לא ניתן לצפות, כי מי מהעדים יוכל לזכור את המלים המדויקות שהוחלפו בין המנוח לבין נאשム 2 עבור ליציאה מן המועדון, ובפרט על-רקע הרעש והצפיפות במועדון. אין חולק, כי בין חילופי הדברים היו המלים "בוא נצא בחו"ז", וככל הנראה, אף נאמרה המילה "גבר", כפי שציינו חלק מהעדים וכן נאשム 2 עצמו. בין אם נאשム 2 אמר את המלים "בוא צא החוצה אם אתה גבר" או ביטוי דומה - כגרסת חלק מהעדים, ובין אם השמייע המנוח את הדברים ואמר "בוא נצא בחו"ז לדבר, גבר" - כתענת נאשム 2, תיארו העדים סיטואציה של יציאה לצורך בירור המחלוקת וישוב ההדרורים ביניהם בהידברות, ולא לשם עימות פיזי או קטטה. מסקנה זו נתמכת בעדותה של יי', חברתו של המנוח, שהייתה בקרבתם של השניים ואשר שמעה את הצדדים אף מדברים על כך ש"יסגורו" את העניין בחו"ז, עת יצאו מהמועדון כאשר אחד מניה את ידו על כתפו של רעהו. הנחת היד על הכתף בסיטואציה של "חיבור ידידות", זכתה לתימוכין בעדותו של אלעד לוי, יחצ"ן המסייע במועדון. התרשומות דומה הייתה ללי', אשר ציינה כי הקראיה לצתת מן המועדון, לא נעשתה בקונוטציה של עימות, וכי השניים יצאו לרחוב כדי לדבר ולסגור את המחלוקת בהידברות. מסקנה זו אף נתמכת בעדויותיהם של א. ס. וד. ב., שהעידו, כאמור, כי נאשム 2 והמנוח יצאו מן המועדון כדי לדבר ולסגור את העניין ביניהם, ולא נשארו לשוחח בתוכו מחמת הרעש והצפיפות. גם הליכתו של נאשム 2 יחד עם המנוח, לצד שמאל של הסמיטה, בנפרד מיתר המתקהלים, אינה מתישבת עם המציאות, לפיה נאשム 2 יצא להתעמת עם המנוח, ופרט כאשר נאשム 2 עמד במקום לבדו, כאשר נאשム 1 מרוחק ממנו, ורבים המתקהלים מסביב היו חברי של המנוח. מכלול העדויות לא ניתן להסיק את טענת המאשימה בסיכון, לפיה יציאתם של נאשם 2 והמנוח מן המועדון נעשתה מתוך "הליכה מודעת לעימות". נהפוך הוא: מחראות עולה, כי השניים יצאו מהמועדון מתוך רצון לשוחח ולסגור את המחלוקת בהידברות. מכאן שהנזכר הראשון בטענה של התבעה - בדבר החלט דין השותפות על התוצאות הטרגיות של האירוע מחמת יציאה מודעת של הנאים והמנוח מן המועדון לשם עימות פיזי של תגרה או תקיפה - נعدר בסיס.

הairyutim בسمיטה

25. עתה אפנה לדין בעניין airyutim בسمיטה; ותחילה - לסקירת הראיות.

א.ס., שהוא כאמור בן דודו של המנוח, העיד כי בעקבות בקשת עובד המועדון, ככל הנראה היחצ"ן, שלא לעמוד ליד פתח המועדון, נכנסו נאשם 2 והמנוח לסמיטה ועם צעירים רבים נוספים. על-פי עדותו, בسمיטה לא היו דחיפות ולא ננקטה כל אלימות; וככלשונו - "לא היה מגע ידיים, היה יותר מילולי" (עמ' 29). א. הוסיף והuid, כי בשלב כלשהו נכנס נאשם 1 לסמיטה וצעק לעבר המנוח: "איציק, אתה מכיר אותו ואתה יודע שאין לך פראייר, אתם תאכלו

פה חורם... אני מצויך" (עמ' 22; וכן עמ' 29-30), "זה חבר, אח" (עמ' 72). לדברי א., בשלב זה נאשם 2 והמנוח עמדו בצד שמאל של הסמطا, בעוד א. א. ואחרים, עמדו בסמוך לנאשם 1, בצד ימין. עוד ציין א., כי בתגובה להשמעת הקריאות האמורות, דחף את נאשם 1, וצעירים נוספים מחברתו הצטרפו לדחיפות (עמ' 48); וכי מיד בסמוך לכך פרצה קטטה בין המעורבים משני הצדדים, ובכלל זה זה בין נאשם 2 לבין המנוח. לגורסתו, בתגובה לאחר מכן, הכה אחד מהנאשימים את א. במכת אגרוף בפנים, ומישחו צעק למנוח כי חברתו קיבלת מכת אגרוף. מיד לאחר מכן נמלטו שני הנאשימים בריצה מהסיטה לרחוב כורש. בכל הנוגע לצעקו של נאשם 1, הוסיף ציין א., כי הלה "תפס משה בcis, ואמר: תיזהרו אני מצויך", וכן ביצע "תנוועות שעוד שנייה מוציא סכין" (עמ' 47; 72-73). בחקירה הנגדית של ב"כ נאשם 2, ציין א. כי בשלב כלשהו ראה שהמנוח ונאשם 2 נוטים "להשלים" או "להסתדר" עת עמדו בסמطا, שכן ביקש "לסגור" את העניין ביניהם, אך הדבר לא צלח או "התקלקל", כתוצאה ממכת האגרוף שabit נאשם 1 בפניה של).(עמ' 71-78).

26. י.ב., חברתו של המנוח, העידה כי התרשמה שנאשם 2 והמנוח ירדו לסיטה "בשביל לדבר ולסגור את העניינים", וכי מדובר היה בהידברות על עניין מה בכך - "כי זה היה שיטות כאילו" (עמ' 191). לדבריה, עמדה מרחק מהשניים. על-פי עדותה, בשלב שבו שוחחו ביניהם נאשם 2 והמנוח, הגיע נאשם 1 לסיטה, וצעק: "שאף אחד לא ידברatto, הוא חבר שלי, כבוד של חבר" (לעיל). על-פי עדותה, המנוח צעק לעבר נאשם 1: "אני לא מבין, מה, אתה רוצה לרב?", והוא לא הצליח לשמע את תגובתו של נאשם 1, אלא רק את צעקו הנוספת של המנוח: "از תפיסיק להתערב" (לעיל). י. הוסיף וצינה בעדותה, כי בשלב זה המשיכו נאשם 2 והמנוח לשוחח ביניהם, אך נאשם 1, שנותר לעמוד בסיטה, המשיך לצעוק: "שאף אחד לא ידבר אליו, למה תקע אני אשגע ואוציא את מה שיש לי cis" תוך הדגמת טפיחת כף ידו על הcis באזור המותן. לגורסתה, בשלב כלשהו התרשמה שנאשם 1 מתקדם לעבר המנוח - "התקדם במטרה להתחילה" (עמ' 211), ובכך למנוע זאת, נעמדה "באמצע עלא-מנת להפריד", ו"היזזה" אותו, או-אז ספגה ממנו חבטת אגרוף בפנים (עמ' 192, 196). לאחר שההתואשה מעוצמת המכחה, הבחינה י. שככל הנוכחים רצים מהסיטה לרחוב כורש. היא הבירה בעדותה, כי בשלב שבו שוחחו נאשם 2 והמנוח בסיטה, לא ננקטה אלימות על-ידי מי השניים (עמ' 208), וכי נאשם 1 הגיע לסיטה והשמיע את הצעקות האמורות לאחר כ-2-3 דקות, בעיצומה של השיחה בין המנוח לבין נאשם 2.

27. ד.ח., חברתו של א. שנפצע באירוע, מסרה בעדותה כי עמדה בסיטה בתוך "גוש של אנשים" שהוא, ככלונה, "גם מהצד שלנו וגם מהצד שלהם"; כי למרחוק של מספר מטרים מצד שמאל, עמדו המנוח ונאשם 2 בנפרד מהגוש (עמ' 215); וכי בשל המרחק לא שמעה על מה שוחחו. היא הדגישה בעדותה, כי המנוח ונאשם 2 "דיברו יפה, ולא

היתה שום אלימות" (לעיל). על-פי עדותה, בשלב שהשנים שוחחו ביניהם, הגיח לפטע נאשם 1 בראיצה, נעמד לידם והחל לצחוק בקול: "הلكתי לאוטו, אני מצoid", "הلكתי לאוטו הבאתני ציוד, אתם לא מכירם אותו, אתם לא יודעים מה אני מסוגל לעשות, אוהד הוא כמו אחד בשבילי, מי שיריב איתו אני אתערב" (עמ' 216). עוד העידה ד', כי בשלב זה א.א. תפס את נאשם 1 בחולצתתו, ואמר לו: "אנחמו לא אנשים של ריבים, אל תתערב, הם מדברים יפה" (עמ' 216). לדבריה, כאשר היא וחבריה התקדמו לכיווןם של המנוח ונאשם 2, התקדם נאשם 1 אף הוא לעברם של המנוח ונאשם 2, ואמר לאחרון: "לא סוגרים אתכם, אל תסגור אותם, אלה שרמותות" (עמ' 217). על-פי עדותה של ד', בעקבות הצעקה האמורה החל עימות פיזי בין המנוח לבין נאשם 1, והוא ויתר האנשים ניסו להפריד ביניהם, ואגב כך חבט נאשם 1 בפניה של י...: "זוכלונו הפרדנו, עם הגוף, י. דחפה את נחום... היא הפרידה ועמדה באמצע, ותוך כדי, נחום נתן לה אגרוף באף" (עמ' 217). ד. הוסיף והעידת, כי י. צעקה מכאבים; כי נשמעו קריאות יי. קיבלה בוקס"; כי הנאשמים נמלטו מהסמטה לרחוב כורש; וכי בתכוף לכך נטל המנוח אבן بيדו והתחילה לירות מהסמטה לכיוון רחוב כורש, אגב ניסיון להשליך את האבן אחר הנמלטים (עמ' 217). בהודעתה במשטרת מיום 15.10.09 ציינה ד', כי המנוח "דחף את ג. והם התחילה ללקת מכות, אך לא הספיקו לריב". בעדותה הבהירה, כי התכוונה לכך שהשניים "לא הספיקו לריב הרבה זמן", וכי היא וחבריה הפרידו ביניהם (עמ' 228); אולם הדגישה, כי בטרם ההפרדה "היו אגרופים" בין הנאים 1 לבין המנוח (עמ' 229). ד. אישרה בעדותה, כי שתתה משקאות משכרים במהלך הערב, אך ציינה כי לא הייתה שיכורה. כן הדגישה, כי על אף ששמעה על האירועים מפי עדי ראייה ומפי שוטרים, הקפידה למסור עדותה בהתאם לפרטיהם שנחרטו בזיכרון.

28. ד. ב., מסר בהודעתו במשטרת (ת/88 ו-ת/89), אשר הוגש כתחליף לעדות בחקירה ראשית) וכן בעדותו בבית- המשפט, כי ביציאה מהמועדון, עוד לפני הכניסה לסמטה, החלו "ריבים מילוליים וקצת דחיפות ידים" בין המנוח לבין "מי שהוא שם". הוא העיד, כי בסמטה התעמת עם נאשם 2 "פנימה"; כי הוא "זכור את אوهד שהם מחזיקים אותו, החזיקו אותו, מתווכחים צזה"; וכי אינו זכר מה היו חילופי המילויים ביןו לבין נאשם 2, אך העימות היה מילולי בלבד (עמ' 304). לדבריו, בשלב כלשהו, הגיע לסמטה נאשם 1, צעק "אני אוציא את מה שיש לי, אל תדליך אותו, אתם לא יודעים עם מי אתם מתעסקים, אני אוציא את מה שיש לי, אני מצoid" (ת/88). על-פי עדותו של דוד, נאשם 1 אמר זאת תוך כדי הטיתת הראש לצדדים, בתנועות שתוארו כ"קליקים" (עמ' 304-305). כן ציין דוד, כי בשלב כלשהו ניגשה אליו י. כשהיא בוכיה וטעה שקיבלה מכת אגרוף בפנים מנאים 1 (ת/88). י. ציון, כי גרסתו של דוד, בדבר העימות שהיה לו עם נאשם 2 בסמטה, לא הזכרה בהודעתו במשטרת, והעלתה לראשונה בראיון בפרקLIMITOT, ובהמשך - בעדות בית- המשפט. לדבריו, בהודעה במשטרת מסר גרסה קצרה על האירועים הטרואומטיים, ועודתו בבית-המשפט משקפת את שוצר מהאירוע.

29. יחזקאל שלמה, שהוא האדם הראשון שניגש לטפל במנוח לאחר נפילתו לארץ, מסר בעדותו, כי בשלב שבו התקהלו הצעירים בסמיטה, היו במקומם בין 20 ל-25 אנשים, רובם בחורות, וכי הוא עצמו הctrף אליו לסמיטה מ恐惧 סקרנות. הוא ציין, כי היה במקום "גוש של אנשים"; ושאלתו, האם הבחן בקטטה במקום השיב: "אפשר להגיד שכן"; אך הוסיף והבהיר: "זה לא מוכיח אחד עם השני, יותר חילופי צעקות ודחיפות וכך... היה גוש של אנשים... ממש גוש של אנשים" (עמ' 308).

30. א. א., חברו של המנוח, לא היה מעוניין להעיד בבית-המשפט. בחקירהו במשטרת ציון א., כי אינו מעוניין להעיד: "מבחן מצפון לא יכול להעיד, לא מתאים לי, פחד הלשנה, כל הסיבות... לא עולה להעיד" (ת/106). הוא אף נמנע מהגיע לראיון בפרקליות. בעדו בית-המשפט התהמך מהשיב באופן ענייני לשאלות, בטענה שאינו זכר דבר מהARIOע. הוא הוכרז "עד עזין", והודיעו במשטרת - אשר נגבו על-ידי החקור קדוש שלושה שבועות לאחר האירוע - הוגשו קריאות (ת/105-ת/106). אלעד אישר באופן כללי, כי לא אמר במשטרת "סתם דברים"; כי אינו "שקרים"; ושאלתו - האם תיאר נכון את האירועים בהודעותיו במשטרת - השיב: "אם אמרתי, אז כן, אבל אני לא זכר מה אמרתי" (עמ' 321). בהודעותיו במשטרת (ת/105 ו-ת/106) ציון אלעד, כי בתוך הסמיטה היו "דברים" בין המנוח לבין נאשם 2; ובשלב מסוים "כולם עמדו והתווכחו", והמנוח ונאשם 2 הגיעו לצד ושוחחו ביניהם בחלק הפנימי של הסמיטה. בהמשך, הגיע נאשם 1 ואמר: "מה אתם גברים, גם אני יכול לлечט להביא אנשים", ובתגובה אמרו לו אנשים שלא להתערב. לדבריו, בסמוך לכך התקרכו נאשם 2 והמנוח למרכז הסמיטה, ושם החלה מעין קטטה עצת, כל אחד זרק משפטים, נהיה מריבה, כמה אגרופים, משהו כזה בין הצדדים, עד שנפרדו ואמרו כאלו נדבר מחר" (ת/105). בהודעתו השנייה במשטרת ציון, כי המריבה הייתה בין המנוח לבין שני הנאשמים "וכל מי שהיה מסביב" (ת/106). על-פי גרסאותיו של אלעד במשטרת, בשלב זה יצאו שני הנאשמים ול' מהסמיטה לרחוב כורש, כאשר אחד מהמנוחים צעק למנוח "חברה שלך קיבלה מכח", וכאשר י. אמרה למנוח "קיבלתי אגרוף" - המנוח "התעכבר" ורצץ לרחוב כורש בעקבות הנאשמים (ת/105).

31. א. ק., שהוא אף הוא מידידו של המנוח, ציון בעדותו כי בסמיטה התאספו אנשים רבים, אך המנוח ונאשם 2 עמדו לצד ושוחחו ביניהם, וכי הוא עמד במרחיק-מה מהם. לדבריו, " הם עמדו ודיברו, והאויר היה טוב" (עמ' 331). לשאלת, מה דיברו ביניהם השניים בסמיטה, השיב כי אינו זכור, שכן עמד במרחיק של שלושה מטרים מהם, והואוסיף: "ראיתי שהם מדברים, לא הייתה שום התקוטטות ולא שום דבר" (עמ' 332). לדבריו, בשלב כלשהו נשמעה צעקה: "י. קיבלה מכח"; והמנוח, אשר שמע זאת, התקדם בריצה לעברם של שני הנאשמים, שכבר היו במנוסה מהמקום לכיוון רח' כורש (עמ' 331). ציון, כי בהודעתו במשטרת מיום 14.10.09 (ת/107), שנגבתה חמישה ימים לאחר האירוע,

ואשר המאשימה מבקשת לסמוך עליה הממצאים לפי סעיף 10א לפיקודת הראיות, ציין א. כי נאשם 2 והמנוח "שוחחו" יפה בכוונה לסגור את הסיפור שהיא עם הבחרות שהתווכחו בתוך המועדון", וכי נאשם 1 הגיע בשלב כלשהו לסתמה, ואמר: "אתם לא מכירם אותי, אני עוד רגע אשתגע על כולכם", "אני אוציא את מה שיש לי". א. טען בעדותו, כי יתרן ששמע את הדברים האמורים מפי נאשם 1, אך הדבר אינו זכור לו במועד עדותו, מחלוקת חלוף הזמן מעת האירוע. בمعنى לשאלת בא-כחו של נאשם 2, ציין א. כי במהלך האירועים בסמטה, המנוח ונאשם 2 "דיברו יפה", לסגור את העניינים; ולא הייתה נימה של ריב בכלל ביניהם" (עמ' 364, 370). א. העיד, כי בעת האירוע, כמו-גם בשעת חקירותו במשטרה, לא היה "MASTERFUL בכך לשכוח מי היה שם", על אף ששתה באותו הלילה משקאות משכרים (עמ' 337). כמו כן הבהיר א., כי היה את הנאשמים על-פי בגדיים, ובעדותו בבית-המשפט אף היה אותם על סמך מראה הפנים (עמ' 334-333).

32. ב.מ., חברו של המנוח, העיד כי הגיע לבילוי במועדון יחד עם ד. ר.. בשלב מסוים הוא חש ברע ויצא להታוורר יחד עם האחורי. לדבריו, היו בסמטה "חמשה עשר אנשים רבים בצעקות", וכאשר נכנס לתוך הסמטה ראה שהאנשים "דיברו והתווכחו פה ושם" (עמ' 681). לדבריו, לפתע נשמעה צעקה של נערה, וממיד הבין בשני אנשים שהתחילה לרווח מתוך הסמטה לרוחב כורש, וכן במנוח ו. א. שרצו בעקבותיהם. העד הדגיש בעדותו, כי בסמטה לא הבין בהתנהגות אלימה מצד הנאשמים, פרט ל دقائق: " הם לא עשו כלום, הם עמדו והתווכחו זהה" (עמ' 684), "ריב מילולי בלבד (עמ' 707); וכן הוסיף, כיאמין בעדותו ציין, כי שמע מישוה צועק: "אני מצויך", אך לא שמע את נאשם 1 אומר: "אני עעשה בכם חורים".

33. ל", חברתו לשעבר של נאשם 2, העידה כי בסמטה היה אירוע אלים. לדבריה, י. ואדם נוסף "עם קוקו" התנפלו עליו. י. תפסה אותה בצווארה, והאדם הנוסף אחז בכתפה. לדבריה, המנוח ונאשם 2 עמדו בשלב זה בצד שמאל של הסמטה ונאשם 1 עמד בצד ימין למרחק של ארבעה מטרים מהם. על-פי עדותה, פרצה תקרית אלימה בין המנוח לבין נאשם 2, והשניים הכו איש את רעהו ובעטו זה בזיה. לדבריה, בשלב זה עלה נאשם 1 לרוח' כורש וחזר כעבור שתי דקות. לאחר מכן, עמד ליד נאשם 2 ושוחח עמו, זאת בשעה שהאחרון רב עם המנוח. ל" הוסיף והעידה, כי כאשר נאשם 1 חזר לסמיטה הוא אמר לנאשם 2: "אל תדאג אני מאורגן"; כי המנוח ונאשם 2 המשיכו לריב, וכאשר י. רצתה להפריד ביניהם, נתן לה נאשם 1 מכת אגרוף באף; וכי כאשר המנוח ונאשם 2 רצאו לסגור את זה וללחוץ ידיים", צעק מישוה למנוח: "אל תסגור את זה, חברה שלך קיבלה אגרוף". בעקבות קריאה זו, המשיכו המנוח ונאשם 2 לריב - "בעיטות, ידיים, רגלים", ובשלב זה "המנוח לקח לבנה שהייתה על הרצתה, ובה לזרוק לכיוון אחד". בתגובה, רץ נאשם 2 במעלה הסמטה לרוחב כורש בכך שלא להיפגע מהאבן, והמנוח רץ בעקבותיו עם האבן בידו (עמ' 383-384). ל"

הוסיפה יצינה בעדותה, כי לא שמעה איומים מצדו של נאשם 1, אם כי שמעה שנאשם 1 אמר לנאשם 2 שהוא "מצoid" (עמ' 495). כן הבהירה ל", כי בעת האירועים האלימים בסמטה לא עמדה ליד המנוח ונאשם 2, אלא במרחך של כ-3-4 מטרים מהם, וכי בינה לבין השנאים עמדו אנשים נוספים.

34. נאשם 1 העיד, כי לאחר שי יצא מן המועדון הבחן בסמוך לו ב"דיבורים סוערים, חילופי ידים, דחיפות וכדומה" (עמ' 861). לדבריו, עמד בצד ולא הבין "מה קורה, מי נגד מי ומה הולך" (לעיל). על-פי עדותו, במהלך הכניסה לתוך הסמטה, ראה "ויכוחים וחילופי ידים". על-פי עדותו, התקרב אליו נאשם 2 ואמר לו: "נchrom, תרוץ לאוטו תביא את הסcin" (עמ' 862), ובשלב זה עמדו בקרבתם אנשים רבים - כ-15-20 איש. נאשם 1 העיד, כי רצץ לרכבו שחנה ברחוב כורש והביא שם סcin. כשחזר לסמיטה, ראה "ויכוחים", אז צעק לנאשם 2: "אני מצoid, אני מסודר", זאת ב כדי שהלה יידע שהבאתי לו את זה" (עמ' 862). הוא הבהיר, כי הצעקה לפיה הוא "מצoid", הייתה "בקולי" קולות ... כדי שאחד ישמע גם כדי להפחיד ולהרתיע שיעזבו אותו" (עמ' 863). לגרסתו, בזמן זה היה עימות בין נאשם 2 לבין יתר הצליריים, שככל "ויכוחים ומhalbומות". על-פי גרסתו, הוא התקרב בשלב האמור לנאשם 2 והעביר לו, בהסתדר, את הסcin, והאחרון הכנס את הסcin לכיסו - "העברתי לו את זה בשושו, يعني בשקט, אחד לקח את הסcin והכנס אותה לכיס" (עמ' 863). לדבריו, סבר שנאשם 2 השתמש בסcin רק לשם הרתעה, ולא מעבר לכך. עוד העיד נאשם 1, כי בהמשך נעמד בצד ואישל את נאשם 2: "או-אחד אתה בסדר?". או-אחד הבינו מכך מהמתקהלים שהוא חברו של נאשם 2, ומשכך, תפסו אותו והצמידו אותו לקיר, ואחד מהם אף איים עליו בסcin, באמרו: "אם לא תירגע, נפגע בר" (עמ' 864). לגרסתו, בשלב זה צעק מאן-דהוא מהמתאספים: "זה נסגר", ואלו שתפסו אותו - הרפו ממנו. כאשר התקדם לעברו של נאשם 2 שאל אם הוא בסדר, התנצלה עליו צעירה (ו), אשר החלה "לקלל, להרביץ ולשרוט" אותו (עמ' 864). בתגובה, הדף אותה לפנים עם שתי ידיים ופגע בלחיה. לדבריו, בשלב זה אחד מהמתקהלים ניסה לזכור אותו בצד החזה, ואף סבר כי נזכר; והתפתחה "מהומה" שבה הותקף, וככלשונו: "והתחל להיות בלאגן, הרוחות התחלו להתלהט ואנשים התחלו פשוט להרביץ, באו אנשים והתחילה להכות אותו..." (עמ' 864-865). נאשם 1 הוסיף והעיד, כי לאחר שקיבל "כמה מכות", הבחן ש"פתחו כלם התחלו לרוץ, כלם ברכחו" מהסמיטה לכיוון רח' כורש, הן "דורמנים" שהיו במקום והן יתר המתקהלים; כי נאשם 2 אמר לו בשלב זה: "נchrom תרוץ" (עמ' 865); כי הוא רצץ בעקבותיו של נאשם 2 מהסמיטה לכיוון רח' כורש; וכי בשלב האמור הבחן ב"בחור שchrom וגבוה" שהרים אבן גדולה והשליך אותה לעבר נאשם 2 בשעת מנוסתו.

35. נאשם 2 מסר בעדותו גרסה שונה על האירועים בסמטה, והטיל את ה"אשם" בהסלמת העימות המילולי לעימות פיזי, על נאשם 1. הוא העיד, כי ניסה ליישב את ההדרורים עם המנוח, הסביר לו מדוע דחף את חברתו במועדון

ואמר לו שהוא מוכן לבקש ממנה סליחה. על-פי גרטטו, בזמן ששוחח עם המנוח, שמע לפטע את נאשム 1 צועק: "אני מציד, אתם לא יודיעים מי אני, אני אתן לכם חורם" (עמ' 1029, 1079). לדבריו, לא התייחס לצעקותו של נאשム 1, כדי לא להסלים את האווירה, והמשיך לשוחח עם המנוח בנפרד מיתר המתקהלים - "שמעתי יד על המנוח ונכנסנו יותר בפנים" (עמ' 1029). הוא ציין, כי הסביר למנוח מה היו נסיבות התקירית במועדון שבמהלכה נדחפה י', וכי המנוח אמר לו שהוא לא צריך לבקש ממנו סליחה אלא מי.. על-פי עדותו של נאשム 2, בעת שהתכוון לבקש סליחה מי', חש מכיה בראשו מאחור, והמנוח העיר למתקהלים: "למה אתם מרימים עליו יד, אתם לא רואים שאנו חזו מדברים, תעזבו אותו" (עמ' 1032). לדבריו, באותו שלב נאשム 1 "קפץ על י' ונתן לה אגרוף בפנים", והדבר הצית תקירות אלימה, וככלשונו: "התחיל בלางן בתוך רחבה הסמטה, מכות, נתנו לי מכות, אני החזרתי, בשנייה שיכולתי לבrhoה ברחתתי, לא רציתי להיות בסיטואציה של אלימות ומכות" (עמ' 1032), "קבוצה אחת באה והרימה ידיים עלי ועל נחום, ואני החזרתי, ובשנייה שיכולתי לבrhoה ברחתתי" (עמ' 1081). הוא הוסיף, כי המנוח היה מבין אלו שהכו אותו, בעקבות תקיפתה של י'. על-ידי נאשム 1, וכי עד באותו שלב הוא רק שוחח עמו ולא היה בינו לבין כל עימות פיזי: "עוד שהגענו לשלב שנחום קפץ על יעל ונתן לה את האגרוף, רק אז א.[המנוח] בפעם הראשונה ברחוב כורש הרים עלי ידיים, לפני כן לא הרים עלי ידיים אפילו לא קילל אותו, ההיפך הוא הנכון" (עמ' 1204). בשלב זה, נמלט מן המקום ורץ מהסמטה לרחוב כורש, ולא הבחין כי המנוח רודף אחריו עם אבן. לדבריו, הבחין במנוח ובaban רק לאחר של י' צעקה לעברו: "אוֹהֶד תִּזְהָר" (עמ' 1082). נאשム 2 הבהיר, כי ביקש מנאשム 1 להביא סכין, כמו-גם את טענת נאשム 1 לפיה הסcin הועבר לידי בסמטה.

36. מכאן, לדין ולהכרעה בעניין האירועים בסמטה. בשלב זה של הדיון ATIICHES לכל האירועים בסמטה, למעט המחלוקת בין שני הנאים בשאלת, האם נאשム 1 הביא את הסcin למקום לבקשתו של נאשム 2, ובשאלה הנוספת - האם הראשון אף העביר לשני את הסcin, כתענתו, בהסתדר. בעניין ההכרעה העובדתית בפרק זה, נקודת המוצא היא שמדובר בהתקהלות רבת משתפים באזורי חשור, ובאזור דינامي שבו נטלו חלק מספר אנשים; כאשר כל עד תיאר פרטים מהאזור מזוית ראייתו בנקודת זמן נתונה, ועל-פי מה שהתמקד בו באותה עת מהמקום שבו עמד. לכן יש להוסיף את המגבילות הטבעיות של היכולת להבחין בפרטים כאשר מדובר באירוע רב משתפים; ובפרט לגבי עדים שלא נטלו חלק בנקודת האירוע אלא היו במעטן הצופים מן הצד, על כל המשתמע מכך - בהיבטים של הסתר ויכולת הבחינה בפרטים. על-רקע האמור, ולונוכ'h היותם של חלק מהעדים נתונים להשפעת משקאות משקרים, כמו-גם העובדה שהחלק מהעדים שוחחו ביניהם על האירוע, ויתכן שהושפעו במידה זו או אחרת מגרסאות שעמדו מאחרים - נדרשת בחינה מוקפדת זהירה של העדויות לצורך קביעת העובדות אודות האירועים בסמטה.

37. אפנה תחילת לדין בעניין הבאת הסcin על-ידי נאשム 1, ולאומים שהמשמעות בדבר האפשרות שיועשה בה שימוש.

גרסתם של מרבית העדים, בדבר הצעקות שהשmia נאשם 1 - כי הוא מצד בסיכון ושיזהרו פן יזכיר אותם - נשמעה אמינה, שכן הועלתה על-ידי רוב הנוכחים, ואף זכתה ברובה לאישורו של נאשם 1 עצמו. העדים העידו, כי עד להגעתו של נאשם 1 לזרה, הייתה הידברות בין המנוח לבין נאשם 2, והוא זה נאשם 1 שהביא לשינוי באירוע ולהסלמתו לתקירת אלימה. מעדיות העדים עולה, כי נאשם 1 צעק לנוכחים שהוא "מצוד" (והכוונה לסיכון), אימם עליהם כי יציאו מכיסו ויעשה בו שימוש, וכן הזהירים לבב' יתעמתו עם נאשם 2, חברו. כל עד זכר את דברי האיים בורוריאציה זו או אחרת, ועיקר העדויות בעניין זה היו זהות. נאשם 1 אמר לנוכחים: "אני מצוד", "אתם תאכלו מה חורים" והצביע על כיס מכנסיו, באמרו "תיזהרו אני מצוד", אגב הדגמת תנועות של הכנה לשילוף סיכון. הוא קרא לעבר המנוח: "אייציק, אתה מכיר אותו ואתה יודע שאין לא פראייר...", וזהירות את הנוכחים שלא לפגוע בנאשם 2 באמרו: "זה חבר, אח" (כgrסת א.). הוא אף אים על הנוכחים במילוי: "תיקף אשtagע ואוציא את מה שיש לי בכיס" (כgrסת של י. וא. ק.); או בהתבטאות דומות: "הבאתי ציוד, אתם לא מכירם אותו, אתם לא יודעים מה אני מסוגל לעשות, אודה הוא כמו אח בשביבי, מי שיריב איתו אני אתערב" (כgrסת ד.ח.); או אמרה כמו - "אוציא את מה שיש לי, אל תליכו אותו, אתם לא יודעים עם מי אתם מתעסקים... אני מצוד" (כgrסת ד. ב.). הגרסאות, שתמככו זו בזו, זכו בעיקר לאישורו של נאשם 1 עצמו, אשר העיד, כאמור, כי כאשר חזר מן הרכב לסמטה, צעק בקול "אני מצוד, אני מסודר", ולדבריו עשה זאת הן על-מנת שנאשם 2 ידע כי הביא סיכון, והן וביעיר כדי "להפחיד ולהרתיע" את המתקהלים לבב' יתקפו את חברו.

38. ומכאן להתפתחות התקירת האלימה בסמטה. ממלול עדויות עד' התביעה אודות התקירת בסמטה, עולה כי עד להערבותו של נאשם 1, היו חילופי דברים בין המנוח לבין נאשם 2, שעדמו כאמור מצד שמאל של הסמטה, ושוחחו ביניהם ללא אלימות פיזית. אין לשול, כי האווירה הייתה מתחה, שכן בשלב זה טרם הסתים המפגש בבקשת סילחה מצד נאשם 2 או בפioms של השניים, ואת את נקבעו למקום חבריו של המנוח, וכן עובי אורח מקרוב בא-המועדון. ואולם, אווירה מתחה זו לא גלשה עד לשלב האמור לעימות פיזי, לא כל שכן מצדו של נאשם 2; בפרט כאשר לא הייתה סיבה לכך שיתקוף את המנוח באותה עת, שכן הטרווניות והכעס היו מצד המנוח וחבריו כלפי נאשם 2 ולא להיפך, מה-גם שנאשם 2 עמד באותו שלב ייחד מול המנוח וחבריו. הגעתו של נאשם 1 לזרה, לאחר שבן הרכב עם סיכון בכיסו, גרמה להתספת האווירה, ולהתפתחותה של קטטה במקום, זאת לאחר שצעק בקול כי הוא "מצוד" ופגע באנשים. כהרף, הציתו התערבותו ואיomy עימות פיזי, שהתבטא בתפיסתו ובתקיפתו של נאשם 1 על-ידי חבריו של המנוח - א. ס. וא. (כפי אישרו האחראנים בעדותם). העימות הסלים בשעה שנאשם 1 הכה את י. בפניה בעת זו עמדה בין לבני המנוח. מיד בהמשך, בעקבות הצעקות כי. הותקפה, התפתחה תגרה בסמטה לפרק זמן של שנים ספורות, והנאשימים נמלטו לכיוון רחוב כורש. על בסיס העדויות שנשמעו, לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת מי תקף את מי בתגרה הקצרה, בסמן לתקיפה של י. על-ידי נאשם 1, זאת נוכח ריבוי המתקהלים וההמולה שפרצה במקום; וכל שניתן לקבוע הוא כי בשלב זה, בעקבות תקיפה נאשם 1 את י., ועל-רקע הצעקה שי. הוכתה בפניה, רצוי שני הנאשימים מן הסמטה לרחוב

קורס. המנווה רדף אחרי נאשם 2 כשהוא מחזיק אבן בידו, שאוותה ניסיה להשליך לעברו; וחבריו של המנווה - ובראשם א. (בן-דודו) וא. ק. - הצטרפו אליו למרדף אחר הנאשמים. מן המקבוץ לעיל עולה, כי בסמיטה פרצה קטטה, כתוצאה מהגעתו של נאשם 1 לזרה, עת קרא בקול שהוא "מצoid" בסכין, איים לפגוע באמצעותו במתקהלים וחבט בפניה של י. חברתו של המנווה. על-רkan האמור פרצה תגרה במקום, והנאשמים נמלטו מהסיטה לרחוב כורש, כאשר המנווה וחבריו רודפים אחריהם. ההכרעה בחלוקת שבין הנאשמים, בשאלת האם הסcin הובא לבקשת נאשם 2 ונמסר לו בסמיטה - כתענת נאשם 1, תידון ותוכרע, כאמור, בהמשך. בשלב שבו שוחחו נאשם 2 והmenoוה בסמיטה, כמו-גם בשלב הקודם של היציאה מהמועדון, לא הוכחה טענת המאשימה כי המעורבים, קרי - הנאשמים או מי מהם מצד אחד, והmenoוה או מי מחבריו מצד שני - יצאו למקום לשם תגרה או תקיפה. מילא לא הייתה חברות משותפת של שני הנאשמים לעימות פיזי עם המנווה וחבריו; יתרה מכך - נאשם 2 והmenoוה ניסו לישב את ההדרורים בשיחה ולא לalarmות. נאשם 1 היה מי שהציג את התקורת האלימה בסמיטה והסלים את הנסיבות לעימות פיזי, מיד אחר-כך נמלטו שני הנאשמים מהמקום כאשר המנווה וחבריו רודפים אחריהם.

סקירת הריאות על האירוע ברחוב כורש

39. ההכרעה בחלוקת, בשאלת זהויות של מי שהיו מעורבים בעימות הפיזי ברחוב כורש עם המנווה ועם א., נסמכתה הן על עדויות עדי הראיה, הן על הממצאים בזירה ובכללם סרטי מצלמות האבטחה, והן על ראיות נוספות בדבר הימלטות הנאשמים והתוודותם של נאשם 1 בביצוע הדקירות. אסקור בשני הפרקים הבאים את עיקר הריאות - הן לגבי האירוע ברחוב כורש, והן לגבי הימלטות, ובמהמשך אפנה להכרעה בחלוקת העובדות והמשפטיות.

א. ס., שכאמור נפצע באירוע, העיד כי שני הנאשמים רצו לרחוב כורש כאשר המנווה וא. ק. דלקו בעקבותיהם. לדבריו, גם הוא עצמו ה策ר למרדף, אך היה במרקח מאחריהם. הוא מסר עדותם בחקירה הראשית גרסה לקוניט על הנسبות שבהן נפגע המנווה, וכל שציין בעניין היה: "רצתי לכיוונם, כאשר באתי מרוחק, באתי לכיוון שלהם, א. היה על הרצפה, אני לא זוכר בדיק, הייתה קטטה ביןיהם וזה הוא נפל על הרצפה, מה שאינו ראוי - מרוחק" (עמ' 22). כן העיד א., כי לאחר שראה את ה"קטטה" מרוחק, רץ לכיוונו של נאשם 2, חבט במכות אגרוף בראשו של נאשם 2, ושני הנאשמים הכו אותו באגרופים ובעיטות; כי כתוצאה מכך נפל על הרצפה, וכאשר קם על רגלו וניסה לירוץ, חש בקוצר נשימה והבין שנדקך בחזה; כי הנאשמים נמלטו ביריצה מן המקום; וכי תפס את ד.ח. ומגע ממנה לרודף אחר הנאשמים. עוד העיד, כי כאשר הפנה מבטו למדרכה, הבחן בכך שהmenoוה שוכב מתבוסס בدمו, ואנשים צעקו: "הוא מת", ואף קראו לעברו (של א.): "כל החולצה שלך דם, נדקרת"; וכי בשלב זה איבד את הכרתו (עמ' 22).

(22-23). כאן המקום לציין, כי בסרט מצלמת האבטחה מג בנין הפרקליטות, נצפו שני הנאים בורחים לכיוון צדו המזרחי של רחוב כורש יחד עם ל', כאשר ד. רצה בעקבותיהם אך א. תופס אותה ומונע ממנה להמשיך במרדף. כאשר נשאל א. בחקירהו הנגדית, ובכלל זה על-ידי בית-המשפט, מודיע קפץ על נאשם 2 ולא על נאשם 1, השיב, כפי שצין אף בהודעתו במשטרתו: "כי אוחד התחליל את כל המריבה במועדון, ולמה דזוקא עליו קפצתי? כי אני זוכר שבגללו כל המריבה הזאת פרצה, אז קפצתי עליו בגלל זה" (עמ' 37). כאשר נדרש לפרט בחקירה הנגדית את הנסיבות שבהן ראה את המנוח נפגע, השיב כי כאשר יצא מהסמטה לרחוב כורש, לאחר שהמנוח וא. ק. רדף אחריו הנאים, הבחן כי המנוח "על אחורה" כשהוא תופס את צווארו, אך הדגיש כי ראה זאת מרחוק (עמ' 37-38). כשנתבקש לתאר את העימות ברחוב כורש, שב וצין כי המנוח וא. ק. רצוי אחר הנאים, וכי לאחר מספר שניות אף הוא רץ בעקבותיהם, יחד עם אחרים, וכשהגיעו למקום - המנוח כבר נפל על המדרסה, ובלב זה החל העימות על הכביש ביןו לבין נאשם 2. הוא הדגיש מספר פעמים, כי העימות עם הנאים על הכביש היה לאחר שהמנוח נפל. כאשר לעימות זה ציין א. בעודתו, וכן בהודעתו במשטרתו, כי התעמתה עם נאשם 2 "פנימה מול פנים", ובלב זה נאשם 1 "תקף אותו", את א., "מלכ' צד אפשרי" (עמ' 74; 79). כאשר הוצג לו בבית-המשפט סרט העימות מצלמת קיר בנין הפרקליטות, טען א. כי אינו מזהה הסרט את המנוח ואת נאשם 2 (שכן, כאמור, לא ניתן לזהות הסרט דמיות, אלא פרטיו לבושים כלליים בלבד); והוסיף כי כאשר המשטרה הציגה לו את הסרט במהלך החקירה, ניסה החוקר קדוש "לכון אותו" לומר שהדוקר היה הבוחר לבוש את החולצה הבהירה, וכי אף התлонן בעת הראיון בפרקליטות על ניסיונו של החוקר להשפיע על עדותם (עמ' 66-67). יעיר, כי בעודתו מסר א. שבמהלך החקירה המשטרתית הוצג לו סרט שבו זיהה את הנאים מתקטוטים עם המנוח וכן את נפילת המנוח כשהוא מחזיק בצווארו. ככל הנראה מדובר הסרט קיר בנין הפרקליטות, ובהשערות שהיו בשעתו לעד אודות הנחזה הסרט, שאיקותו כאמור הנה יודעת ביותר ואשר לא ניתן לבדוק בו בפרטים. א. אישר, כי בעת מפגשו עם חברי, הן בעת שביקרו אותו בבית-החולים, והן לאחר מכן, נחשף באופן טבעי לגרסאות העדים על פרטיה האירוע, כל אחד מנתקודת מבטו; אך לדבריו, הפרטים שעלייהם העיד בבית-המשפט נמסרו מזכירנו ולא כתוצאה מהשפטת הדבריםשמע מחבריו. במהלך עדותם נשאל א. על כתבה ששודרה במהלך החדשות בערוץ 10, שבה לכאורה נשמע קולו של א. בראיון טלפוני, עת ציין כי נאשם 1 התעמת עם המנוח כשבידו סיכון. א. הבהיר בעודתו, כי אמר דברים בראיון, והעליה סקרה לפיה אחד מחבריו "דיבר במקומו" בטלפון (עמ' 74). אך תיאר את הפגיעה הקשות שנגרמו לו כתוצאה מבדיקהו, ואת הטיפול הרפואי שלו נזקק במהלך אשפוזו בבית-החולים.

40. ד.ח., חברי של א., צינה בעודותה כי ראתה "שני גושים של קטטות" ברחוב כורש - קטטה אחת שבה התעמת המנוח עם אדם אחד, וקטטה נוספת שבה התעמת א. עם שני הנאים (עמ' 218). היא צינה, כי באירוע הייתה "קצת מעורפלת", שכן שתתה שתי כסות של וודקה רדבול, אך לא הייתה "שיכורה" וזכרת את עיקר הדברים (עמ' 229, 221). עם זאת הדגישה, כי היא מתקשה לזכור בוודאות חלק מפרטיה העימות, ואת חלקם של המעורבים בו; זאת הן

מחמת הטראותה שחוותה, והן כתוצאה מכך ששותחה עם רבים מעדי הראייה לאחר האירוע. בהקשר האחרון צינה, כי "לאחר השיחות עם חברי הכל התעורר לי" (עמ' 217), "אתה שומע כל מיני סיפורים, אז אתה מתבלבל" (עמ' 227). תרומה ל"בלבול", הייתה מן הסתם להציג סרט מצילמת האבטחה בפני העדה במהלך החקירה המשפטית, ולשוחותה של העדה עם השוטרים על סרט זה. על-rukע האמור צינה ד., כי השטלה למסור בעודותה רק פרטים שנחדרו בזיכרון בזדאות. באשר לאירוע ברחוב כורש צינה ד., כי המנוח רדף אחר אנשים וזרק לעברם אבן, וכי נאשם 1 (אותו זיהתה לפי החולצה הירוקה שלבש) התקrab לעבר המנוח. לדבריה, ראתה את המנוח מתעמתת ברחוב כורש עם "אדם אחד", שלא זכר לה מי הוא. היא סקרה תחיליה כי מדובר בבחור גבוה, שהיה להערכתה נאשם 2, אך בעקבות השיחות עם החברים "הכל התעורר" והיא אינה יודעת בזדאות מי זה היה. לדבריה, ראתה את המנוח נופל על המדרכה, וכלשונה - "ראיתי את א. נופל על המדרכה, ממש ראייתי הנפילה, הימי מרחק של מטר ממנה". כאשר חיפשה בשלב זה את א., חברה, והביטה לפנים, ראתה "ש. א. מתעמתת עם שניים, נופל על הרצפה וקם וממשיך להתעמתת איתם" (עמ' 217). עימות זה היה בסמוך, על הכביש, ליד סבכת ניקוז מי הגשמים ומיכל האשפה (במרחק שבין מטר לארבעה מטרים, להערכתה); ובמהלכו ניכו שני הנאשמים את א., והאחרון "החזיר להם" - "זה היה הדדי" (עמ' 220). היא העידה, כי א. "התעמתת עם נחום ואוהד", שאוותם אמונם לא הכירה בעבר, אך אבחןם ביניהם באותה עת לפי החולצות השונות שלבשו (ובהמשך - על-פי מראה פניהם). לדבריה, מיד רצתה לעברם ודחפה את שני הנאשמים בצד לפיד - "הרבעתי להם, דחפתי אותם" (עמ' 231, 220); והללו החלו לירות ברחוב כורש. היא אף חלה לרודף אחריהם, אך א. תפס אותה בידה, והם הגיעו לראות מה קרה למנוח. בדרכם, הסבה את תשומת לבו של א. לכך שהוא מdadם בגבו, ורק בשלב זה הוא הבין כי נזכר. ד. העירה, כי נראה לה שהקטטות בשני "הגושים", שהיו סמוכים זה לזה, "התחלו ביחד" - פשוט ראייתו שני גושים של מכות... זה א. אחד ועוד קטטה" (עמ' 218). בכל הנוגע למספרם של התוקפים, צינה ד. כי בהודעתה במשטרה מיום 12.10.09, צינה שלושה אנשים רצו ברחוב והמנוח רדף אחריהם וזרק אבן לעברם, שלא פגעה באיש; וכי השלושה חזרו לכיוונו של המנוח, אשר "הלה מכות עם אחד מהם", שאינה יודעת מי הוא (עמ' 219-218). ואולם, בעקבות צפייתה במהלך החקירה המשפטית הסרט מצילמת גג בנין הפרקליטות (שתייעד את צומת הרחובות כורש - עוזי חסון), שבו ראתה את הנאשמים בורחים ושלושה רצים אחרים - א., היא וב.מ., נזכרה ד. כי מי שתקפו ונמלטו היו שניים (שני הנאשמים) ולא שלושה, וכי האדם הנוסף היה ב.מ. לדבריה, לפני שראתה את הסרט, "היה לי בראש שלושה רבים", "שלושה על א.", ורק בעקבות צפייתה הסרט במשטרה, הבינה כי השלישי הוא ידידה, ב.מ., ש"הפרד" יחד אותה בין הנצחים, ואשר רץ יחד עמה ועם א. אחר הנאשמים עד לשלב שבו א. תפס בידה (עמ' 221, 220).
.(230-229)

באשר לעימות שבין המנוח לבין אחד מן האנשים, צינה ד., כי לאחר צפייה הסרט העימות מספר פעמים במשטרה, ואף בבית-המשפט, אין היא יכולה למסור פרטים, בזדאות הנדרשת, אודות עימות זו; כי כל שהוא זוכרת הוא

שהיו "אגרופים" "בוקסים" לכיוון כליל של הלחין והצואר של המנוח (עמ' 222-223); וכי אינה יכולה לומר בוודאות מי התעמתה עם המנוח לפני שנפל (עמ' 227). היא הוסיפה והuidה, כי במקביל ובצמוד לעימות האמור עם המנוח, ראתה קטטה נוספת, וכי היא משערת, כפי שציינה בראין בפרק ליטות, שבשלב הראשוני האמור התעמתה א. עם אחד משני הנאים ייחד עם א. ק., אך אינה נזכرت בכך וממילא אינה יכולה לומר זאת בוודאות. היא הבירה, כי לא ראתה סיכון בידי מי מהמעורבים באירועים, וממילא לא ראתה דקירות. ד. התיחסה בעדותה לפגש אקראי ברחוב שהייתה לה עם סנ"ץ מוטי אדרעי, אשר במהלך שוחח עמה על הסרט שהציג לה במהלך חקירתה במשטרת. בחקירתה הראשית ציינה, כי אדרעי שאל אותה, מי ראתה בסרט נתן אגרוף למנוח, וכאשר השיבה לו כי מדובר בבחור עם החולצה הלבנה, הגיב: "יפה, זה הרוצח" (עמ' 224). בחקירה הנגדית שניתנה מעט את דבריה, ואמרה שאדרעי שאל אותה "מי הרוצח", ולאחר שאמרה לו שנאשם 2 היה מי שלבש את החולצה הלבנה אמר לה: "יפה, תסיקי מסקנות בלבד" (עמ' 246). היא הוסיפה, כי לאור כל החקירה החוקרים "נתנו לה להרגיש שהוא אוהד", אך הבירה, כי לא הושפעה מכך (עמ' 224). עם זאת, היא שבה וציינה שהפרטים השונים שמסרה, הן בהודעותיה במשטרת והן בעדותה בבית-המשפט, בתיאור פרטי התקיפות והחותם של מי שהתעמתו עם המנוח ועם א. - כמו למשל העובדה שההודעתה הראשונה במשטרת טענה שאת א. תקפו נאשם 1 ואדם נוסף שאת תיארו לא זקרה - יכול שמקורם בטראומה שחוויתה באירוע וכן "מבלבול" כתוצאה משיחותיה עם אחרים (עמ' 238-239). בהקשר האחרון ציינה ד., כי כאשר שוחחה עם חברה א. בבית-החולמים על האירוע, אמר לה א. שאף הוא "מבלבול" לגבי האירוע (עמ' 247).

41. א. טען בעדותו, כי אינו זכר דבר מהאירוע ברחוב. לדבריו, זכרה לו רק תמונה אחת - של המנוח אוחז בצווארו, וכי הוא מתקשה לדבר על כך. כפי שכבר ציון, הוא הוכרז "עד עין", ואמרתו במשטרת (ת/105 ות/106) הוגשו קריאות, לאור בקשה המאמינה לקביעת ממצאים על-פייהן, בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. אלעד טען, כי אינו זכר מה אמר בהודעותיו בחקירה המשפטית, אך אם הדברים אכן נאמרו על-ידו - יש בהם משום תיאור נכון של האירועים (עמ' 321). בהודעתו הראשונה ציין אלעד, כי המנוח רץ לעבר נאשם 2 עם אבן ביד ובין השניים התפתח ריב; כי "א. היה עם הידיים עם מישחו פתאום הוא תפס את הצוואר ונפל", וכי הוא זכר "שהריב זו ימינה" ואז המנוח נפל (ת/105). בהודעתו השנייה הוסיף אלעד, כי כאשר הריב בין נאשם 2 למנוח "זו ימינה", " הגיעו עוד דמויות מהצד של איציק, כאלו לעזרת איציק", כי תוך שניות "הכל נגמר", וכי ראה רק את נאשם 2 והמנוח רבים (ת/106). אלעד הוסיף ציין בהודעתו, כי הוא מכיר את הנאים, ואף מסר את תיאור בגדיהם; וכן הביר כי לא ראה סיכון במהלך האירוע. הוא לא ידע לומר היכן היו נאשם 1, א., א. ול', בזמן העימות בין המנוח לבין נאשם 2, ציין כי זיהה בסביבה את ד. ב. י., זכרנית. ב"כ המאמינה גורס, כי אלעד נמנע מלהעיד על מה שראה, מתוך חשש להיתפס כ"מלשין", כפי שציין בסוף הودעתו השנייה, בפרט על-רקע היכרותו את הנאים; ולשיטתו יש לקבל את אמרתו במשטרת כמשמעותם את שראה באירוע.

42. א. ק. מסר בעדותו, כי היה זה נאשם 1 שתקף את המנוח עバー לנפילתו על המדרכה ברחוב כורש. א. העיד, כי לאחר שנשמעו הצעקות בסמטה: "י. קיבלת מכח", רצוי שני הנאים מהסמטה לרוחב כורש, והוא והמנוח רדף אחריהם. וכך תיאר את תקיפתו של המנוח בידי נאשם 1: "א. התקדם לשניהם, אני הייתי מאחוריו איזיק, לא זכור לי שאף אחד היה מקדים... הגיעו לנוחם, נתקל בנוחם עף אחריה; כשזה קרה שא. נתקל בנוחם - אוחד היה למרחק מאחוריה, למרחק של מטר, למרחק שלא יכול להגיע לאיזיק... הוא לא יכול להגיע לאיזיק. ברגע שא. נתקל בנוחם, הוא נפל על הרצפה... פתאום שמעתי צועקים: יורד לו דם" (עמ' 331-332). לדבריו, הוא היה הראשון שניגש למנוח, ראה את החתך בצווארו וניסה לעזור את הדימום ללא הצלחה; ובהמשך, כאשר הפנה את מבטו לכביש - ראה את א. פצוע בחזה. בהמשך עדותו ציין א., כי בשלב הפגיעה במנוח היו באותו מקום - הוא עצמו, המנוח, שני הנאים וחברתו של נאשם 2 (ל'), ולא היו באותו מקום אנשים נוספים; אם כי הדגיש, שהוא מתיחס לאנשים שהיו לפניו, ולא יכול לדעת מי עמד מאחוריו. בהמשך עדותו ציין א., כי מרגע המפגש של המנוח עם נאשם 1 ועד לנפילתו של המנוח עבר "שבריר שנייה", אפיקו לא שנייה" (עמ' 336); הדגיש כי המנוח לא רץ עם אבן بيדו (עמ' 358); והעיד כי לא ראה סכין בידי איש (עמ' 366). כאשר נדרש להתייחס לגרסאות חלק מהעדים, לפיהן הייתה קטטה ליד המנוח בטרם נפל, ציין: "א. ניגש, נתקל בנוחם ונופל על הרצפה... הם נתקלו פנים מול פנים... אף אחד לא עמד לידו, הוא נתקל באיזיק. מאחוריה עמדו אוחד והחברה שלו... אני מבהיר - א. נתקל בנוחם". לשאלת, האם עמדו לידם אנשים, השיב: "לא. מאחוריה היו. ידיהם לא היו" (עמ' 359). א. אף חזר על הדברים בחקירה הנגדית לב"כ נאשם 2; טען כי בין המנוח לא עמד אדם נוסף בעת העימות עם נאשם 1, והיה בקשר עין רצוף עם המנוח עד שרכן אליו בניסו לטפל בו (עמ' 365); ושלל אפשרות לפיה נאשם 2 פגע במנוח: "אוחד עמד למרחק מאחוריו נחום כך שהוא לא יכול להגיע לא. בשום מצב" (עמ' 367). ציין, כי בהודעתו הראשונה במשפטה לא מסר א. שראה את המנוח מתעמתה עם נאשם 1, ואף מסר כי גרסה אחרת, לפיה ראה "משהו עם חולצה יrokeה שהתחילה לרדוף אחרי ואנשים אמרו: זה הוא, זה הוא" (עמ' 361). כאשר נאמר לו על-ידי ב"כ נאשם 1, כי רק בהודעתו השנייה הפליל את נאשם 1 בתקיפת המנוח, וזאת בעקבות מידע ששמע מאחרים ואשר "זיהם" את עדותו, לא שלל את הדברים, והגיב: "לא ידוע לענות לך על השאלה הזאת" (לעיל). משחוזג לו במהלך עדותו סרט קיר בניין הפרקליטות, ונאמר לו על-ידי ב"כ נאשם 1 כי בסרט לא נראה אדם עם חולצה יrokeה, טען כי הסרט מוטושטש ולא ניתן להבחן בו בדבר.

43. ב.מ. העיד כי לאחר ששמע את ההצעה של הנערה בסמטה (ההצעה כי י. הוכתה), הבחן בשני אנשים שהתחילה לרצוץ מתחום הסמטה לרוחב כורש, ובמנוח וב. א. שרצו אחריהם. לדבריו, כאשר יצא מן הסמטה והבט לצד ימין, ראה עימות בין המנוח לבין אחד מן האנשים. וזה הייתה תמצית גרסתו: "ראיתי את המנוח ועוד בחור עם חולצה לבנה ארוכה רבים מכות, ואז החור עם החולצה הלבנה התחיל לרצוץ, ו. א. רדף אחרי, ובסוף מסווים א. עצר... פתאום רأיתי שהוא לא. בגב חור עם דם. אמרתי לא. שיש לו דם, אז הוא העיף אותו ואמיר עוזב את זה, תראה את איזיק".

הסתובבתי אחוריה וראיתי את א.עט שלולית דם" (עמ' 683). ב.מ ציין, כי לא ראה אדם נוסף מעורב בעימות המנוח (לעיל); כי התקritis האלימה נמשכה פרק זמן קצר ביותר של ארבע שנים (עמ' 692); וכי הוא מתקשה לזכור במידוק את פרטי העימות - "אני לא זכר במידוק,Ribenza, צעקות עם בוקסים, התערבותות צואת" (עמ' 693). עוד הבהיר ב.מ, כי לא ראה את שלב הנפילה של המנוח, הוайл ולא הסתכל עליו בשלב זה והוא מזוקד במעקב אחר הבוחר שנמלט, וכי בשלב כלשהו של הריצה גם הבוחר עם החולצה הירוקה, שאלף הוא רץ ברחוב כורש לכיוון מזרחה. עם זאת העיד, כי לא ראה את הבוחר עם החולצה הירוקה בזמן העימות בין המנוח לבין האדם שהלבש את החולצה הלבנה, והבחן בו רק בשלב ההימלטות מהרחוב (עמ' 694). כמו כן ציין ב.מ, כי איבחן בין הנמלטים לפי בגדייהם, אך אין זכר את פרטי בגדי המנוח, והאם למנוח הייתה חולצתם עם שרולרים ארוכים או קצרים. ציון, כי על בגדיו של העד נמצא כתם דם, ולדבריו יתכן שהדבר נבע מכך שעמד בקרבת המנוח (עמ' 685). כאשר הוצג לב.מ במהלך המשפט סרט מצילמת קיר בניין הפרקליטות, ציין כי הוא מבחין בשני אנשים שלובשים חולצות לבנות, אך לא יודע "מי זה מי" (עמ' 698), וכי זו אף הייתה התרשםתו כשהוזג לו הסרט בחקירה המשטרתית. ב.מ לא זכר פרטיים רבים מן האירוע. כך למשל, העיד כי אין זכר שראה בזירה את שתי הבוחרות (ד.ח. ול'), למורות שהשתיים מופיעות בסרט מצילמת האבטחה של גג בניין הפרקליטות. כאשר הוצאה לו במהלך חקירתו הנגדית גרסתה של ד.ח., לפיה הפריד בין א. לבין אחרים, הגיב כי אין זכר זאת, ואף אין זכר עימות בין א. לאחרים, בכך כי יתכן שלא ראה את העימות שכן מבטו באותה עת התמקד במקום אחר (עמ' 699-701). ציון, כי בחקירתו הראשונה במשטרה זכר ב.מ רק את בגדיו של אחד משני הנמלטים, שהלבש חולצה ירוקה, והוסיף כי אין זכר את תיאורו של האדם השני. רק בחקירה השנייה מסר כי האדם השני לבש חולצה לבנה. הוא הסביר בעדותו, כי בעת החקירה הראשונה היה נתון בהלם מהאיוע, ורק בחקירה השנייה "נזכרתי שהשני היה עם חולצה לבנה". בנויגוד לעדי הראייה האחרים, ב.מ לא ראה את המנוח י יצא בריצה עם אבן מהסמטה לרחוב כורש. ב.מ אישר בעדותו, כי היה "מסטול" באירוע, מחמת שתית אלכוהול. לשאלת ב"כ המאשימה, האם יתכן שעיל-רקע זה מסר פרטיים מתחם דמיון, או תחת השפעת אלכוהול, השיב: "לא יודעת. זה מה שאני זכר מהאירוע" (עמ' 684); לשאלת ב"כ נאשם 2 "יכול להיות שהיית מסטול ולא ראית טוב?" השיב: "יש מצב, יכול להיות, אני לא יודעת" (עמ' 706). עוד הדגיש ב.מ בחקירה הנגדית, כי עמד במרחב של שני מטרים ממוקם העימות עם המנוח, אם כי הוא מתקשה לשחרר את המרחק; כי העימות היה בכਬיש (ולא במדרכה); וכי לא ראה את השלב שבו המנוח נפל, שכן התמקד באדם שרצ מנ המוקם (עמ' 707-708).

44. ד. ר. הגיע למועדון עם חברו ב.מ. הוא הכיר את ד.ח. המתגוררת עמו ביישוב, ודרך הכיר את א. ואת המנוח; ולא הכיר מי מהנאשמים. ר. הגיע להיעד רק לאחר הוצאה צו הבאה, והיות שהתקשה בתיאור פרטי האירוע, נטאפר לב"כ המאשימה לחקרו בחקירה נגדית. הוайл והעד טען כי היה שיכור במועד האירוע, וכי יתכן שמסר בשלוש אמרותיו מאותו יום פרטיים שאינם נכוןים, ביקש ב"כ המאשימה לסייע למצאים על עדותו של העד בבית-המשפט, וכן על הודיעתו

האחרונה במשטרה שגבתה שלושה שבועות לאחר האירוע, ביום 28.10.09 (ת/111). הוא ביקש לקבוע ממצאים על יסוד אמרת החוץ האמורה, מקום שהעד טען שאינו זוכר את הדברים או שמסר פרטים שאינם תואמים את עדותו, זאת לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, אף שמצוותו בעת האירוע מחייב בחינה זהירה של הדברים. ר. העיד, כי "השנתיים או השלשה" (הכוונה לנאים), יצאו מהסמטה לרוחב כורש בהליכה ולא בריצה; וכי המנוח יצא בעקבותיהם וזרק לעברם אבן גדולה "סלע" (עמ' 407). לדבריו, בשלב זה המנוח התקרב לעברם, והם עברו, ומשנפגשו בתוך התפתח ביןיהם עימות פיזי - "הייתה איזה קטטה, כמה שנים, לא זוכר בדיוק, והוא נפל על הרצפה" (עמ' 408). הוא טען, כי אינו זוכר מה קרה בעימות, כיצד השנים עמדו ביחס למנוח, ומה היו פרטי הלבוש של המעורבים; ובקשר זה ציין שעמד אותה עת למרחק של מעלה שלושים מטרים ממוקם העימות, ושחו במקומות אנשים רבים, אם כי יתכן שהם הגיעו מיד לאחר נפילת המנוח. כן ציין, כי מחמת האירוע הטראגי והיותו שכור ומטושטש בעת המקרה, לא ניתן לשמור על אמרותיו במשטרה. כאשר הופנה להודיעו האחרונה (ת/111), שבה ציין כי אל המנוח התקרבו שניים, ואחד מהם שעד מול המנוח פנים מול פנים, עשה תנועת יד לעברו של המנוח והآخر "נזרק אל הרצפה" - העיד כי הוא זוכר את נפילת המנוח אך לא את תנועת היד (עמ' 414); ואשר נשאל מי התעמת עם המנוח, השיב כי מדובר באדם "קצת גבוה, שריר, בחור חזק" וכי לא מדובר בנאשם 1 (עמ' 417).

45. י. ב.י מסרה עדות קצרה וככלית על ההתרכחות ברוחב כורש; ולא יכולה למסור פרטים אודוט מהלך התקיפה שבה נפגעו המנוח ו א., זאת ככל הנראה הויל וניצבה למרחק-מה ממוקם העימות הפיזי. היא העידה, כי לאחר שהתואוששה מעצמה המכאה שספגה מנאשם 1, ראתה את כל הנוכחים רצים לכיוון הייצאה מהסמטה. על ההתרכחות ברוחב כורש ציינה: "התמונה הראשונה שראיתי זה שא. רב עם מישחו מכות" (עמ' 193), והוסיפה כי "אחרי שנייה עבר ראייתי את א. נזרק למדרכה עם שלולית של דם, התחל לחיות בלางן" (עמ' 192). היא לא יכולה לשחרר פרטים נוספים וכיינה באופן כללי: "אני זכרת תמונה של הרבה אנשים שרבים, ראייתי פשוט בלางן בעיניהם ולא יכולה להעיד בדיוק מי" (עמ' 193).

46. ד.ב מסר אף הוא עדות כללית על האירוע ברוחב כורש, כשהוא מתקשה למסור פרטים אודוטיו. לדבריו, התמונה שנתקבעה בזכרונו קנה כללית בלבד. הוא הבין במספר רב של אנשים ליד המנוח, ושהמנוח "נדקר ונפל"; וכי בתכוף לכך, בין לפני כן ובין לאחר מכן, ראה את א. "מתעמת", "הולך מכות", עם נאשם 2 (עמ' 302). הוא לא ראה סיכון באירוע, ואף לא ראה את דקירתו של א.. לדבריו, בעת האירוע עמד למרחק של כשנים-שלושה מטרים מהמנוח, ו אנשים רבים - כ-15 איש - עמדו "בין המנוח או מסביב" (עמ' 306).

47. לי, חברתו לשעבר של נאשム 2, מסרה במשטרה ובבית-המשפט גרסאות שונות על האירוע ברחוב כורש. בחקירותיה הראשונות במשטרה מסרה לי גרסה שבת הפלילה את נאשム 1 כמו שהתעמת אחרון עם המנוח ברחוב, ובמהמשך חקירתה הודתה כי הייתה זו גרסה כוזבת, והסבירה זאת ברצונה אותה עת לסייע לנאשム 2 שהיא חברה. שנית בගרסומה בחקירה, לפיו היה זה נאשム 2 שהתעמת אחרון עם המנוח, בא לאחר מעצרה של לי, ובעקבות "תרגיל חקירה" שבמסגרתו נאמר לה שהאירוע צולם בצלמות אבטחה ואין לה מה להסתיר. לעימות שהיא בין המנוח לבין נאשム 2 ברחוב כורש התיחסה לי לראשונה בחקירותיה במשטרה ביום 09.10.19, הן בהודעה, הן בשחוור שביצעה והן בעימות מוקר עם נאשם 2.

aphaelה תחילת לסקירת עדותה של לי בבית-המשפט. בכל הנוגע לאירוע ברחוב כורש, מסרה לי כי האירוע החל בעקבות מרדף של המנוח אחר נאשם 2, שבמהלכו ניסה הרាលן להשליך אבן על الآخرן, וכי בעימות זו היה מעורב נאשם 2. לדבריה, עוד בסמיטה נטל המנוח לבנה שהייתה על הארץ והתקoon להשליך אותה לכיוונו של נאשם 2. الآخرן רץ מהסמטה לרוחב כורש כדי שלא להיפגע מהאבן והמנוח רץ אחריו. כאשר המנוח התקרכב לנאשם 2 עם האבן, נאשם 2 "תפס לו את היד והעיף לו את האבן". לדבריה, בשלב זה עמדה במרחק-מה מהשנים, ובינה לבנים לא עמד איש. על המשך העימות מסרה את הגרסה שלהלן: "אוֹהֶד הָעֵף לְמַנוּחַ אֶת אֶבֶן מִהִיא, הֵם מַשְׁיכֵוּ לְרַיב, יְדֵיכֶם, בְּעִיטוֹת, מִכּוֹת, בְּרַחֲבוֹ כּוֹרֵשׁ. בִּינְתַּיִם כְּשֵׁם רַבִּים אֲנִי הַסְּטוּבָבֵת לְכָמָה רְגָעִים, רָאִיתִי בָּצֶד שְׁמָאל אֶת אֶ. עַל הַרְצָפָה, עַמְדוּ מַרְחֻקָּנִים, לֹא רָאִיתִי אֶת הָאָנָשִׁים וְלֹא רָאִיתִי אֶת נְחֹם". בהמשך העידה: "אֲנִי זָכַרְתִּי שְׁעַמְדָתִי בָּצֶד, הֵם רַבָּו. לִפְנֵי שָׁרָאִיתִי אֶת אֶ. עַל הַרְצָפָה, אֶזְרָאִיתִי בָּצֶד שְׁמָאל אֶת נְחֹם וְאֶ. וְאֶזְרָאִיתִי מִסְתְּכֵלָת עַל המנוח ועל אוֹהֶד הֵם מַשְׁיכֵי לְרַיב, מַתְעִמְתִּים בֵּינְהֶם, וְאֶזְרָאִיתִי לְשֵׁנִיה וְרָאִיתִי אֶת אֶ. עַל הַרְצָפָה, חִזְרָאִיתִי לְהַסְתָּכֵל, וְאֲנִי רָאָה אֶת המנוח נָפֵל בְּרַצָּפָה וְאוֹהֶד רָץ לְכַיּוֹן הָאוֹטוֹ" (עמ' 384). כן ציינה לי, כי רק נאשם 2 התעמת עם המנוח, וכי צפתה בהתרחשויות האמורה מרחוק של שלושה מטרים.

כאמור, בהודעותיה הראשונות במשטרה, טענה לישמי שהתעמת עם המנוח היה נאשם 1 ולא נאשם 2. בהקשר זה העידה בבית-המשפט כי במשטרה שומרה על זכות השטיקה לגבי חלק מהשאלות, וככלשונה - "שייחקתי משחקים", "ניסיתי לבוא לטובת מי שהוא איתני וממי שהוא חבר שלי... ואמרתי לחוקרים סתם דברים מה שהיה בא לי בלי לחשב על זה". לדבריה, רק בשלב השני של חקירתה במשטרה הבינה שעלייה לומר את האמת, שכן, ככלוניה, "ראיתי שלא יצא לי מזה כלום ואני סתם סובלת" (עמ' 386, 520). כאשר הוצג לי במהלך הדיון סרט מצלמת האבטחה של קיר בanine הפרקליטות, בהמשך להציגו של הסרט עוד בשלבי החקירה המשפטית, ציינה כי למורות איקוטו הגרוועה של הסרט, היא מזהה את שני המתעמתים לפי "בגדים" ו"גובה גוף"; כי הגובה שלובש חולצת ארוכה הן נאשם 2, והנמוך

שלובש חולצה לבנה קצרה הוא המנוח (עמ' 387); וכי הדברים שהuidה עליהם נמסרו על ידה מזכירונה, ולא מהשפה של צפיה בסרט (עמ' 536).

בתרשומת של הפרקליטות, אודוט ראיון שנערך ליל' במשרדי הפרקליטות ביום 10.11.09, צוין כי ל' טענה שగרסתה בדבר העימות הפיזי בין המנוח לבין נאשם 2 נמסרה בעקבות הערות החוקרים במהלך הצגת סרט מצצלמת קיר בניין הפרקליטות; כי אמרה לשוטרים שלא ראתה את הקטטה בין המנוח לבין נאשם 2, למראות שהשוטרים "חיכו שהוא אמר שהוא ראתה זאת בעיניה"; וכי הדגישה לשוטרים כי לא ראתה זאת (עמ' 509). בהודעה שנגבתה מל' באותו היום, היה ציינה כי לא ראתה את המנוח ונאשם 2 מתוקוטפים בלבד, ושנאשם 2 היה האחרון שהתקוטט עם המנוח, וכי גרסתה הקודמת בעניין זה נמסרה כתוצאה مما שנאמר לה על-ידי השוטרים על הנזהה הסרט. ל' הכחישה בעדותה בבית-המשפט את האמור בתרשומת הפרקליטות, וטענה כי לא אמרה את הדברים בראיון; הסתייגה מהאמור בהודעה מיום 10.11.09; והוסיפה כי את גרסתה בדבר העימות בין נאשם 2 לבין המנוח מסירה בהודעתה במשטרת ביתם ראתה את סרט מצצלמת קיר בניין הפרקליטות, וכי החוקרים אמרו לה ש"הכל מתועד", אבל לא אמרו לה "מה יש בסרט" ומה לומר בעדותה. ואולם, היא עמדה על גרסתה, לפיה ראתה את המנוח ואת נאשם 2 מתעמתים "על הכלביש" (עמ' 511-518). בהקשר זה הוסיפה והuidה ל', כי כאשר המנוח "רצ' לעבר אוחד עם הלבנה", צעקה לעבר נאשם 2: "לא אוחד", כדי "שהם לא יריבו" (עמ' 527); כי השניים "התחלו לריב", ולאוחד "לא היה لأن לברוח, لأن יברח אחריו שנזרקה אבן?" (עמ' 527). צוין, כי למראות שבعدותה מסירה ל' שראתה את נאשם 2 מתעמת עם המנוח, ואת נאשם 1 מתעמת עם א., הרי שבהודעתה במשטרת מיום 28.12.09 מסירה גרסה שונה לפיה ראתה "גם את א. וגם את א. קופצים על אוחד". כאשר נשאלת בבית-המשפט, מודיע לא מסירה זאת בהודעתה הקודמות, כמו- גם בחקירה הראשית, השיבה: "אמרתי שלושתם רבו, אוחד המנוח ו א., ו א. בא לעזור למנוח שהם התחלו לריב זהה" (עמ' 532-531). כshedresha פעמיינס נספֿת להבהיר פְּשָׁר הגְּרָסָה האחרונה באותה הודהה, לפיה העימות ברחווב כורש היה בין נאשם 2, המנוח ו א., הגביה: "זה לא ממש עימות של זמן, א. בא לעזור למנוח", ובמוניה לשאלת בית-המשפט הוסיפה: "שלושתם כן רבו, ו א. בא לעזור למנוח" (עמ' 532). צוין, כי לבית-המשפט הוגשה תרשומת של מתמחה בפרקליטות, אשר שמעה את ל' משוחחת עם מאן-דהוא בנסיעה באוטובוס, ומספרת שראתה את נאשם 2 דוקר, וכי היא מגנה עליו. ל' אישרה בעדותה, כי אכן אמרה את הדברים (עמ' 567). השינויים בגרסהה של ל', והודאותה בא- אמירת אמרת במשטרת, מחיבים בחינה זהירה של דבריה. תמצית גרסתה, כאמור, הייתה כי המנוח ניסה להשליך אבן על נאשם 2, נאשם 2 הוציא את האבן מהיד, והשניים המשיכו לריב "בידיהם, מכות ובעיטות"; כי לאחר שהפנתה מבטה ל א., וחזרה להביט במנוח ובנאשם 2, ראתה את המנוח נופל לרצפה, ואת נאשם 2 רץ לכיוון הרכב; וכי בזמן העימות הקצר בין המנוח לבין נאשם 2 אף התרחש עימות בין נאשם 1 ל א..

.48. נאשם 1 העיד, באשר לאיורים ברחוב כורש, כי כאשר רץ מהסמטה לרחוב, נעצר ליד ל", שעמדה - כתיאורו - "אדומה עם דמויות", ובשלב זה כבר לא ראה את נאשם 2, שרצה לפניו. לדבריו, אמר ל" לרוץ עמו לרכב במהירות, וזה ה策רפה אליו לרצפה יחד עם אחרים שרצו אף הם מהסמטה לרחוב. על-פי גרסתו, במהלך המנוסה ראה אדם שוכב על הארץ, ולא ראה את נסיבות נפילתו. וכך העיד בעניין זה: "אמרתי ל" רצוי, רצתי ול" רצה אחריו, אני בטוח בזה. כשהסתובבתי ל" לא הייתה שם. לא ראיתי אותה. הסתכלתי עוד פעם ואז אני רואה אותה לידי, אמרתי לה, ל" בואי נרוץ לרכב, היא אמרה בוא, וכשהסתובבתי ראיתי את אוחד עומד ומתחיל לרוץ, ובינינו היו שני אנשים. אוחד עומד, צד אחד עומד בין אדם על הרצפה, שוכב בין אדם על הרצפה". בהמשך, תיקן דבריו ואמր כי ראה "שניים שוכבים על הרצפה", אחד מצד, אחד במרקם הכביש; וכי בהמשך נאשם 2 התחלף לרוץ, והוא - נאשם 1, בעקבותיו - "אוחד היה קצר לפני, רצתי מהר והספקתי להדביק אותו. רצנו לכיוון הרכב". על-פי עדותו, הוא הבхиון בשניים השוכבים על הרצפה, לא ייחס חשיבות למצבם - "עברית אותם, לא יחסתי לזה חשיבות כי לא ידעת מה קרה שם באותו הרגע, פשוט רצתי אחר אוחד" (עמ' 867-866), ורק בדייעבד הסיק כי השניים נפצעו (עמ' 909). נאשם 1 הוסיף וציין בעדותו, כי ראה את המרדף של המנוסה אחר נאשם 2 ברחוב כורש, אך לא ראה עימות פיזי בין נאשם 2 לבין המנוסה או לבין מישחו אחר ברחוב. בחקירותיו הראשונות במשטרת לא מסר נאשם 1 את הגנסה האמורה, ולדבריו עשה זאת בכדי שלא להפليل את חברו נאשם 2 (עמ' 892-893, 910).

.49. נאשם 2 אישר בעדותו, כי היה עימות פיזי בין המנוסה ברחוב כורש, וטען כי במהלך העימות קפץ נאשם 1 על המנוסה מהצד והכה אותו בצווארו. הוא מסר בעדותו, כי כאשר ברוח לרחוב כורש לא ראה מישחו רודף אחריו. הוא שמע את צעקה ל": "אוחד תיזהרו", וכאשר הסתובב ראה שהמנוסה השיגו ומתכוון להטיח לעברוaban. על שירע משלב זה, העיד צדליך: "המנוסה השיג אותו ובא להטיח ביaban. אני הדפתי לו את האבן מהיד, הוא נתן לי אגרוף התחליל בינוינו עימות. רבנו מכות על רחוב כורש על הכביש. רבנו שם, שרבענו אני זוכר שנתקתי לו אגרוף לצד שמאל שלו, לא אזור הכתף, והמשיך בינוינו עימות. אנחנו התעמתנו אחד עם השני. פתאום, באיזה שהוא שלב, לא יודע מאיפה אין ומה, פתאום נחום הגיע, קפץ על המנוסה נתן לו מכחה פה (מצביע על הצוואר בצד ימין). אני ראיתי את המנוסה נופל. אני ברחתתי" (עמ' 1035-1034). הוא הדגיש, כי התקoon "לבסוף בכל שלב", כי לא היה מעוניין בתגרה, כי הופטעה מהתערבותו של נאשם 1, כי התקורת האלים נמשכה כשלוש-ארבע שניות בלבד, וכי לא ראה במהלך העימות סיכון או פגיעה סיכון. לשאלה, מדוע נקלע לעימות עם המנוסה ולא עזב את המקום עוד בטרם התערבותו של נאשם 1, השיב: "המנוסה תקף אותי, הרים עליו ידים, החזרתי, אם הייתי יכול לברוח בשניה זאת הייתה בורח אבל לא יכולתי... כי הוא הרבה לי" (עמ' 1035), "בזהzmanות הראשונה שיכולתי לברוח, ברכחתי. ניסיתי לפני כן" (עמ' 1168, וכן ראו עמ' 1185). כאשר נדרש למסור פרטים על מעשיו של נאשם 1, העיד: "אני לא יכול להגיד מאיפה הוא בא למנוסה, אני יכול להגיד שהוא בא מהצד, ראיתי אותו מגיע פתאום, קופץ על המנוסה ונונן לו מכחה מצד ימין, וראיתי את המנוסה נופל" (עמ'

1037, 1140-1141). בהמשך חקירתו ציין נאשם 2 ש"התמונה الأخيرة" שנחרטה בזיכרונו לגבי מצבו של המנוח עבר להימלטות, היא כי המנוח עמד ליפול ו גופו נטה לאחור באלביסון (עמ' 1143). לדבריו, לא הבין שהמנוח נפצע, ואם היה מודע לכך היה נשאר במקום ומנסה לסייע לו. יצוין, כי בהודעות המאוחרות בחקירה המשפטית, וכן במהלך העימות שהתקיימים בין הנאשמים, טען נאשם 2 כי ראה את נאשם 1 עם סכין בידו במהלך התקיפה, וכי המנוח נפצע ודימם. בעדותו בבית-המשפט טען נאשם 2, כי על-פי זיכרונו במועד עדותו, לא ראה סכין ודם בשלב זה, כי במהלך החקירה מסר את הפרטים כפי שזכרים באותה עת (עמ' 1041-1042), וכי ייתכן שבחקירה הושפע ממידע שקיבל מאחרים (עמ' 1179). כאשר הוצג לנאשם 2 סרט מצלמת האבטחה של קיר בניין הפרקליטות, טען כי אינו מזהה את עצמו כאחד מן הגנבים, זאת בשל האיכות הגרועה של הסרט; והוסיף כי למיטב זיכרונו העימות היה על הכביש ולא על המדרכה, אם כי לדבריו "זה די נאמי, יכול להיות שזינו לצדים, אני לא בדוק יודע איפה" (עמ' 1095-1097). יצוין, כי בהודעותיו הראשונות במשטרת, הכחיש נאשם 2 כי התעמת עם המנוח ברחוב כורש. בהודעות הראשונות אף נמנע נאשם 2 מלמסור פרטים על חלקו של נאשם 1 באירוע, זאת לדבריו בשל לחץ ואינומים שננקטו כלפיו על-ידי בני משפחתו של נאשם 1 בסמוך לאחר האירוע. גם בהודעות מאוחרות, שבהן אישר כי התעמת עם המנוח ברחוב, מסר נאשם 2 גרסאות שונות על מעורבותו של נאשם 1. היו הודעות שבנה מסר, כי נאשם 1 קופץ על המנוח וקהה אותו בצווארו; והוא הודעות שבנה ציין כי "אדם קופץ מהצד". בהקשר זה טען נאשם 2 בעדותו, כי מסר תיאורים שונים לסירוגין בעניין זה, הן מטעם חחש להפליל את נאשם 1, והן משומם שלא מצא מקום לחזור בכל הودעה על מלאו הפרטים, אך הדגיש כי האדם הנוסף שאליו התייחס בחלק מההודעות היה נאשם 1. באשר לעימות עם א., טען נאשם 2 בעדותו כי לא "לא זכור לו שהתעמת איתו" ברחוב כורש (עמ' 803); ואולם בمعנה לשאלת בית-המשפט, הבHIR כי אכן זכר שהיה לו עימות כלשהו עם א., בין בסמטה ובין ברחוב כורש, אך אינו שולל זאת (עמ' 1031, 1138).

50. סרט מצלמת האבטחה של קיר בניין הפרקליטות (ת/8) מהווה "ראיה אובייקטיבית" שהנציחה מקצת מהheiten עם המנוח ברחוב כורש. ואולם, כפי שכבר צוין, הסרט כלל הפסוקות בצלום (מעבר להפסוקות שאמורות להיות כאשר לא נקלטת תנואה מול המצלמה), שמקורן בתקלה במערכת הממוחשבת, ואיוכו גרוועה עד כי אינה מאפשרת זיהוי של המעורבים. משכך, למרות שזרת העימות עם המנוח תועדה על-ידי המצלמה, נקלט בה רק קטע של ארבע שנים, ולא ניתן לדעת מה אירע לפני כן ולאחר מכן. כפי שכבר צוין, בקטע זה ניתן להבחן בעימות הדדי בין שתי דמויות, כאשר אחת הדמויות, שהיא לכוארה דמותו של המנוח (על-פי החולצה והגובה) הופכת בשלב כלשהו לעבר קיר הבניין את הדמות השנייה שהיא לכוארה דמותו של נאשם 2 (בהתאם לחולצה ולגובה), ובתגובה הופכת הדמות הדדיות האחרונה את הראשונה. לא ניתן לשולל שדמות נוספת הייתה מעורבת בתגרה ולא נקלטה על-ידי המצלמה, כפי שהבהיר המומחה מטעם נאשם 2; ומכל מקום, לא ניתן לדעת מה אירע בהמשך העימות, לאחר שהצלום נקלט. הסרט אישש את העדויות בדבר העימות שהיא בין המנוח לבין נאשם 2, עימות שנאשם 2 לא חלק עליו בעדותו. מכל מקום, לא היה

בشرط כדי לשלול את גרטתו של נאשם 2, לפיה בשלב כלשהו, הגיע נאשם 1 מן הצד וחבט במנוח, שכן הצלום הופסק בעיצומו של העימות ולא בסיוםו. יתרה מכך, על-פי הנחזה בشرط - הדחיפה או המכה מצד נאשם 2 כלפי המנוח, ככל שמדובר בנאשם 2, נעשתה בידי ימין (היד הדומיננטית של נאשם 2), עת עמדו השניים האחד מול השני; והעובדת שהמנוח נדקך בצווארו מצד ימין, מן הצד, יכולה להתיישב עם טענת נאשם 2, לפיה נאשם 1 הגיע מן הצד ודקך את המנוח בצווארו.

51. כפי שכבר צוין, המאשימה טוענת, כי שני הנאים אחראים מבצעים בצדota, לפגיעה הקטלנית במנוח ולפציעתו של א., זאת מכוח דיני השותפות, לאחר שחברו ייחדיו, כבר בעת היציאה מהמועדון, ובהמשך - בסתמה, להתעמת עם המנוח. משכך, לשיטתה, יש להרשי את הנאים בעבירות שייחסו להם בכתיב-האישום, מכוח דיני השותפות, מבלי לקבוע מי מהם נטל חלק בעימות הפיזי ובדיקות ברוחב כורש. שני הנאים גורסים, כאמור, כי אין להחיל בעניהם את דיני השותפות, וכל אחד טוען כי מי שדקך את המנוח היה השני. להכרעה העובדתית בעניין האירועים ברוחב כורש, ולדעתם בחלוקת המשפטית בסוגיית החלט דין השותפות, אפנה לאחר תום סקירת הראיות הנוגעות להמלטות הנאים ולמעשייהם לאחר האירוע.

הראיות בדבר ההימלטות מהזירה והתודתו של נאשם 1

52. בסמוך לאחר העימות האלים ברוחב כורש, נמלטו הנאים ול' מהזירה לרכבו של נאשם 1, אשר חנה בהמשך הרחוב. הם נסעו ברכב לתחנת הדלק "פז מנדלבאום", שם קנה נאשם 1 משקה בחנות "ילו", והמשיכו בנסעה ל..... לאחר שהורידו את ל' ביתה, נסעו שני הנאים לבתו של אחיו של נאשם 2. נאשם 2 התיצב באותו יום לחקירה במשטרת, ואילו נאשם 1 נמלט מירושלים לצפון הארץ והסגיר את עצמו למשטרה לאחר מעלה מחודשים. אפנה לסקירת הראיות בדבר הימלטותם של הנאים מהזירה, תוך הتمיקדות בשיחות שקיימו השניים בתגובה לאחר האירוע.

53. ל' העידה, כי בעת ההימלטות לרכב - נאשם 2 רץ ראשון, נאשם 1 רץ בעקבותיו, והוא בעקבותיהם של השניים, מאחור (והדבר אף נחזה בشرط מצלמת האבטחה של גג בניין הפרקליות). לדבריה, כאשר הגיעו לרכב, כבר ישבו הנאים בתוכו, והוא התישבה במושב האחורי. בשלב זה יצא נאשם 2 לכון את יציאת הרכב מן החניה, ואז הבחינה בכתם דם בחולצתו. ל' צינה בעדותה, כי עם תחילת הנסעה אמר נאשם 1: "וואי ואי,DKRTI שלושה אנשים", ובהמשך הוסיף: "תראו כל החולצה שלי דם", ואף הרים את חולצתו והראה פצע דקירה או שריטה בחזה. לגרסתה, כאשר שאלה מה קרה, אמר לה נאשם 2 "шибו בשקט ותרגעי", והוסיף ואמר לנאשם 1: "חכה שנוריד אותה בבית". באשר

לשאלה, האם נאשם 2 הגיב לאמירתו האמורה של נאשם 1, מסרה ל' כי נאשם 2 לא הגיב (עמ' 403, 560), אך בהמשך עדותה אישרה כי נאשם 2 אמר לנאשם 1: "למה השתמשת בזה?" (עמ' 543). עוד העידה ל', כי בתחנת הדלק הוריד נאשם 2 את חולצתו לפני שיצא מן הרכב, ונכנס לתחנה כshawarma לגופו (כנזה בסרט מצלמות האבטחה של התמונה). כן ציינה, כי בהמשך הניסעה אמר לנאשם 1 לנאשם 2 שהוא "חייב להיפטר מהסיכון", והאחרון השיבו "נמצא מקום". לדבריה, בהמשך הדרך, לאחר המנהרות לכיוון ...., העביר נאשם 1 לנאשם 2 "משהו", שלא ראתה מה טיבו, ונאשם 2 פתח את החלון והשליכו מהרכב. בהמשך, הורידו הנאשמים את ל' ליד ביתה (עמ' 388-389). ציון, כי ל' מסרה גרסאות שונות בחקירה במשטרת עניין הכתם, בתחילת טענה כי לא ראתה כתם, ובהמשך טענה כי ראתה כתם דם. עוד ציון, כי בעימות שנערכ בינה לבין נאשם 1 במהלך החקירה המשטרתית, הטיחה ל' בנאשם 1 כי אמר ברכב: "ואי ואי, ذكرתי שלושה אנשים נראה לי אחד מת". נאשם 1 הגיב במהלך העימות שהוא משקרת, וטען שאמר ברכב שהוא נזכר שלוש פעמים. בהודעה שנגבתה ביום 11.10.09 ציינה ל', כי נזכרה בכך שנאשם 1 אמר: "ذكرتى שלושה אנשים" כשהוא מוסיף: אחד מהם "פה" אגב הצבעתו לעבר הצואר. ל' הבירה, כי היא אינה זוכרת במועד עדותה את דבריו של נאשם 1 לעניין מקום החקירה בצוואר, שאליהם התיחסה בהודעתה במשטרת, וכל שהוא זוכרת הוא שהלה אמר ברכב: "ואי ואי, ذكرتى שלושה אנשים, נראה לי אחד מהם מת" (עמ' 540). לאחר שהופנתה להודעתה מיום 11.10.09, שבה ציינה כי שמעה את נאשם 1 אומר "ذكرتى שלושה אנשים, נראה לי אחד מהם מת כי ذكرت או אותו בגרון", מסרה ל' כי אינה זוכרת שנאשם 1 אמר "שהוא ذكر בגרון" (עמ' 539), והדגישה - "חלק שמעתי, לא שמעתי את הכל. שמעתי שהוא מלינוי דdon, גיסתו של נאשם 2, למסור גרסה לפיה נאשם 1 הודה בדקרת המנוח בצוואר. עוד נאשם 1, לפיה הושפעה מלינוי דdon, גיסתו של נאשם 2, למסור גרסה לפיה נאשם 1 הודה בדקרת המנוח בצוואר. עוד ציינה ל' בעודותה, לאחר שהופנתה להודעתה במשטרת, כי במהלך הימילטות אמר נאשם 2 לנאשם 1 "למה השתמשת בזה?" (עמ' 543), אך אינה זוכרת אכן נאמרו הדברים, האם בנסיבות ברכב, או עוד לפני כן. ל' אף שללה את גרסה שהעלתה נאשם 1 במשטרת, לפיה אמר כי ذקרו אותו שלושה אנשים, ועמדת גרסתה האמורה בדבר התווודות של נאשם 1 במילוי שמצוינו לעיל. ציון, כי לבית-המשפט הוגשה תרשומת של מתמחה בפרקיות, אשר שמעה את ל' משוחחת עם מאן-דהוא בנסיבות באוטובוס, ומספרת שראתה את נאשם 2 דוקר, וכי היא מגנה עליו. ל' אישרה בעודותה, כי אכן אמרה את הדברים (עמ' 567).

.54. לינוי דdon, גיסתו של נאשם 2, העידה עדיה מטעם נאשם 2, לצורך הוכחת אמרה שהשמע נאשם 1 לפניה, על-פי הנטען. לדבריה, בסביבות השעה 4:00 לפנות בוקר הגיעו הנאשמים לדירתה, וגיסה, נאשם 2, ביקש שתעיר את אחיו. לשאלתה מה קרה, השיב נאשם 2 שהם "רבים מכם" ושחברו "ذكر عم חוץ חד". לדבריה, באותו מועד אמר נאשם 2 לנאשם 1: "למה בכלל ذكرת, למה עשית את זה?", והאחרון השיבו: "מה יכולתי לעשות, כולם קפצו עליו" (עמ' 1271, 1281). על-פי עדותה, עוד לפני שנאשם 2 צעק על נאשם 1 "למה ذكرת?", סיפר נאשם 1 כי הוא דוקר,

ולמייטב זיכרונה אף הדגמים כיצד עשה זאת (עמ' 1273). על-פי עדותה, בשלב זה נגשה להעיר את בעלה, קובי, ובמהמשך - שהתה רוב הזמן בחדרה, ולא שמעה את שיחתם של השניים עם בעלה. בהודעתה במשטרת, לא ציינה לינוי כי נאשם 1 הדגמים כיצד דкар, זאת לדבריה הויל ו"לא רציתי לנבד מידע" (עמ' 1281). בהמשך, בمعנה לשאלות בית- המשפט, ציינה כי מדובר היה בהדגמה של דקירה לכיוון הצוואר (עמ' 1288). לינוי הוסיפה והעידה, כי שני הנאשמים נראו מבוהלים, כי נאשם 2 היה עם גופיה ולא היה עליוدم, וכי על שני הנאשמים היו סימני שריטות, לנאשם 2 - בראש, ולנאשם 1 - בצד הבطن.

55. נאשם 1 לא הכחיש עדותו, כי השמיע דברי התווודות ברכב בדבר ביצוע הדקירות, אך טען כי עשה זאת על-פי בקשתו של נאשם 2, כדי ליצור רושם מוטעה על חברתו של נאשם 2, ל". נאשם 1 העיד, כי בעת כניסהו לרכב ברחוב כורש, עוד לפני הגיעו ל"י למזכונית, פנה אליו נאשם 2 ואמר לו: "נחום תהיה חבר... תגיד ללי" שאתך דקרת כדי שהיא לא תיבהל ותלחץ כדי שלא תעשה לי בעיות", ביקש ממנה להגיד לה שהוא דקרתי כדי שהיא לא תעשה לו בלגן, ואני לא דקרת אף אחד. אני לא רבתי איתם" (עמ' 867, 933). לדבריו, "הבין" מנאשם 2 כי הפגיעה באנשים לא היו ממשעות, ולכן גענה לבקשתו לשתף עמו פעולה בעניין זה. בהקשר האחרון העיד: "האמנתי שלא עשה להם נזק, זה מה שהבנתי ממןנו" (עמ' 867); בהמשך עדותו ציין: "אוּהָד אמר לי תגיד ללי" שאתך דקרת כדי שהיא לא תעשה לי בעיות, ואחר כך אמר לי באותו זמן שהוא דקר אותם במקומות שלא יכולים לפגוע בהם, וזה מה שהבנתי ממןנו באותו השיחה" (עמ' 933); והציג כי בין שנאים 2 דкар "במקומות לא רגילים" (עמ' 977, עמ' 1018). נאשם 1 הוסיף והעיד, כי במהלך הנסעה הרים את חולצתו, שאל את נאשם 2: "איך הדקירה?", ואמר לו: "דקרו אותו, דקרו אותו, דקרו אותו, דקרו אותו נראה לי דקרו אותו שלוש פעמים, נראה לי אני הולך למות" (עמ' 868). לדבריו, חשב בכ Abrams אותה עת, ואף סבר כי נפגע בדקירה. על-פי עדותו, השמיע את הדברים האמורים בשל בקשתו האמורה של נאשם 2: "אמרתי לך" ככה, כי זה מה שהוא ביקש ממנה, האמנתי לו... הוא היה חבר שלי הרבה שנים... הוא ביקש ממני להגיד לה את זה, לא ידעתי מה הוא עשה להם, לא ידעתי מה המשמעות של זה בכלל, של המילים האלה, באותו רגע הייתי בטוח שמה שהוא עשה להם לא רציני, לא הייתה קרוב, לא ראיתי, ואז אמרתי לך" דקרתי שלושה אנשים, והמשכנו לנסוע אליו כלום לא קרה" (עמ' 868). כפי שכבר ציין, בעימות שנערך בחקירה המשטרתית בין נאשם 1 לבין ל"י (ת/66) הטיצה ל"י בנאשם 1 כי אמר "ואוי ואוי דקרתי שלושה אנשים נראה לי אחד מהם מת". נאשם 1 הגיב לדברים האמורים, בנסיבות החוקר קדושים: "היא משקרת, היא מנסה להציג את התחת של החבר שלו, אמרתי נדקרתי, דקרו אותי" (עמ' 916). כשנדרש נאשם 1 עדותו, להבהיר את דבריו האמורים שהשמיע במהלך העימות, העיד: "אמרתי לא דקרתי דקרו אותו... המשפט עצמו לא נכון, איך שהיא סידרה את זה עצלה". כן טען עדותו, כי לא השמיע את המילים "נראה לי אחד מהם מת", והואוסיף כי בעימות העדיף לשטוק, שכן נמנע מספר עד אותה עת את "הגרסה המלאה והמורחבת" שלו (עמ' 917). עוד העיד, כי ברכב אמר "דקרו אותו שלוש פעמים" שכן חשב שנדקר שלוש פעמים, ומיד

לאחר מכן גם אמר ליל' שזכיר שלושה אנשים, הואיל וזה מה שנאשם 2 ביקש ממנו לומר (עמ' 918-919).

על-פי עדותו של נאשם 1, בהgium לתחנת הדלק רכש נאשם 2 משקה בחנות "ילו", זאת לאחר שהסיר מעליו את חולצתו. בהמשך, לאחר שההוריד את ליל' ליד ביתו, עלו השניים לבתו של קובי, אחיו של נאשם 2. נאשם 1 העיד, כי עבר לכינסה לבית ניגב נאשם 2 את ידיו, עטף "דבר מה" בבד והשליכו לשיחים. נאשם 1 שלל את גרסתה של ליל', לפיה אמר לנאשם 2 שהוא חייב להיפטר מהסיכון, אף הוסיף כי לא התעניין מה נעשה בסיכון לאחר מכן. לדבריו, הם עלו לדירת אחיו של נאשם 2, שם נפגשו עם קובי והגיסה לינו. הוא העיד, כי הראה לקובי את החתן בחזה ונאשם 2 ניגש להתקלח; טען כי לא סיפר לילינו וקובוי דבר על האירוע; ממילא הכחיש כי התוודעה או כי הדגים הצד זכר; וכן שלל את הטענה לפיה אביו הגיע לדירה לאספרו. לדבריו, בהמשך נודע להם מבדיקה באינטרנט מה היו תוצאות האירוע, ונאשם 2 אמר לו כי קיבל מידע בטלפון לפיו האחים או החברים של הנפגעים מחפשים אחריהם ומבקשים להרגם. לדבריו, על רקע זה החליטו והוא ונאשם 2 להימלט; ובהמשך נסע לבתו וסיפר לאביו על האירוע. על-פי עדותו, אביו כעס עליו, ובתגובה לאחר מכן עזב את הבית, ברוח לצפון הארץ והסגיר עצמו למשטרת ריק לאחר חזרושים.

.56. נאשם 2 העיד, כי לאחר שנכנס לרכב ברוח' כורש, אמר לו נאשם 1, בנווכחותה של ליל': "וואי, ואי, ذكرתי שלושה אנשים, נראה לי אחד מהם מת". בمعנה לשאלתו - "למה השתמשה זהה", השיב נאשם 1: "מה אני אעשה, ראיית, כולם קפצו علينا, אני לא יודע למה עשית את זה" (עמ' 1037-1038). לדבריו, רק כתוצאה מדברים אלה, הבין מה קרה למנוחה. נאשם 2 הכחיש את טענת נאשם 1, לפיה הודה בפנוי שדקר את המנוח, וביקש ממנו לומר ליל' שהוא היה זה שביצע את הדקירות (1044-1045). על-פי עדותו של נאשם 2, בהgium לתחנת הדלק "פז מנדלבאום", הורד את חולצתו, הואיל והיה לו חם, אך לא היה עלייה כתם כלשהו. כאשר חזר לרכב, ראה דם על ידיו של נאשם 1, וכן סיכון מונח על רגלו. לדבריו, לאחר שליל' ירדה מן הרכב ב...., זרק נאשם 1 את הסיכון מעבר לגדר, והשניים נסעו לבתו של אחיו קובי. הם נכנסו לבתו של האח, ולשאלתו של קובי מה קרה, השיב נאשם 1 שהוא דקר אנשים במועדון ואנ-גור ואף הדגים הצד זכר אותם. עוד העיד נאשם 2, כי לאחר שקיבלו מידע באינטרנט על תוצאות הפגיעה באירוע, הטיח בנאשם 1: "מה עשית, הרגת בן אדם, יש גם פצעוןנוספ' לכל", והאחרון הגיב בבכי ואמר שאין יודע מדוע עשה זאת (עמ' 1043). כן ציין נאשם 2 בעדותו, כי בשלב זה אמר לנאשם 1 שהוא לא מוכן "לקחת את התקיק" עליו, ודרש ממנו - "תהייה מספיק גבר לлечת למשטרת ותשפר מה עשית שם". לדבריו, נאשם 1 הזעיק טלפונית את אביו לדירה, ועוד הגיעתו של האב התקלח נאשם 1, ובמקלחת "ירד ממנו דם". עוד העיד נאשם 2, כי כאשר הגיע אביו של נאשם 1 לדירה ושאל את בנו מה קרה, השיב הבן: "זכרתי אנשים", ובתגובהו קילל האב את בנו, הורה לו להתלוות אליו ליפתא וביקש מנאשם 2 להתלוות אליו (עמ' 1044-1043).

של נאשם 1: "מעכשיו אתה יותר לא מכיר את נחום... כל דבר ששוואלים אותך על נחום אתה לא אומר את השם שלו... מה שאתה עשית לא מעניין אותי, ביום שאתה אשמע אותך אומר במשטרתך מה שנחום עשה, אפגע לך בכל צורה שהוא, בין לך ובין במשפחה שלך, אם בבית הסוהר, אם בחוץ, איפה שתהיה אני אגיע אליך" (עמ' 1045). לדבריו הדברים הטילו עליו אימה ופחד, ומסיבה זו הכחיש בחקירותיו הראשונות במשטרת מעורבות באירוע, נמנע מהזכיר את נוכחותו של נאשם 1, ואף לא מסר את הדברים בשעתו לבא-כוחו. לדבריו, באותו שלב חקירתו, מסר דברים והיפוכם, וככלשונו "הלכתי צעד קדימה וחזרתי כמה צדים אחורה, לא הרשתי לעצמי לדבר על נחומבחקירות שלוי" (עמ' 1048). על-פי עדותם, השינוי בגרסתו בא בעקבות עימות שנערך בין לין', שבמהלכו רשםה ל"ע פתק כי יש סרט שבו נראה כתם דם על חולצתו. לטענתו, בשלב זה הבין "שמנסים לטעור לו תיק" ושעליו למסור את גרסתו, בספר על חלקו של נאשם 1 באירוע ולא לחוש מהתויים (1049); אך גם כאשר מסר את גרסתו המפורטת, והפליל את נאשם 1, מסר את המידע "בשלבים" - וככלשונו "הלכתי צעד קדימה ולא המשכתי עם זה יותר מיד", ולא תמיד ציין במפורש את שמו של נאשם 1 כמו חבט בצווארו של המנוח, בשל אותו חשש שעדיין ליווה אותו (עמ' 1050-1051). בהקשר זה הוסיף ציון, כי בהודעתו במשטרת לא הזכיר את האיים האמורים מצד בני משפחתו של נאשם 1 מתוך חשש שאוותם אנשים יגעו בו (עמ' 1200).

57. שם טוב בן יצחק, אביו של נאשם 1, הכחיש בעדותו כי אסף את בנו מDIRECTO של אחיו של נאשם 2, טען כי בנו לא התוודה לפני ביצוע הדקירות, והוסיף כי לאחר שהתווכחו ביניהם עזב נאשם 1 את הבית ונתקדש עמו, עד להסגרתו לאחר כחודשיים.

הימלטותו של נאשם 1 לצפון הארץ

58. נאשם 1 טען בעדותו, כי נמלט לצפון הארץ, לנ' בחופי הכרמל, ולא היה בקשר עם איש משפחתו עד למועד הסגירתו; וכי לא ידע שהוא מבוקש על-ידי המשטרה, אלא רק חשב שהוא צריך להגיע לחקירה (עמ' 983, 870). לפשר הימלטותו מסר מספר טעמי: האחד - מלחמת החחש כי יפגע על-ידי הקרובים או החברים של הנפגעים, זאת הוואיל והאמין לדבריו נאשם 2 כי יש מי שմבקשים לחפשו ולהרגו; השני - לנוכח רצונו שלא להפליל את חברו הטוב, נאשם 2; והשלישי - בשל הפחד מקובי, אחיו של נאשם 2, לדבריו "נחשב מישחו שלא כדאי להתעסק איתו". לפשר ההימלטות אף הוסיף טעם חלופי נוסף, רביעי, בציינו כי גם לו לא האיים פגע בו, היה בורת, שכן - ככלשונו - "敖ה דקר ופחדת" שיערכו אותו ויפגעו גם ב"י"; וכן טעם חמישי - לפיו קיווה שבתקופת ההימלטות,敖ה דברו התוב, יודה ביצוע הדקירות (עמ' 870). לדבריו, לאחר מעלה חודשים, התקשר לאביו והודיע שהוא מבקש להסגר את עצמו, שכן לא עשה דבר, ובהקשר זה, של פרק הזמן הממושך עד להחלטתו האמורה, ציון - "ליך לי זמן להפנים בכלל

ולקלוט שנ ג דם" (עמ' 871).

ההכרעה העובדתית אודות העימות

59. מכאן להערכת הראיות ולהכרעה בשאלת זהויות של מי שנטלו חלק בעימות הפיזי ברחוב כורש, שבמהלכו נפגעו המנוח ו... באשר לעדי הראיה, יש לבחון בקפידה את עדויותיהם, הוואיל ומדבר היה בקטטה שבה היו מעורבים מספר אנשים, שנמשכה שניות ספורות. א.ס. העיד, כאמור, כי המנוח וא.ק. רדף אחר הנאים ברחוב כורש, וכי לאחר מספר שניות אף הוא רץ בעקבותיהם יחד עם אחרים. עוד ציין, כי לא ראה את הנסיבות שבהן נפל המנוח על הארץ, שכן ראה את התקנית עמו מרוחק. כן העיד, כי לאחר התקנית שבה נפל המנוח, רץ לכיוון של נאשם 2, חבט בראשו של האחרון, ושני הנאים הכו אותו באגרופים ובעיטות, כאשר נאשם 2 עמד מולו "פנים מול פנים" ונאשם 1 תקף אותו "מכל צד אפשרי". עדותו של א., נשמעה אמינה, ובפרט כאשר לא ניסה להסתיר את חלקו הפעיל בעימות - הן בכך שרדף יחד עם המנוח וא. אחר שני הנאים, והן בכך שרצה לעבר נאשם 2 וחבט במקות אגרוף בראשו. אמנם נחשף לפרטים אודות האירוע בשיחותיו עם חברי שכיריו אותו בבית-החולים, אולם אמינה עלי עדותו, לפיה הפרטים ציין, נחרטו בזיכרון, ובפרט כאשר העיד על עימות פיזי שהיה בין שני הנאים ואשר נטל בו חלק פעיל. ד.ח'יט העידה, כאמור, כי המנוח רדף אחר אנשים וזרק לעברם אבן, וכי המנוח התעמת ברחוב עם אדם שלא זכור לה מי הוא, ולאחר מכן נפל על המדרסה. כן צינה, כי כאשר חיפשה בשלב זה את א., חברה, ראתה שהוא מתעמת עם שני הנאים, בתקיפה הדדי, ומיד רצתה לעברם ודחפה את שני הנאים בכדי להפריד בין הניצים. היא הבירה, כי ראתה שני גושים של קטעות". האחד, שבו התעמת המנוח עם אדם אחד, כאמור, והשני, התרגרה בין א. לשני הנאים. התרשםתי מאמינות עדותה של ד., אודות העימותים שהעידה עליהם. אולם, לא ניתן לקבוע על סמך עדותה ממצאים בדבר זהותו של מי שהתעמת עם המנוח בטרם נפילתו, זאת מהטעמים שצינו על ידה בעדותה. בכל הנוגע לתגרה שבה הייתה מעורב א., אמינה עלי עדותה של ד., כי בתגרה זו נטלו חלק שני הנאים; ובפרט כאשר התערבה בעימות הפיזי, ניסתה להפריד בין הניצים והחללה לרדף אחר הנאים. א.ק. מסר בעדותו, כאמור, כי היה זה נאשם 1 אשר תקף את המנוח ע過ר לנפילתו על הארץ, ושלל כל אפשרות לפיה נאשם 2 פגע במנוח, שכן לדבריו, האחרון עמד למרחוק שלא אפשר את פגיעתו במנוח. עדותו של א. לא נתמכה בראייה נוספת כלשהי, ואף עמדה בנגדו לגרסתו של נאשם 2 עצמו, אשר העיד כי התעמת עם המנוח ברחוב עד הרגע שבו נאשם 1 קפץ על המנוח מאחור. ב.מ. התייחס בעדותו רק לעימות של המנוח עם אדם שלבש חולצה לבנה עם שרוכלים ארוכים, ועל פי תיאור הבגדים, מדובר בנאשם 2 ולא בנאשם 1. עם זאת, בחקירתו הראשונה במשטרה, תיאר רק את בגדיו של אחד משני הנמלטים, שלבש חולצה יrokeה (נאשם 1), ולא ذכר את תיאוריו של האדם השני. ב.מ. התקשה לזכור בעדותו את פרטי העימות שהתרחש בפרק זמן קצר של כארבע שנים; וטען כי אין זכר שהפריד בין א. לבין אחרים, כפי שהעידה ד.ח.. לנוכח האמור, יש להיזהר בקביעת

ממצאים על-יסוד עדותו, בכל הנוגע לזהותו של מי שהטעמת עם המנוח. מעדיוთיהם של ד. ר, ד.ב ו. ב.י, לא ניתן לקבוע בוודאות מי הטעמת עם המנוח, שכן העדים עמדו מרחק-מה מקום העימות והתקשו למסור פרטים אודוטוי. עם זאת, בוגנים ציין, כי בסמוך לפני או אחרי נפילת המנוח, ראה את א. מטעמת עם נאשם 2. א.א טען, כאמור, כי אין זוכר דבר מהאיiou ואמרתו הוגשו על-ידי המאשימה לשם קביעת ממצאים לפי סעיף 10א לפקודת הריאות. על-פי הודיעתו במשפטה, רדף המנוח אחרי נאשם 2 עם אבן בידו, ובין השניים התפתח עימות, שבסיוומו תפס המנוח את צווארו ונפל על הארץ. לדבריו, לא הבחין בזירה בנאשם 1, אף לא באחרים, שאין חולק שהוא שם, כמו א., ל' וא.. לא מצאתי מקום לקבוע ממצאים על יסוד הודיעתו של העד במשפטה; שכן לנוכח טענתו הגורפת, לפיה אינו זוכר דבר מהאיiou ברחוב, לא ניתן לברר מה הפרטים שנחרטו בזיכרון, בפרט כשמדובר בתקנית שנמשכה שניות בודדות ושבה היו מעורבים מספר אנשים. ל' מסרה, כאמור, במשפטה ובבית-המשפט גרסאות שונות וסתורות על האירועים ברחוב כורש, והסבירה את הסיבות לכך, כמפורט בסקירת גרסאותה לעיל. על-פי גרסתה الأخيرة, ראתה ברחוב כורש שני עימותים: האחד - בין המנוח לבין נאשם 2, שבמהלכו ניסה המנוח להשליך אבן על נאשם 2, אך האחרון יצא את האבן מידו, ובין השניים התפתח עימות פיזי של תגרה הדידית; והשני - בין א. לבין נאשם 1. בין נאשם 1. בסיום של האירועים הבחינה כי השניים - המנוח ו. א., שרועים על הרצפה. כאמור, כי כאשר המנוח רדף אחריו והתקoon להטיח אבן לעברו, הדף את האבן והתקפה עימותם ביניהם, שבמהלכו קפץ נאשם 1 על המנוח מהצד וחבט בצווארו. הוא לא שאל אפשרות לפיה הטעמת גם עם א., אך טען כי אינו זוכר זאת. נאשם 1 מסר עדותו, כאמור, כי במהלך ריצתו יחד עם ל', הבחין בשני אנשים שוכבים על הארץ, כי חלף על פניהם בריצה, כי לא ראה עימות פיזי כלשהו במהלך, ומילא - כי לא נטל חלק בכלל עימות. גרסתו האמורה של נאשם 1, לפיה המנוח ו. א. כבר היו שרועים על מקום, ומילא - וכי לא נטל חלק בכלל עימות. גרסתו האמורה של נאשם 1, לפיה המנוח ו. א. ניגפת בسرط מצלהת האבטחה של גג בניין הפרקליטות, שבו נצפה א. רודף אחר הנאים ברחוב כורש בשלב הימלטותם מהמקום (בשלב שקדם לנפילתו על הארץ). כפי שכבר ציון, שני הנאים הכחישו בחיקוריהם הראשונות במשפטה מעורבות באירועים, והגרסה שהשмиעו בבית-המשפט נמסרה רק בשלב מתקדם של החקירה המשפטית, כגרסה מתפתחת.

60. הגרסאות השונות שמסרו עדי הראיה על האירוע ברחוב כורש נובעות מכך שככל עד תיאר את מה שנחרט בזיכרון, מזוית ראייתו, על-פי מה שהתמקד בו באותה עת; ובפרט כאשר מדובר באירוע של תגרה רבת משתפים, שאירעה בחטף, בנסיבות חדשות, באזור חזוך יחסית, כאשר הניצים משנים את מיקומם ותנוחתם, וכי שנזהה למשל בקטע הקצר שתועד בצלמת האבטחה של קיר בניין הפרקליטות. על כן סביר, כי בסיטואציה כמו הנדונה לפניינו, כל עד "צilm במבטיו" ככל הנראה רק קטע מסוים מן האירוע, שבו מיקד את מבטו והוא שנחרט בזיכרון (ראו והשוו: ע"פ 872/86 יוסף ישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3) 573, 578 (1977)). עם זאת, קיימת אפשרות כי בתגרה דין-אמית שזכה, אף יטעו העדים בשוויה של כל דחיפה או מהלומה (שנעשית מן הסתם בחטף) לאדם ספציפי מבין

המעורבים; ואף לא ניתן לשלול את ההשפעה שהייתה על העדים משיחותיהם עם חברים על האירוע ומצפיתם בסרט מצלמת קיר בניין הפרקליטות. ואולם, מהתרשםותי מההעדריות, ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת, כי המנוח, א. וחבריהם, רדפו אחר הנאשמים ברוחב כורש, ולאחר שהשיגו אותם - התפתחה ביניהם תגרה שבמהלכה נטלו חלק שני הנאשמים.

61. מכאן לחלוקת בשאלת, מי מהשניים ذكر את המנוח ואת א.. אמנם עמדת המדינה הייתה, כי ניתן להרשייע את שני הנאשמים מבצעים בצוותא, לפי דיני השותפות, מבליל לקבוע מי מהם ذكر את המנוח ואת א., וכן ב"כ המשימה ציון, כי לטעמו לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת מי מהשניים ذкар את המנוח; ואולם, כפי שכבר ציון, בסיכוןים אישר ב"כ המשימה, כי בית-המשפט מוסמך ורשאי לקבוע מי ביצע את הדקירות בפועל ככל שישתכנע שהדבר עולה מן הריאות. כך נהגתי, אף מצאת חובה לעשות זאת ממשודבר באירוע שבו נקטלו חי אדם; ובפרט כאשר לא ראייתי מקום להחיל את דיני השותפות על שני הנאשמים בזיקה לדקירות במנוח ובא.. מכלול הריאות ומהתרשםותי מההעדריות, הגעתו למסקנה כי הוכח בוודאות הנדרשת במשפט פלילי שהוא זה נאשם 1 שذكر את המנוח ואת א., זאת מהטעמים שיפורטו להלן.

62. ראש לכל, יש לתת משקל מוגבר ומכריע להתוודות של נאשם 1 בעת הנסיעה ברכב, עת השמיע את המילים: "ואי, ואי, ذקרתי שלושה אנשים, נראה לי אחד מהם מת". מדובר בהתבטאות ספונטאנית, בסמיכות לאירוע ולזרה, המצביעת על האוטנטicit שבה ועל אמיןותו. נאשם 1 הודה בעדותו, כי השמיע את המילים "ואי, ואי, ذקרתי שלושה אנשים", אך טען כי לא הוסיף את המילים "נראה לי אחד מהם מת". בעניין זה אמינה על" עדותה של לי, לפיה נאשם 1 השמיע את כל המשפט האמור. טענתו של נאשם 1, כי השמיע את הדברים לבקשתו של נאשם 2, בכך "להרגיע" את ל", לא נשמעה אמינה ולא הייתה סבירה. ראשית, לא היה כל טעם והיגיון בהשמעת בקשה כאמור על-ידי נאשם 2, כאשר לי" עמדה לצדם והייתה עדה לאירועים; ואין כל דבר "מרגיע" במשפט כאמור, אלא להיפך. שנית, ההתוודות בנוסחה האמור לא התקיימה עם עדותו של נאשם 1, לפיה נאשם 2 נתן לו להבין שלא נגרם נזק מהדקירות ואף לא ציין כמה אנשים נפגעו. שלישיית, בתחלת החקירה המשפטית הבהיר נאשם 1 כי אמר את הדברים, וטען כי אמר ברכב משפטי אחר: "ذקרו אותו שלוש פעמים, נראה לי אני הולך למות". בהקשר זה יזכיר, כי כאשר לי" והтиיה בנאשם 1, במהלך עימותם במשפטה, כי אמר את הדברים בנוסחים האמורים, טען נאשם 1 באוזני החוקר, כי לי" משקרת, וכי כל שאמר לה הוא שהוא עצמו נזכר. ההכחשה הכווצת, אותה עת, של אמרית הדברים, והניסיון לחתם להם תוכן אחר, כזוב (שכן נאשם 1 לא נזכר שלוש פעמים ולא חיש כי חיו בסכנה), מצביעת על כך שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מההתוודות האוטנטית. רביעית, המילים "נראה לי אחד מהם מת", מצביעות על מודעות של נאשם 1 למיקום ולאופי הפגיעה במנוח - נעיצת סcin בצווארו, בבחינת "פרט מוכמן" שהוא בידיעתו באותה עת. להתוודות האמורה, מעבר להיותה הودאת בעל-

דין בביצוע העבירה, יש משקל מוגבר שכן היא למעשה מהויה רכיב בהתרחשות העבירה, עד כדי היותה חלק ממנה, בבחינת "RES GESTAE"; קרי - אמרה ספונטנית תוך כדי האירוע, המסביר את המעשה והمبرטהת להן נפש של האומר בעת אמירתה. רצינאל זה, בדבר משקלם המוגבר של אמרות המשמעות אגב האירוע העברייני, מהויה בסיס לקבילות אמרות של עדים (ראו והשוו: קדמי, על הראיות, חלק שני, תש"ע-2009 עמ' 587, 588). בעניינו, כאשר מדובר באמרת נאשם בתוכף לאירוע, נותן הרצינאל האמור משקל מוגבר להפללה העצמית. העובדה שנאשם 1 אמר שנדקרו שלושה אנשים, בשעה שבוטפו של יום נתחוור שנדקרו רק שניים, אינה פוגמת באמינות ההתוודות, קרי - ההודאה, שכן נאשם 1 התעמת עם מספר אנשים, ולא היה יכול לדעת במדוק את מספרם של אלה שנפגעו מדקירות הסכי).

63. זאת ועוד: היה זה נאשם 1 אשר הביא את הסcin לזרה מרכבו, כפי שיישר בעדותו. כאמור, כאשר חזר נאשם 1 מהרכב לסמטה, הוא הכריז בקול: "אני מצoid", ואיים על כי יזכיר את מי שיפגע בחברו הטוב, נאשם 2. הוא אף הצבע על הcis ועשה תנועות המדגימות נוכנות לשליית הסcin בכל רגע. עדותו של נאשם 1, לפיה העביר באותו השלב את הסcin בהסתדר לנאשם 2, לא הייתה אמונה כלל ועיקר, לא התישבה עמו גרטסו לפיה הביא את הסcin בכך להרתו את המתקהלים ולהזהירם, ולא נשמעה סבירה; מה-גם שאיש מהנוכחים לא הבחן בהעברת הסcin. משנחתה גרטסו של נאשם 1, בדבר העברת הסcin לנאשם 2, מתחייבת המסקנה כי הסcin נשאר בידי המשך האירוע, ואם בוצעה דקירה שניתות ספרות לאחר מכן, הרי שזו בוצעה על-ידי. הטענה הכווצת של נאשם 1, בדבר העברת הסcin לנאשם 2, ממשעה ניסיון להסתיר את העובדה שעשה שימוש בסcin בתוכף לאחר מכן. האיום שהשמיע נאשם 1 בסמטה, לפיו דקירות את מי שיפגע בנאשם 2, חברו הטוב, מומש, אפוא, על-ידי נאשם 1 בעת שהמנוח התעמת עם נאשם 2 ברחוב כורש שניתות ספרות לאחר האיום האמור.

64. לא זו אף זו: לכך יש להוסיף את עדותה של לי', לפיה במהלך הנסיעה ברכב אמר נאשם 1 לנאשם 2 שהוא - נאשם 1 - חייב "להיפטר מהscin", ובהמשך העביר לו את scin שהושלך מהחלון (עמ' 543-542). הודהתו של נאשם 1 במהלך הנסיעה בהחזקת scin, ומסירתו לנאשם 2 לצורך השלכתו מן הרכב, מהויה נדבר מפליל רב-משמעות במארג הראיות המפליל את נאשם 1 בביצוע הדקירות באמצעותו, זאת מכוח כלל "החזקת התוכפה". הכלל האמור, אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדת, הנסמכות על ההיגיון ועל ניסיון החיים; ועל-פיו, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שהושג בעבירה, או שבוצעה באמצעותו עבירה, בחזקתו של פלוני, זמן לא ממושך לאחר ביצוע העבירה - על הקשר שבין אותו אדם לבין מעשי העבירה (ע"פ 15/78 ביבס נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(3) 64 (1978); וע"פ 859/09 פינטו נ' מדינת ישראל (22.3.10) בפסקה 6 לפסק-הדין). הכלל מקיים חזקהلقאה, כי אותו אדם מעורב בעבירה; וחזקה זו

מטילה עליו הנTEL להסביר כיצד הגיע הנכס לידיו, ואם לא הצליח בכך, עשוי הוא להתחייב ב买车 העבירה (ע"פ 421/78 ב' מ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 215, 220-219 (1979)). החזקתו של נאשם 1 בסיכון החל מהבאות מהרכב ועד להשלכתו במהלך הנסיעה ל...., והכחשתו הכווצת את העובדה האמורה, מobile - מכוח כלל "החזקת התקופה" - למסקנה לפיה היה זה הוא ש开阔 את המנוח ואת א. בעת העימות עם ברוחב כורש.

65. זאת ועוד אחרת: המסקנה לפיה נאשם 1 היה זה ש开阔 את המנוח אף נלמדת מהתנהגותו בחקירה המשטרתית. בחקירותיו הראשונות, לאחר שהסגיר עצמו למשטרה, נמנע נאשם 1 מלהציג את גרטתו שהועלתה בבית-המשפט, שמר על זכות השתקה ומסר גרסאות שגם על-פי גרטתו דהיום - אין אמרת. גם כאשר הטיח בו נאשם 2 נשמעו אמינים וסבירים. בנוספ', כאשר אמר המדובב לנאשם 1, במהלך שיחת מוקלטת: "עוד דקה היי הורגים אותו", קטע נאשם 1 את המדובב, ואמר לו "از הגנה עצמית" (עמ' 933). גם במהלך העימות המבוקר שנערך בין הנאים, הפנה נאשם 1 לנאשם 2 שאלת: "אם הייתה סכנה ממשית לחים שלי ושלך באותו ערב" והآخر אישר: "סכנה ממשית" (ת/41 עמ' 11). התבטאותו כאמור אין מתיישבות עם גרטתו של נאשם 1, לפיה לא היה צד לעימות עם מאן דהוא ברוחב כורש. לכן יש להוסיף, כי גרטתו של נאשם 1 לפיה לא היה לו קשר עין עם נאשם 2 בעת הבריחה מהסמטה לרוחב כורש (עמ' 970), עדמה בסתירה לגרסאותו בעניין זה באמורותיו במשטרה (הודעתו ת/40 והשחזר ת/77א), ולא הייתה אמונה וסבירה לאור טענותיו כי לאורך כל האירוע דאג לנאשם 2 וביקש להגן עליו.

66. יתרה מכך: על-פני גרעין עדותו של נאשם 1, לפיו בעת שרך לרכב ברוחב כורש לא ראה עימות כלשהו ושני הנגעים כבר היו שרועים על הרצפה, טופח סרט מצלמת האבטחה של גג בניין הפרקליטות, שבו נראה א. רודף אחר הנאים, עד לקרן הרחבות כורש - עוזי חסון; והמסקנה העולה מן הסרט, כמו-גם מעודיעותיהם של עדי הראיה, היא כי א. נפל על הארץ רק לאחר שנאשם 1 המשיך ברכיזתו לעבר הרכב. הגרסה הכווצת שמסר נאשם 1 בעדותו בבית-המשפט, לפיה שני הנגעים היו שרועים על הארץ בשעה שחלף על פניהם, מצביעה על ניסיונו להרחיק את עצמו מחלוקת בעימות ומהדקירות שגרמו לפגיעות במנוח וב... בהקשר זה כבר נפסק, כי שקרו של נאשם בחקירה או בעדות, יכולים להיות חזק למסכת הראיות המפלילה נגדו, ובפרט כאשר מטרתם להרחיקו מהמעשים המוחשיים לו (בש"פ 931/12 סלהב נ' מדינת ישראל (9.2.12); ע"פ 6917/06 חרמאן נ' מדינת ישראל (1.9.08)); וכי בנסיבות המתאימות, עשויים הם לשמש כראיות חזק, ולעתים אף כראיות סיווע (ע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני (31.7.08); ע"פ 8743/09 מנקיון נ' מדינת ישראל (13.2.13)).

67. נוסף על כך: בהימלטו של נאשם 1 מירושלים, לפרק זמן ממושך של חודשים, יש משום דבר מפלילמשמעותי בדיקירתו את המנוח ו א.. הימלטות מהדין, ובענינו הימלטות ממושכת מן העיר, נתפסת כהתנהגות מפלילה בעלת כוח ראייתי עצמאי, שיש בה כדי להצביע על תחשות אשם, אף לשמש סיוע מקום בו הוא נדרש (ראו והשוו: ע"פ 365 א. נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 113, 113 (1983); בש"פ 1132/91 ג'רבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(3) 50, 54 (1991); ע"פ 1688/99 הוכברג נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 356, 381 (2002); וע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושר כהן (19.9.07), בפסקה 12). בריחתו של נאשם 1 לצפון הארץ לתקופה ממושכת של חודשים מהוות התנהגות מפלילה, התומכת במאגר הראיות המפליל אותו. כאמור, נאשם 1 מסר מספר טעמי לפשר הימלטו והממושכת שייפגע על-ידי קרובים של הנגעים; הרצון שלא להפליל את חברו, נאשם 2; הפחד מאחיו של נאשם 2; ותקוות כי בתקופת ההימלטות יתרצה חברו, נאשם 2, יודה בביצוע הדקירות. הטעמי שמסר הנאשם לפשר הימלטו והממושכת מירושלים והסתתרותו באזור הכנרת, אגב ניתוק קשר עם משפחתו - לא נשמעו אמינים וסבירים, בפרט לנוכח גרסתו לפיה לא היה מעורב כלל בתקופת האלימה ברחוב כורש.

68. בנוסף, המשקנה האמורה, בדבר ביצוע הדקירות על-ידי נאשם 1, נלמדת מעודתה של לינוי דדון, גיסתו של נאשם 2, אשר העידה, כאמור, כי לאחר שהנאשמים הגיעו לדירתה בסמוך לשעה 4:00 לפנות בוקר, סיפר נאשם 1 כי הוא שביצע את הדקירה, כמפורט בסקרית עדותה לעיל. אכן, יש להיזהר מקביעת ממצאים לחובתו של נאשם 1 על-יסוד עדותה של לינוי, זאת נוכח העובדה עדה "בעלט עניין"; וככל שהוא מדובר בעדות יחידה, לא היה מקום לסמוך ממצאים בעניין זה על עדותה בלבד. ואולם, עדותה משתלבת במאגר הראיות המפליל את נאשם 1 ותומכת בו, כמו שהתוודה בביצוע הדקירה, לא רק בעת הנסיעה הרכב, אלא אף בעת ההגעה לביתה.

69. עוד יודגש, כי העובדה שנאשם 1 לא נראה תוקף את המנוח בסרט קיר בנין הפרקליטות, אינה מעלה ואניינה מוריידה לעניין המשקנה המפלילה את נאשם 1 בביצוע הדקירות; שכן, כאמור, מדובר בקטע קצר וקטוע של חלק מהעימות, בן 4 שניות, שלא תיעד את מה שאירע בהמשך העימות ואת שלב נפילת המנוח. בנסיבות אלו, דיקירתו של המנוח על-ידי נאשם 1 נעשתה לאחר השלב שבו נקטע הסרט, ועודתו של נאשם 2 לפיה נאשם 1 תקף את המנוח מן הצד הולמת את מיקום הפגיעה - בצד ימין של צווארו. גם העובדה ש א. התנפלו על נאשם 2 ותקף אותו, כפי שהעיד א., אינה מכרסתה במשקנה המפלילה האמורה בדבר ביצוע הדקירה על-ידי נאשם 1, שכן א. העיד, כאמור, כי בשעה שהיא בעימות מול נאשם 2, "פנים מול פנים", תקף אותו נאשם 1 מן הצד, וכך לנו - תקף אותו "מכלצד אפשרי".

70. באשר לכטם על חולצתו של נאשם 2, שנזהה בסרט מצלמת האבטחה של קיר בניין הפרקליטות, הרי שמדוברו של המומחה מטעם ההגנה, נתחוור כי מדובר בצל ולא בכטם על החולצה. גם ב"כ המאשימה הבahir בסיכון, כי אינו טוען שב סרט נראה כטם דם. הראייה היחידה להימצאותו של כטם דם על חולצתו של נאשם 2, הייתה עדותה של ל", הצד העובדה שנאשם 2 בחר להסיר את חולצתו בסמוך לאחר האירוע. בהקשר זה צוין, כי הן חולצתו של נאשם 1 והן חולצתו של נאשם 2 לא נתפסו על-ידי המשטרה, ולא נעשו מאיץ על-ידי החוקרים לבצע חיפוש בבתיhem של החשודים לשם כך. מכל מקום, לא ניתן לקבוע, על סמך עדותה היחידה של ל", כי היה כטם דם על חולצתו של נאשם 2; וגם אם היה על החולצה כטם דם, ניתן להסביר את הימצאותו מהזאת דם של המנוח כתוצאה מבדיקה בעורק הצוואר, בשעה שנאשם 2 עמד בסמוך אליו, כפי שצוין ב"כ המאשימה בסיכון בעניין זה.

71. סיכום של דברים: ממכלול הראיות, מהתרשומות מהעדויות ומהטעמים שצוינו לעיל - הוכח לפני בזדאות הנדרשת במשפט פלילי, כי הסיכון שבאמצאותו נזכרו המנוח ו. א. הובא לדירה על-ידי נאשם 1; כי הלה החזיק ברשותו את הסיכון בכל מהלך האירוע, ולא העבירו לאיש, ומילא לא לנאשם 2, בטרם נמלט ברכב מהמקום; וכי התווודותם ברכב כי ذكر מספר אנשים, אחד מהם נפגע באורח קטלני, נעשתה ביוזמתו שלו, הייתה אוטנטית ושיקפה את האירועים כהוותיהם. נאשם 1 היה מי שדקר את המנוח, עת הגיע לעברו מן הצד או מאחור, בעת שנאשם 2 והמנוח התעמתו ביניהם; ומיד בתגובה לכך, נטל חלק בעימות עם א. ודקר אף אותו.

דיני השותפות- המסגרת המשפטית

72. עמדת המדינה היא, כי יש להרשיע את שני הנאים על-יסוד דיני השותפות, כמבצעים בצוותא של העבירות. לשיטתה, עם יציאתם המשותפת מהמועדון עשו עצם הנאים לגוף אחד, עת חקרו למטרה משותפת של הליכה לעיומות מול המנוח, שפנוי אינם לשלום כי אם לתגרה. הויל ומטרה זו התמשה, הן בתגרה שפרצה בסמטה, והן בעימות האלים ברחוב כורש, אחראי כל אחד מהשניים לביצוע העבירות כמבצע בצוותא, ומסקנה זו אינה משתנה בין אם היה זה נאשם 1 או נאשם 2 שדקרו את המנוח או א., ובפרט כאשר כל אחד מהם היה מודע לאפשרות כי יעשה שימוש בסיכון, בין עצמו לבין על-ידי الآخر.

73. אפנה תחילת לסקירת רקע המשפטי בשאלת דיני השותפות. אחריותם של הצדדים השותפים לעבירה רבת- משתפים, מוסדרת בסעיפים 29-31 לחוק העונשין. הבדיקה העיקרית הנה בין שותפים ישרים לבין שותפים עקיפים. השותפים הישרים נוטלים חלק ביצוע העיקרי של העבירה, ואלו הם המבצעים בצוותא או המבצעים באמצעות אחר

(סעיף 29 לחוק); ואילו השותפים העקיפים נוטלים חלק עקייב בביצוע הפעירה, ואילו הם המסייעים והמשדרים (סעיפים 30 ו-31 לחוק). ההבחנה בין צורות השותפות - הישראל והעקיפה - היא פונקציונאלית, ונעשית על-פי התפקיד השונה שיש לשותפים השונים בהגשמת המזימה העברינית (ע"פ 2769/95 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 401, 1997); וכן על הבדיקות שבין השותפים הישרים לשותפים העקיפים: ש"ז פלה, יסודות בדיני עונשין, כרך ב', 179, 186 (תשמ"ז)).

סעיף 29 לחוק העונשין קובע, כי "מבצע עבירה" הוא "לרבות מבצעה בצוותא"; וממשיך ומורה: "המשתתפים ביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

המבצעים בצוותא מצויים בראש מדרגת השותפים בפעולת רבת-משתתפים. הם פועלים כגוף אחד לביצוע המשימה העברינית, מהווים ייחדי יד-אחדת השלטת על הביצוע וכל אחד מהם הוא חלק מהמשימה העברינית עצמה (ע"פ 4389/93 מרדי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)). כפי שນפסק, "החוק רואה במבצעים בצוותא גוף אחד, הפועל באמצעות זרועות שונות. פעולתה של כל זרוע משוכנת לגוף כולו, לכל אחד ממשתתפיו" (ע"פ 2796/95 בעניין פלונים, לעיל, בעמ' 402; וכן ע"פ 4693/01 מדינת ישראל נ' בbijzai, פ"ד נ(5) 580 (2002)).

74. היסוד הנפשי של המבצע בצוותא, הנה היסוד הנפשי הנדרש לביצוע הפעירה העיקרית, בנוסף למודעות לפעולה בצוותא עם שאר השותפים (ע"פ 10/2247 ימני נ' מדינת ישראל (12.1.11)). היסוד העובדתי מתאפיין ב" מבחן השליטה". על-פי מבחן זה, המבצע בצוותא הוא גורם פנימי לביצוע, השלט - יחד עם אחרים - על הפעולות העברינית כולה. על מהותו של מבחן השליטה הפונקציונלי עמד כב' הנשיא ברק בע"פ 2796/96 בעניין פלונים, לעיל: "המאפיין את המבצע בצוותא שהוא אדון לפעולות העברינית. בידיו השליטה הפונקציונלית-מוחותית בידי אחד עם המבצעים בצוותא האחרים, על העשייה העברינית. הוא חלק מהחלטה משותפת לביצוע הפעירה. הוא חלק מהתוכנית הכוללת להגשה הפעולה העברינית האסורה... מעמדו ביחס להחלטה לביצוע הפעירה הוא של איש 'פנים'. תרומתו היא 'פנים'ית' חלקו הוא מוחותי להגשה התוכנית המשותפת" (לעיל, בעמ' 403; וכן ע"פ 10/2638 פלוני נ' מדינת ישראל (24.3.11)). על המאפיין את הביצוע בצוותא כפעולות ייחודי, בידי אחד, השלט על הביצוע, עמד גם פרופ' קרמניצר במאמרו, "המבצע בדיני עונשין - קווים לדמותו", פלילים א', 65, 73 (תש"ז): "לכל אחד מן המבצעים ביחד יש שליטה יחד עם האחרים על התפקידות הענינים ... כל אחד מהם פועל עם חברו ובאמצעות חברו. لكن, גם יש לראות

כל אחד מהם כאילו ביצע במו ידיו את כל מה שבוצע במו ידיו או בידי האחרים...".

יוער, כי בפסקה הוצע מבחן נוספת נסף לבחינת קיומו של ביצוע בצוותא, שכונה "ה מבחן המשולב", בו ניתן להיעזר במצבים בהם הכרעה על-פי " מבחן השליטה" אינה ברורה דיה (דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5), 1 (1998)). על-פי מבחן זה, מבצע עיקרי הוא זה אשר תרומתו לאירוע עברייני רב- משתתפים מرتبطה בהתנהגות - אקטיבית או פאסיבית - וביחס נפשי, שמקנים לו, בלבד או ביחד עם האחרים, את המועד של העשייה. על-פי המודל, המדמה מעין "מקבילית כוחות", ככל שהיסודות הנפשיים של עשה העבירה ניכר יותר, ומידת העניין שלו בבחירה רב יותר, ניתן להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסודות העובדי, ולהיפך (ראו עניין משולם, שם, עמ' 25-26; ע"פ 2638/10 פלוני, לעיל, בפסקה 10 לפסק-דיןו של כב' השופט לוי).

75. כלל, אדם יקח חלק ב"מעגל הפנימי" של ביצוע העבירה, מקום בו היה תכנון מוקדם לשם הגשת מטרה משותפת אשר הוביל, בסופה של דבר, לביצוע העבירה בפועל. עם זאת, הפסקה צינה כי "תכנו מקרים בהם תתגששות שותפות ספונטנית, רגעית, שלא כללה תכנון מוקדם מראש, אשר תסוג אף היא כביצוע בצוותא (ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (28.4.98); ע"פ 99/807 מדינת ישראל נ' עדיזיאן, פ"ד נג(5) 747, 756 (1999); וע"פ 10/2247 ימינוי, לעיל, בפסקה 22).

פסקיקת בית-המשפט העליון עולה, כי לשם גיבושה של "שותפות ספונטנית" העולה לכדי ביצוע בצוותא, נדרשת מודעות המלמדת על תוכנית משותפת ואין להסתפק במעשה משותף מטעם הצדדים לעבירה. הפסקה צינה, כי "יתכן מצב שני אנשים מבצעים עבירה ביחד, אך האחד לא מודע לקיומו של الآخر. הוא סבור שהוא פועל לבדו... כל עוד זה המצב, לא יהיה נכון להגדירם כמבצעים בצוותא. נעדרת הכוונה לפועל כגוף אחד" (ע"פ 5686/07 בסטיקאר נ' מדינת ישראל (17.2.11)). עוד נקבע, כי נקודת המוצא היא כי הנוכחות, כשלעצמה, של מי מהצדדים במקום ביצוע העבירה מהוות עובדה ניטרלית בלבד (ע"פ 95/6202 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 685, 690 (1996)).

הפסקה הדגישה, כי בכדי לקבוע בצורה pozitive שתתקיימה "שותפות ספונטנית" יש צורך לערוך בדיקה עובדתית מקריפה וكونקרטיות בהתאם לנسبות המקרה (ע"פ 5686/07 בסטיקאר, לעיל, בפסקה 13; וע"פ 09/09/8704 באשה נ' מדינת ישראל (11.11.12)); וכי מידת התכנון המוקדם של הצדדים עבר לביצוע העבירה מהוות אינדייקציה בלבד המשתקלת עם שאר הריאות בתיק (דנ"פ 11/1673 בסטיקאר נ' מדינת ישראל (24.11.11); להרחבת על מהי שותפות ספונטנית בהשוואה לתכנון מוקדם, ראו גבריאל הלוי השותפות לדבר עבירה, 242-246 (2008)).

76. בדין בפרקם הקודמים בדבר נסיבות היציאה מהמועדון והאירועים בסמטה, נקבע כי יציאתם של נאשム 2 והמנוח מהמועדון נעשתה מתוך רצון לישב את ההדרים ו"לסגור" את המחלוקת בהידברות, לאחר שלא ניתן לאם לשוחח במועדון מחמת הרעש והציפיות. מילא לא הייתה הידברות מוקדמת בין הנאים בעת היציאה מהמועדון, להלכה לקרה עימות פיזי או קטטה, או לשם תקיפתו של אדם; והנאים לא יצאו, אפוא, מן המועדון לקרה "הלילה מודעת לעימות" או "מٿור תכנית עברינית לתקוף את הצד השני" - כתענת המאשימה בסיכוןיה. "תכן, כי הנאים צפו אפשרות שהניסין "לסגור" את המחלוקת בהידברות לא הצליח, ועלול להסלים לכדי תגרה, ואולם מכאן ועד למסקנה שהשניים נדברו מראש לצאת לעימות פיזי עם המנוח או מי מחבריו, ארוכה הדרך (ראו והשו ע"פ 10/2638 בעניין פלוני). בכך שלא נקשר קשר מוקדם לביצוע העבירה לא די, שכן כמובואר בסקירת הרקע המשפטי, ביצוע בצוותא עשוי להתגבש גם באופן ספונטאני, ללא תכנון מוקדם. בכל הנוגע לאירועים בסמטה, כבר נקבע כי המנוח ונאשム 2 שוחחו בסמטה כדי לישר את ההדרים בהידברות, ולא הייתה חיבור משותפת של שני הנאים עם המנוח או מי מחבריו בסמטה, אף לא ספונטנית. כן נקבע, כי האירוע התדרדר לכדי קטטה רק בשל מעשיו של נאשム 1, אשר הביא לזרה סיכון, הודיע כי הוא "מצויד", אימם לעשות בו שימוש, ובתגובה לכך מכך אף תקף את חברתו של המנוח במכות אגרוף בפנים. נאשム 2 לא נטל חלק בהסלמת האירוע, וכאשר גלש האירוע לקטטה, שבמהלכה תקף נאשム 1 את חברתו של המנוח, נמלט נאשム 2 מהסמטה לרוחב כורש. מכלול העדויות עולה, כי גלישת האירוע לתקירת אלימה לא הייתה פרי פעילות משותפת של שני הנאים, אף לא ספונטנית, ומקור ההסלמה היה בהתנהגותו של נאשム 1. הכרזתו של נאשム 1 כי הוא מצויד בסיכון, איממי כי יעשה שימוש בסיכון אם חברו יפגע, ודחיפתה של זו. על-ידי נאשム 1 בתגובה לאחר מכן, נעשו כולם ביוזמתו של נאשム 1, ואין בנסיבות אלו כדי להזכיר את נאשム 2 למוגל הפנימי של ביצוע תקיפה בצוותא. לא הייתה תוכנית משותפת לביצוע עבירה, או תרומה ממשמעותית של נאשム 2 למשעו של נאשム 1, ורקה להלום כי לנאשム 2 הייתה שליטה פונקציונאלית על מעשיו של נאשム 1 בסמטה (ראו והשו: ע"פ 10/2638 לעיל). למשל הוכח, כי הנאים יצאו לדרך לצורך עימות פיזי, בין בתכנון מראש ובין באופן ספונטאני, בין בשלב היציאה מהמועדון ובין בשלב ההתקהלות בסמטה, ומשלא ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, כי לנאשム 2 הייתה שליטה על מעשיו של נאשム 1 בסמטה, אין לראות בנאים כמי שיצאו לביצוע פעילות תוקפנית ומאיימת בצוותא - בכלל, וגב שימוש בסיכון - בפרט; לא מתוכננת ואף לא ספונטנית.

77. שלב הימלטות מהסמטה לרוחב כורש לא שינה את פני הדברים. התמונה המצטנרת הנה, כי באירוע ברוחב לא הייתה חיבור של הנאים, אף לא ספונטנית, בוודאי שלא מצד נאשム 2, לתקוף את המנוח או מי מחבריו. כפי שנקבע, לאחר שפרצה התגרה בסמטה, נמלטו שני הנאים מהסמטה לרוחב כורש, והמנוח וחלק מחבריו רדפו

אחריהם. נאשム 2 - שהוא ברגעת בריחה - רץ ראשון מהמקום, וכאשר הבחן כי המנוח רץ אחריו ומנסה להטיח לעברו אבן גדולה, נעצר והתעמת עם המנוח. במסגרת עימות זה, הפיל את האבן מידו של המנוח, והשניים תקפו איש את רעהו, כפי שנחזה באופן חלקי בסרט מצלמת האבטחה של קיר בניין הפרקליטות. העימות בין נאשム 2 לבין המנוח היה קצר ביותר ונמשך כ-4 שניות, ולא עולה מן הראות שנאשム 2 ידע אותה עת היכן נמצא נאשム 1 ושהלה מתכוון לתקוף את המנוח, לא כל שכן - לדקור אותו בסכין. בזמן שנאשム 2 והמנוח תקפו האחד את השני, הגיע לפצע נאשム 1 מן הצד וזכיר את המנוח בצווארו. בתגובה לכך הכה א. את נאשム 2 בראשו, כפי שהעיד א., והתעמת עם שני הנאים. העימות הייתה לנאשム 2 עם א. נמשך שניות ספורות בלבד, ובא בעקבות פעללה יזומה של א., שאישר בעודתו כי הצטרף למרדף של המנוח ותקוף את נאשム 2. במהלך העימות האחרון עם א. אף נטל נאשム 1 חלק, כאמור, אך לא הוכח כי נאשム 2 ידע על הצטרפותו של נאשム 1 לעימות הקצר, ולכך שהאחרון עשה שימוש בשק קר באותו עימות. מיד בהמשך, נמלטו שני הנאים ברחווב כורש לכיוון רכובם. סיוכם של דברים: לא הוכח בוודאות הנדרשת במשפט פלילי, כי תקיפתם של המנוח ו א. באירוע ברחווב כורש, נעשתה תוך חבירה של נאשム 2 לנאשム 1, לביצוע תקיפה - בכלל, ולדקירה באמצעות נשק קר - בפרט; אף לא חבירה ספונטנית; ואין להחיל, אפוא, על נאשム 2 את האחריות לביצוע הדקירות כמציע בצוואתו, מכוח דין השותפות.

בקשת המאשימה להרשותה לפי עבירה שונה ונוספה

78. המאשימה טענה, כי ככל שלא תתקבל עדמתה בדבר אחוריותם של הנאים לביצוע העבירות מכוח היותם מביצעים בצוואתו, יש להרשעם בנטיב הרשעה חולפי, לפי סעיף 34א לחוק העונשין. סעיף זה מורה, כי ככל שางב עשיית עבירה, נבערה עבירה שונה ממנה או נוספת לה, ישאו באחריות לה מבצעי העבירה, כאשר אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה. המדינה גורסת, כי הויאל וביציאה מהמועדון ובכניסה לסמטה חברו הנאים היה לסייע לביצוע עבירה או עבירה של תקיפת המנוח, ניתן להרשעם בעבירות הנוספות שהיו צפויות בנסיבות העניין, קרי - ההריגה וגרימת החבלה בכונה מחמירה, זאת לאור הבאת הסיכון לזריה על-ידי נאשム 1, במידעתו של נאשム 2. צוין, כי הkonstitutionalica האמורה של התביעה מעוררת קשיים; שכן לשיטתה, כל מי שהשתתף בתגירה עלול לשאת באחריות לתוכԶות הדקירות - ובכלל זה חלק מудוי התביעה, חברי של המנוח. מכל מקום, אין בסיס להרשותו של נאשム 2 מכוח סעיף 34 לחוק, שכן כבר נקבע לעיל, כי לא הוכח שהנאים חברו לביצוע פעילות תוקפנית בצוואתו, בין מתוכנת ובין ספונטנית.

טענות נאשム 2 על פגמים בחקירה

79. חלק לא מבוטל מסיכון נאשן 2 הוקדו לפגמים בחקירה המשפטית, אשר על-פי הנטען, יש בהם כדי להביא לביטול כתב-האישום מחמת הגנה מן הצדק. לנוכח מסקנותי, לפיה נאשן 2 אינו אחראי לביצוע העבירות, מתיירר הצורך לדון בטענת הגנה מן הצדק, ולנפקותן על ההליך המשפטי בעניינו של נאשן 2. חלק מהטענות בדבר הפגמים שנפלו בניהול החקירה, היו מקובלות על המאשימה, ואת מקצתן אמנה להלן. בין הפגמים שנפלו בחקירה, היה אי-ניהול יומן צח"מ; היעדר תיעוד בכתב של המשא ומתן שנוהל בין גורמי החקירה לבין אביו של נאשן 1 לקרה הסגרתו; וניהול שיחות של חוקרים עם עדים, שחלקן לא תועד, אשר בהן הזכוונו העדים למסקנה, על-יסוד הנזהה בסרט מצלמת האבטחה, שמי ש开阔 את המנוח היה נאשן 2 (כמו למשל בעניינים של ד„א. וא. וכן, ראוו היה שהשותרים יבשו לעדים שצפו בסרט, כי מדובר בקטעה קצר מסרט פגום וקטוע, אף יתעדו את המועד של הצגת הסרט לעדים.لاقורה, נפל גם פגם בבקשת המשפטה לעצור את העודה ל"י כחשודה בשותפות ברצח, זאת שעה שמשטרת המעצר הייתה לבצע עימותים, בין עם נחקרים ובין עם מDOBבת, לשם איסוף ראיות נגד הנאשמים. מעצרו של עד לשם השגת ראיות נגד חשודים, הבנו צעד מרוחיק לכט, בפרט כשמדובר בקטינה; ואף ב"כ המאשימה אישר בסיכוןיו, כי עדיף היה שלא לעשות זאת (עמ' 1355). בתקלות האמורות, שכאמור המדינה לא חלקה עליהם, וכן בפוגמים הנוספים בחקירה שצינה על-ידי נאשן 2 - כמו למשל אי-מצוי החקירה בעניין בדיקות דם ו-DNA ואיתור הבעלים של הרשרת והتلון שנמצאו בזירה - לא היה כדי לבסס טענת הגנה מן הצדק, שיש בה כדי להביא לביטול האישום. מכל מקום, כאמור, הצורך לבדוק בטענות האמורות מתיירר, לאור ההכרעה לגופה בעניינו של נאשן 2.

עבירת ההריגה

80. מכאן אפנה לבחינת העבירות שהשתכללו במעשהיו של נאשן 1. עבירת ההריגה הוגדרה בסעיף 298 לחוק העונשין, כדלהלן: "הגורם במעשה או במחдел אסורים למוות של אדם, יאשם בהריגה, ודינו - מאסר עשרים שנים". היסודות העובדתי של העבירה כולן רכיב התנהגותי - מעשה או מחдел אסורים, ורכיב תוכאתי - גרים מות, אשר ביניהם מתק"ם קשר סיבתי עובדתי ומשפטי (ע"פ 9723/03 מדינת ישראל נ' בלזר, פ"ד (2) 408, 416 (2004)). היסודות הנפשי בעבירה הנדונה דורש מודעות סובייקטיבית של הנאשם לטיב המעשה, ולאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית (ע"פ 5870/01 חסין נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 232, 221 (2002)). בנוסף למודעות לתוצאות המעשה, נדרש להוכיח על-יסוד הוראת סעיף 20(א) לחוק, כי הנאשם פעל בפזיות, דהיינו - בין מטור אדישות כלפי אפשרות גרימת התוצאה; ובין מטור קלות דעת לאפשרות גרימת המות, מטור תקווה להצליח למנעה (ע"פ 4752/08 שלמן נ' מדינת ישראל (6.4.09)).

על-פי הפסיקה, הוכחת היסודות הנפשי בעבירת ההריגה יכולה להיעשות תוך שימוש בחזקות עובדיות, כדוגמת "חזקת המודעות" לפיה "מקום שאדם עשה מעשה העול באופן אובייקטיבי לגורם מוות קורבנו - תוך שהוא מודע

לכל היסודות המהווים את הרכיב העובדתי של העבירה - רשאים אנו להניח, בהיעדר ראייה לסתור, כי היה מודע גם לתוצאה הקטלנית" (ע"פ 8827/01 שטריזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506, 524 (2003); וע"פ 10715/08 ולס נ' מדינת ישראל (1.9.09)). עם זאת, הודגש כי מדובר בחזקות הנิตנות לסתירה בהתאם לנסיבות המקירה (ראו: ענייבלהר, לעיל, פסקה 5 לפסק-הדין; ע"פ 3158/00 מג'יש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 89, 80 (2000); וע"פ 4351/00 מדינת ישראל נ' אבו-אלחואא, פ"ד נזה(3) 327, 333 (2001)).

81. ומן הכלל אל הפרט: בעניינו התגבע במעשה של נאשם 1 היסוד העובדתי של עבירת ההריגה, הן הרכיב ההתנהגותי והן הרכיב התוציאתי, שכן דקירותו את המנוח בצווארו גרמה למותו, כמפורט בחומר דעתו של המומחה לרפואה משפטית. במקרה שלפנינו אף השתכלל היסוד הנפשי של העבירה, קרי - מודעות סובייקטיבית לטיב המעשה ולאפשרות גריםת התוצאה הכללית, זאת ولو מכוח "חזקת המודעות", שכן מי שנוצע סיכון בצווארו של הזולת מודע לאפשרות גריםת תוצאה קטלנית; בין אם פעל בפיזיות ובין אם מתוך קלות דעת. נאשם 1 לא סתר חזקה זו, ובמעשה, השתכללו, אפוא, יסודות עבירת ההריגה שיוחסה לו בכתב-האישום.

עבירת גריםת חבלה בכונה מחמירה

82. סעיף 329 לחוק, בחלופה הרלבנטית לעניינו, מורה כדלהלן:

"(א) העווה אחת מלאה בכונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנדד למען ער או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דין - מאסר עשרים שנים:
(1) פצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין."

במעשה של נאשם 1 השתכלל היסוד העובדתי של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, בכל הנוגע לפציעתו של א., שכן לא הייתה מחלוקת של א. הוסבה הפגיעה המתוארת בכתב-האישום. "חבלה חמורה" מוגדרת בסעיף 34 כד חוק, כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפגיעה או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או פגעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החיצוניים או הפנימיים". כבר נפסק, כי רכיב תוצאתו זה שביסודות העבירה "אין מחייב גריםת נזק תמידי, וכי גם 'נזק חמורי' או 'נזק רציני' לבריאות או לנוחות של קורבן העבירה, כמו גם צלקת שרישומה ניכר במשך מספר שבועות או חודשים, או כאבים עזים - בכלל במשמעות האמור" (ע"פ (ו-מ) 920/97 ישראל לדרמן נ' מדינת ישראל (8.10.97); ת"פ (ו-מ) 4327/96

מדינת ישראל נ' ישראל לדרמן; וכן ראו: ע"פ 476/72 טרטקובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד צ(1), 376, 381 (1973); וע"פ 295/77 שמור נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 332, 335 (1977)). כן הובהר בפסקה, כי לא נדרש שתיגרם פגיעה קשה בבריאותו או בנוחותו של הנפגע, וכי די בכך שהחבלה שנسبה לנפגע, למצער, עלולה לפגוע קשות בבריאותו (ע"פ 4267/09 עצמוני נ' מדינת ישראל (9.11.09)). משכך, דקירותו של א. בחזה, דקירה אשר חדרה לחזה ואף פגעה בריאה, וחיבבה טיפול רפואי במהלך בבית-חולם, באה בגדרו של המונח "חבלה חמורה".

83. בכל הנוגע ליסוד הנפשי של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, נדרש "כוונה מיוחדת", במשמעות המונח "כוונה" בסעיף 90א(2) לחוק, קרי - עשיית המעשה מתוך מניע או שאיפה להשיג את המטרה המיוחדת שנקבעה בפתחו לסעיף הנ"ל, ובענינו - גריםת חבלה חמורה. על הכוונה המיוחדת בעבירה לפי סעיף 329 לחוק, ניתן להסיק מהחלה כלל הצפויות. כלל הצפויות משמעותו היא, "כי היסוד הנפשי של כוונה נתקיים בעושה אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגו, אך נתקיים אצלו צפיה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אمنה תושג עקב ההתנהגות" (רע"פ 9818/01 ביתון נ' סולtan פ"ד נת(6) 554, 601 (2005); וע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.05)). הלכת הצפויות עוגנה בסעיף 20(ב) לחוק, הקובע כי "לענין כוונה, ראייה מראה את התרחשות התוצאות, אפשרות קרובה לוודאי, כמו שהיא מטרת גורמן". סעיף זה חל על עבירות כוונה בעלות רכיב תוכatial בלבד ולא על עבירות התנהגות בעלות יסוד נפשי של מטרה (ע"פ 217/04 בענין אלקורעאן, לעיל). הפסקה החילה את כלל הצפויות גם בעבירות מטרת, ומשמעותו: "המודעות להת�性ות היעד הטמון במטרה המייחדת את המחשבה הפלילית בה תלואה התהאות עבירה פלונית אפשרות קרובה לוודאי, שcolaה כנגד השαιפה להגשה היעד או להשגתו, ויש בה כדי לשמש תחליף למטרה בהיעדרה" (ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין, כרך א', 607, התשמ"ד)). עם זאת, כלל הצפויות הפסיקתו בעבירות מטרת לא הוחל באופן אוטומטי וגורף, ויישומו נעשה על בסיס סוג העבירה, תכלייתה והיקפה הרואו (רע"פ 9181/01 בענין ביתון לעיל, עמ' 574; ע"פ 217/04 בענין אלקורעאן, לעיל; וע"פ 99/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2), 496, 507 (2001)). ישומה של הלכת הצפויות בענינו, מובילה למסקנה, כי השתכלל גם היסוד הנפשי בעבירה דן. בעת שזכיר את א. בסיכון, היה נאשם 1 מודע לאפשרות גריםת חבלה חמורה אפשרות קרובה לוודאי, ובפרט כאשר הדקירה כוונה לחזה, מקום בו מצויים איברים חיוניים ורגשיים, כמו הריאות והלב.

את יסוד הכוונה המיוחדת ניתן להוכיח גם באמצעות כלל "חזקת הכוונה" או "הנחת הכוונה", לפיו "חזקת על אדם כי מתכוון הוא לתוצאות הטבעות הנובעות ישרות מעשיו" (ע"פ 7540/02 יוסף קליב נ' מדינת ישראל (27.10.03); ע"פ 2189/98 יזריב נ' מדינת ישראל (1.12.99)). מדובר "בחזקת ראייתית-עובדתית", לפיה אדם התכוון לתוצאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממשיו" (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל (11.12.06))).

אשר בהיעדר ראיות לסתור, ובהתקיים נסיבות חיצונית מתאימות, "מוחזק המבצע כמי שמתיקית בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה" (ע"פ 228/01 יעקב כלב נ' מדינת ישראל (2.7.03); וכן ראו: ע"פ 3126/96 יגאל עמיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 638, 649 (1996); ע"פ 6908/10 רן דוד נ' מדינת ישראל (2.1.13); ועוד ע"פ 3052/10 ראפיק זועבי נ' מדינת ישראל (5.9.11)). חזקה זו ניתן לסתירה,DOI בכאן שהנאשם יעורר ספק סביר בריאות המקומות את החזקה, בכדי להפריכה (ע"פ 3151/08 דיזוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (26.5.10); ועוד ע"פ 295/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 65 (2.4.12)). בנסיבות המקירה דן, עת ذكر נאשם 1 את א. באמצעות סכין באזרח החזה, חלה חזקה "הנחת הכוונה", לפיו התכוון להלה לتوزאת הטבעיות של מעשי, קרי - גרים חבלה חמורה, ולא עליה בידו לעורר ספק סביר בדבר אי-קיומה של חזקה זו. לפיכך, הוכח גם היסוד הנפשי בעבירה דן, בין מכוח החלטת הצפויות, ובין מכוח הנחת הכוונה; והשתכללו, אפוא, בעניינו של נאשם 1, כל יסודותיה של העבירה לפי סעיף 329(א) לחוק.

בנסיבות האמור, ממילא הוכחו בעניינו של נאשם 1 יסודות העבירה של החזקה סcin - לפי סעיף 186 לחוק. בכל הנוגע לעבירות התקופה בנסיבות מחמירות שיועסה לנאשם 1, הרי שלnococh קביעתי שלא הייתה חבירה של שני הנאים לביצוע תקיפה, יש להרשיע את נאשם 1 בעבירה לפי סעיף 379 לחוק, ולא בעבירה לפי סעיף 382, לחוק שויוסה לו בכתב-האישום.

התוצאה

.84. על-יסוד האמור לעיל, החלטתי לזכות את נאשם 2 מהעבירות שייחסו לו בכתב-האישום.

נאשם 1 מושע ארבע העבירות שלhalbן: הריגה - לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ג-1977; חבלה בכונה מחמורה - לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; החזקה סcin - לפי סעיף 186 לחוק; ותקיפה - לפי סעיף 379 לחוק.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ד, 15 ינואר 2014, בנסיבות ב"כ המאשימה, הנאים ובאי-כוכם.